

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

9 771303 838904

27 Şubat 2004 Cuma Sayı:55 1.500.000TL. KDV Dahil

TAM
32
SAYFA

yeni Harman

yeniharman@leman.com.tr

BOL DUMANLI, HUSUSİ KOKULU, FİLTRESİZ GAZETENİZ

Kemal Aratan

yeni Harman

harman timedy

Tofaş uyuyor muuu?

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın bazen gizli, bazen de çok açık bir biçimde Ülker ve Sarar firmalarının ürünlerini teşhir ettiğini Sabah ve Hürriyet gurupları dışında herkes görüyor, gözlüyor. Erdoğan, makam aracının bagajından çocuklara, Ülker marka çikolatalar, bisküviler dağıtıyor. Gezilerinde Sarar firmasının torbaları ile dolaşıyor, gazetecilere fotoğraf veriyor. Erdoğan, sabah uyandığında "Yeni Şafak gazetesi ni okuduğunu" da, ABD'li diplomatlar dahil, sağır sultana dahi duyurdu.

Başbakan, Güney Kore ziyaretinin ardından da şimdilerde diline, Hyundai firmasını doladı. Kendisine, Kore gezisi sırasında bilmem kaç milyarlık Hyundai marka limuzin tahsis edildiğini gazetelerden okumuştuk. Bu haberin kokusu, çok geçmeden yurda yayıldı. Başbakan, 15 Şubat gecesi Kanal D'de katıldığı canlı yayında, çok da alakasız bir yerde, söz konusu otomobil firmasının Türkiye'ye milyonlarca dolarlık bir yatırım yapacağını ballandıra ballandıra anlattı. Ne güzel! Belki de, Hyundai, Kayserili bir ortak bile bulmuştur kendisine. Ancak konu bu değil. Bu noktada, son dönemde televizyonlarda yayımlanan ve fırtınalar kopartan, Akbank reklam filmine değinmek gerekiyor.

Bu reklam filminde iki aracın yarışını izliyoruz. Bu, Volvo kullanan dikkatli sürücü ile Hyundai kullanan kötü sürücünün yarışı... Ve finalde Hyundaili kötü sürücü, bizim Şahin marka araç kullanan polis aracına çarpıyor. Hyundai'nin ön kaputu giderken, polis aracı neredeyse tarumar oluyor; içinden iki polis memuru, yalpalaya yalpalaya çıkıyor. Volvo sürücü ise efendi efendi yoluna devam ediyor. İki aracın da ne logosunu ne de markasını kestirmek güç.

Ama ortalık derin bir yerlerden karışıyor. Bugüne kadar yüzlerce vakada ağzını açmayan Reklam Özdenetim Kurulu, hemen ataklık yapıp devreye giriyor, ardından Akbank'ın bu yapımı sansüre uğruyor.

Bu olaydan bir hafta sonra; Başbakan'ın, Kanal D'de canlı yayına katıldığı ve "Hyundai" yatırımını ballandırıp anlattığı 15 Şubat günü, Hürriyet gazetesi'nin 9. sayfasında, yarım sayfa ilan: "Amerikalı 'Otomobil Hastaları' seçimini yaptı: Hyundai Sonata."

Yine aynı gün, aynı gazete: Ali Atıf Bir, 13. sayfada bu kez, Akbank ile Hyundai arasında rajon kesiyor.

Yine yine, aynı gün Hürriyet: Bir'in yazısından bir sonraki sayfa. Yarım sayfa bir ilan daha: "Daha gidecek çok yolumuz var. Hedefimiz, dünyanın en büyük 5 otomobil markasından biri olmak. Bu hedefimizi gerçekleştirmemizde Türkiye'deki fabrikamızın kapasitesini artıracacağız." Kısacası, otomobil endüstrisinde büyük bir kapışma yaşanıyor... Hürriyet, Hyundai reklamvereninden ilanları topluyor. Sorun araçların kalitesiye, reklamda tarumar olan Şahin marka polis aracının perişan hale gelmesine acep neden kimsenin sesi çıkmıyor? Reklam Özdenetim Kurulu ve Ali Atıf Bir ne görüyor, ne görmüyor?

Kutlu Esendemir

HAHA!
Harman Haber Ajansı

Haremlık-Selamlık BBG

Bahreyn'de bir özel televizyon kanalında da BBG başlamış. Ortadoğu'nun birçok ülkesinden katıldığı "Biri bizi gözetliyor" evinde haremlık-selamlık uygulaması varmış. Kadın ve erkek yarışmacılar sınırlı bir süre içerisinde birbirlerini görebiliyorlarmış.

Koçlar'ın tarihi hatası

İstanbul Sütlüce'deki Rahmi Koç Müzesi'nde, 1970 dönemlerindeki bir balıkçı barınağı canlandırılmış. Barınakta bir köşeye de "Güzel Marmara" şarabı ilıştırılmış. O dönemde balıkçıların başta şarabı, "Güzel Marmara" değil, "Talay" şarabıdır. Güzel

Hyundai daha ne istiyor?

BİLİYORSUNUZ Hyundai, "Akbank reklamında risk alan sürücülerin arabası olarak gösteriliyorum, engelleyin" diye Reklam Özdenetim Kurulu'na başvurdu. Akbank da reklamdaki Hyundai logosunu görünmez hale getirdi. Birçok okunmuş bu konuda ne düşündüğünü soruyor. Haklılar. Bu reklamı iki hafta önce eleştirdim ve bu konudan söz etmemişim. Hem de reklam yayımlanmaya başladığı gün fanatiklerin tarafından "Hyundai'ya hakaretlik yapıldığını söyleyen e-postalar" almama rağmen.

Neden? Çünkü bu reklamın Hyundai'nin aleyhine değil lehine çalıştığını düşünüyorum. Bir kere konu reklamın yan mesajıyla ilgili ve bu yan mesajdan da "Hyundai'cılar kötü şofördür, Hyundai'lar kaza yapar" mesajı çıkmak yarış. Buradan kısaca "riskli araç kullanan kaza yapar" mesajı çıkar. Bir "Vay bee Hyundai ne arabalar yapıyor" mesajı çıkar. Bir "Akbank reklamı Hyundai'ye müttefik bu kadar güçlüdür" mesajı çıkar. Bu reklamın Hyundai'ye zarar vermediğini düşünüyorum.

Schwer giyiyor

ZAMAN zaman Türkiye'nin gündemini dibine kadar eleştiriyor, reklamcılarının gündeminden habersiz durumundan etkilenmemeleri mümkün değil. İşte kar, kış, ilgisiz kuran Ozan Güneş reklamı ile Türkiye'nin gündemini dibine kadar eleştiriyor.

Önce
harmanlandı
sonra
ciltlendi

FİLTRESİZ, HUSUSİ KOKULU,
BOL DUMANLI GAZETE
Akşamseması

Medyayı da çarparlar

Gazetelerde, televizyonlarda yolsuzluklar gündemden düşmeye dursun, medyanın kendisi de tokata geldi. İsrailli bir "işadamı", İstanbul'da kurduğu "İpek Pazarlama" şirketi ile hem gazeteleri hem de vatandaşları fena çarptı. İpek Pazarlama, Doğan gurubuna bastırıldığı milyonlarca broşürü, başta Milliyet, Vatan, Dünden Bugüne Tercüman gazeteleri ile vatandaşları dağıttı. Bu broşürlerde telefon aracılığı ile elektronik eşya pazarlanması yapıldı. İpek Pazarlama, vatandaşın milyarlarca lirasını toplayıp, sahibi İsrail'e dönerken, gazetelerin matbaalarına olan milyarlarca lira borcunu da ödemedi arazi oldu.

Marmara şarabı ise, 12 Eylül 1980'den sonra topluma kazandırılmıştır. Yetkililerin bilgisine... Artı, Koç Müzesi'ndeki aynı dönemin marangoz atelyesine de Beşiktaş'ın 1995'teki şampiyonluğunu yansıtan Foto-maç gazetesinin kupürünün ilştirilmesini ise Koç ailesinin Beşiktaş'lılığına bağlıyor, bu tarihsel hatayı görmezden geliyoruz.

Konuşan Türkiye

Uzan operasyonları sürerken, vakti zamanında "Konuşan Türkiye" sloganıyla seçim meydanlarını inleyen 9.Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ve eski ANAP'lı Bakan Güneş Taner'in, bu gurubun armağan ettiği bedava-sınırsız 542'li hatlarla yıllardır konuştuğu ortaya çıktı.

Aklımız uçuyo artık!

Türk medyası, isterik bir şekilde kendisini film ve star promosyonu-na adadı. Sayfa sayfa manşetten, ta-nıtımlar, haberler, röportajlar, en ciddisinden en labağına; tekmi bir-den köşe yazarlarının bitmek, tü-kenmek bilmeyen, bıktırmasıya star şahıslar, filmler üzerine çevirdiği geyikler, 300 magazin programının herbirinden ana haber bültenlerine, forumlardan, efendim ne kadar tar-tışma programı varsa; bu ayrıcalıklı, turbo medya gazlı etkinliklerin ta-nıtımına, promosyonuna boğulduk. **Yılmaz Erdoğan**'ın **Vizontele Tu-baa**'sının görkemli galasından ve fil-min tanıtımıyla başlayan bu harlan-ma, daha sönük ama ateşi yine de ter bastıran **Firuze**, şimdi de **Gül-ben Ergen**'in **Maydonoz Show**'unun, insanı yorganın altına kafasını sokup, "Ortalık dinene kadar çıkar-mayım da, şu kadınla ilgili birşey görmeyeyim, duymayayım, okuma-yayım" dedirtecek şiddette pro-mosyonuyla sürüyor. Bütün bunlar olurken insanın aklına iki şey geli-yor:

1- Memleketin kültür-sanat hayatı çölden hallice. Kum fırtınalarının esmesi, insanın üstüne başına, gö-zünün kirpiğine, kulak memesine, donunun içine bu kum parçacıkların-ın illet bir şekilde yapışması nor-maldir abicim, çekicez demek.
2- Ulan bu medya patronları, bu filmlerin, yapımların star edilmeye çalışılan şahısların gizli ortağı galiba diye düşünmek...
Dikkat edin; Yalçın Küçük Hoca gi-bi, bunların "Gizli Yahudi, siyonist, sabetayist odaklar, olaylara yön ve-riyorlar" gibi düşünmek aklımıza bi-le gelmiyor.
Bu arada Gülben Ergen'in **Radikal**'den Şebnem İyınam'a verdiği röportajdaki şu cümleleri atlama-dık ki, bu da bizim medya tarafın-dan obsesif, kompulsif ruh hastası haline getirildiğimizin kanıtıdır: "Star olmak nedir ki Şebnem; kont-rollü şizofreni..."
Bu saptamayı, iki üç ay önce, gaze-telerin birinde Gülben Ergen'in da-vulcusu Mustafa Erdoğan'ın yap-tığını söylemeye hacet var mı?

Sibel Kekilli, Hürriyet'in logosuna komşu oldu

Fatih Akın'ın Berlin'de **Altın Ayı** Ödülü alan "Duvara Karşı" filminin kadın oyuncusu **Sibel Kekilli**'nin daha önce porno filmlerde oynadığını Bild gazetesi keşfetti, **Hürriyet** de pornocu çıktığını... Hürriyet, birinci sayfa logosunun yanındaki alandan, günlerce aralıksız bu dehşet skandalın(!) haberini verdi. Sağdan vuran Hürriyet'in aynı gruptaki, soldan vuran küçük biraderi **Radikal** yazarı **Fatih Özgüven**, bu duruma sıkı bir eleştiri getir-di. Aynı gazetede ki **Yıldırım Türker**, bu eleştiriye pekiştirirken, Hürriyet'ten hiç ses çıkmadı; ki bu tür durum-larda **Ertuğrul Özkök** bile çoğu zaman alırdı kalemi eline...

İstanbul'da lüfer bereketi

İstanbul'da lüfer bereketi yaşanıyor. Balıklar aleminin en lezzetli bireylerinden olan lüferin, **Marmara** ve Bo-ğazlar'daki bolluğu İstanbullu'nun yüzünü güldürdü. Pe-ki bu bereketi neye borçluyuz? PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın 5 yıldır tek başına tutuklu bulunduğu İmra-lı Adası ve çevresinde güvenlik güçlerince adeta kuş uçurtulmuyor, balık kovalandırılmıyor. Ada, tam 5 yıldır gece-gündüz havadan helikopterlerle, denizden de tek-nelerle büyük bir güvenlik çemberi altında. Bunun so-nucu olarak da balıkçılar için bu bölgede yıllardır gayri resmi bir av yasağı söz konusu. Öğrendiğimize göre, İmralı Adası ve çevresi lüfer balıkları için yumurtlama sahasıymış. Bölgede balıkçılar avlanamadığı için, senelerdir boğazda görülmeyen lüferler tekrar bollaş-mış ve **Marmara** denizinde avlanan balıkçılar bol kepçe lüfer topluyorlarmış.

harman içerik

Sayfa 4-5

Harmanbelli: Mihri Belli'den soru-lar ve yanıtları Avrupa Birliği Fuhuş Dosyası...
Ata Erad'tan "İran Günlüğü"...
Erdoğan'ın ardından Kıbrıs...

Sayfa 6-7

Mardin'de dolarla satılan oylar: "Bir oyun fiyatı 1500 dolara fırladı"
Grup Yorum'un Korsakoff hastası müzisyeni İhsan Cibelik'ten mektup...

Sayfa 8-9

Sibel Kekilli ve pornonun kısa tarihi Harmantaftalı: Athena, Eurovision ve yitirilen kimlik-ler...

Sayfa 10-11

Uluslararası Af Örgütü Genel Sekreteri Irene Khan ile 'İşkencede yeni trendler'

Sayfa 12-13

Kıbrıs'ta soğuk savaş, "sıcak barış... ABD'nin medyası da Ortadoğu'da: Hurriyah Tv yayında! Sosyete halüsinasyonları...
HSBC Bankası'nda dönen 'ince'dolaplar

Sayfa 14-15

Gündüz Vassaf: 2009 yılından reklam pazarlamaları, Boğaziçi'nin renkli vapurları...

Sayfa 16-17-18-19

Onlar son kez sordu, Yalçın Küçük yine bombaladı...
Kaan Ertem'den 'medya yarışmaları' üzerine...

Sayfa 20-21

15 yaşındaydı, 6 aylık hamileydi, intihar mı etti, öldürüldü mü? 5 yılda ömrü dolan prefabriklerde hayat 4. yaşında...
Irak'tan kaçtılar, Türkiye'ye geldiler, Akdeniz'de boğuldu-lar, Kaş'ta gömüldüler...

Sayfa 22-23-24

Doç.Dr. Nusret Kaya ile, toplum ve cinsel-lik üzerine...

Sayfa 25

0, çizgi dünyasının James Dean'i: Pempe Panter'in pembe hikayesi...

Sayfa 26

Doğramacı'nın Arsenal'i, Hacettepe'nin mor menekşeleri...

Sayfa 27

CHP'li Ali Topuz'dan Karayalçın'a: Bölücülük vakti zamanında onun da dilindeydi.

Sayfa 28

Hip Hop müziğin starı Turbo...

Sayfa 29

Beşiktaş Çarşı: İlhan Mansız, artık Japonların sevgilisi...

Sayfa 30

Konya Faciası ve AKUT Metroseksüellik çağı...

Sayfa 31

Heykelciği kim kaldıracak? Oscar törenlerine doğru...

Sayfa 32

Sezyum'dan Okur Mektupları...

SORULAR - YANITLARI (1)

Soru: Son Erbil (Hewle) kamikadze eylemi kimin eylemidir?

Yanıt: Tahkikatı, besbelli kendi açılarından yürüten Amerikan askeri makamları, daha birinci günden saldırının, Kuzey Irak'ta, İran ile sınır bölgelerinde konuşlanmış bulunan ve işgale karşı direnen "Ansarı El İslam" adlı örgütün eylemi olduğu olasılığı üzerinde durmuş, öncelikle izlenmesi gereken izin bu olduğunu bildirmiştir. Bu doğru olabilir. "Ansarı El İslam"ın eylemin sorumluluğunu kabul ettiği yolunda haberler de basında yer almıştır. İşgal süreci tamamlanıp saflar belli olunca, bu örgüt Amerikan silahlı kuvvetlerinin yoğun saldırılarına hedef olmuştur. Bağdat'ın Kuzeyi'nde hemen hemen bütün Amerikan askeri operasyonlarına yardımcı güç olarak katılan peşmergeler de herhalde Ansarı El İslam'ın kökünün kazanması hedefini güden operasyonda aktif rol oynamışlardır. Baş sorumlunun Ansarı El İslam olabileceği görüşü, tahkikatı yürüten Amerikan mercileri tarafından benimsendiğine göre, olay direnenler ile işbirlikçiler arasında bir hesaplaşma olarak yorumlanıyor demektir.

Soru: Bu görüşü ileri sürmekle daha başından ABD'yi ya da Ankara'yı aklamış olmuyor musunuz? Türkiye'den yetkili kişiler daha dün demeçlerinde Irak'taki oluşumu hedef alan tehditlerde bulunmadılar mı?

Yanıt: Ben sadece bu olayda doğrudan doğruya tetikçinin, onu azmettirenin kimler olabileceğinden söz ediyorum. Yoksa Güney Kürdistan haritasının Irak'ın öteki bölgeleri gibi kana bulanmasının asıl sorumlularından değil. İşin kökenine inerek, daha başından, Körfez savaşından sonra, Incirliği Amerikan ve İngiliz bombardıman uçaklarına açarak Kuzey Irak'taki oluşumun ilk temel taşı koyanın Ankara iktidarının olduğunu söylemek gerekir. Bugün Ankara, Kuzey Irak'taki oluşumdan yakınıyor. Kürt sorununda inkar ve imha politikasında ısrar etme niyetinde olduğundan, bu oluşumun er geç kendisine karşı bir silah olarak kullanılacağını da biliyor. O silahı ABD'nin elinden almanın tek yolu Türkiye genelinde demokrasiyi, halkların eşit ve özgür olarak gönüllü birliğinin koşullarını gerçekleştirmektir. Bu gerçekleşmiş mi, Amerika'nın Avrasya planı çöker. Ne çare ki mevcut düzen sürdükçe, iktidara aday olabilecek düzen politikacıları safında bunu yapabilecek kavrayış ve cesarete insanlar yok.

Soru: Federasyon demokratik bir çözüm değil mi? Irak için federasyon önermek yanlış mı?

Yanıt: Irak gibi nüfusu etnik köken ve din bakımından türdeş olmayan bir ülke için Federasyon elbette ki demokratik bir çözüm olabilir. Ancak şu anda Irak'ta böyle bir demokratik çö-

zümün şartları yok. Federasyona katılacak olan Kürt kesimi, silahlı güç olarak işgalci ile işbirliği durumundadır. İşgalden kazanımlar sağlamış durumdadır ve işgalin devamını istiyor. Şimdi Kerkük'te Kürt nüfusunu çoğaltmak amacıyla etnik temizlik operasyonuna girişmiş bulunuyor. Arap çoğunluk, Sünni olsun, Şii olsun, kitlesiyle işgale karşıdır ve yer yer direniş halindedir. Bu durumda Arap çoğunluk ile Kürtler arasındaki uçurum alabildiğine derinleşmiştir. Federasyon ise, eğer demokratik çözüm olacaksa birbiriyle aynı devlet çatısı altında yaşamak isteyen halklar arasında kurulabilir. Bu doğrultuda ilk adım olarak kurulan 25 kişilik Geçici Yönetim Komitesinin bir işe yaramayacağı kısa zamanda belli oldu. Diktatör yetkilerine sahip Amerikalı sömürge valisi makamında oturuyor.

ABD'nin federasyondan yana oluşunun nedeni belli. Anglo-Sakson işgalciler Irak'ta beklemedikleri bir halk direnişi ile karşılaşmışlar. Çıkamazdan kurtuluş olarak emperyalizmin eski 'Böl ve Yönet' taktiğinden medet umuyorlar. Niyetleri o topraklarda ırk ve din ayırımına, yani Apartheid'a dayanan bölünmeyi gerçekleştirmek, halklar arasına uçurumlar kazarak, yaratılan kaos ortamında transnasyonal şirketlerin egemen durumlarını rahat sürdürmelerini sağlamaktır. Ancak o koşullarda Anglo-Sakson işgal kuvvetleri Irak'taki kışlalalarına çekilebilecekler ve gerektiğinde "hakem" rolünde duruma müdahale edeceklerdir. Hesap budur. Barzani ve Talabani takımının da benimsediği bu Amerikan planının Kürtler dahil Irak halkını kanlı maceralara sürükleyeceği açık.

Soru: Kürt halkı çok çekti. Amerikan müdahalesi sonucu ilk kez yetkileri kısıtlı da olsa kendi kendini yönetir duruma geldi. Bu durumda Barzanilerin, Talabanilerin işbirlikçiliklerini anlayışla karşılamak gerekmez mi?

Yanıt: Evet Kürt halkı çok acılar çekti. Ama uğrunda bunca şehit verilen bu kutsal davanın bir yeni Kuveyt şeyhliği çözümüne indirgenmesi kabul edilebilir mi? Böyle bir çözüme boyun eğmek şehitlerin anısına ihanet olmuyor mu? Ulusal kurtuluş savaşları emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı, dünyadaki ilerici güçler ile dayanışma halinde verilir. Zafere ulaştı mı da emperyalizmin etkinlik alanı daralır, genişlemez. Bu kuraldır. Irak'ta olan bunun tam tersidir. Emperyalist tekeller bölgede tam egemenliklerini kurarak halkları en yoğun sömürüye tabi tutacaklar ve bu arada mazlum Kürt halkı da bundan yarar sağ-

layacak!! Hayal bu! "Düne kadar sosyalistlerle beraber yürüdüğü bir yere varamadık, bundan sonra yeni dostluklar kuracağız" diyenler var. Bu yeni dostlar kimler olabilir ki? Herhalde Bush ile Cheney'lerin şahinleri ve Şaron'un en az onlar kadar saldırgan Sionistleri. Bu Kürt tarihinde ilerici ne varsa onun reddi olmuyor mu?

Hem dayatılan çözüm değil o coğrafyanın kana bulanmasıdır. Kürt halkının, halkların özgürlük ve eşitlikte gönüllü birliğini hedef bilen ulusal demokratik "hareketinin ufuklarını tam yüz yıl karartacak" olan bir girişimdir bu. Son Erbil katliamı ilk uyarı sayılabilir.

Soru: Peki çözüm nedir? Şimdiye kadar barış girişimleri hep karşılıksız kaldı. Bu yolda girişimlerin bir sonuç vermiyeceği artık anlaşılmış değil midir?

Yanıt: Kürt ulusal demokratik hareketinin çağdaş bir yönetim altında bölge halklarıyla özgürlük ve eşitlik temelinde gönüllü birliğini hedef bilen politikası tarih önünde sınav vermiş bir politikadır. O politika tarihin unuttuğu Kürt davasını getirdi ve dünya gündeminde ilk sıraya oturttu. Barzaniler ve Talabaniler şu anda o politikanın sonuçlarını istismar ediyorlar. Sınıfta kalan politika Barzani sülalesinin "güçlüye bel bağlayarak çözüm arama" politikasıdır. Baba Barzani CIA ile MOSSAD'a bel bağlayarak iş görmeye kalkıştı sonu hüsrana oldu. Aynı yolu izleyen oğlunun kaderi değişik olmayacaktır. Kürt halkının büyük dostu Noam Chomsky "Güçlüye bel bağlayarak çözüm arayanın sonu felakettir. Bunu da en iyi Kürt halkı bilir" diyor. Doğru söylüyor.

Bizim Türkiye sosyalistleri olarak yani en tutarlı yurtsever ve demokratlar olarak Kürt halkının ulusal demokratik davasını desteklemememiz için ulusal hareketin sözcülerinin her söylediğine harfiyen katılmamızın gereği yoktur. Yeter ki savunulan çizgi anti-emperyalizmden ve dünyadaki ilerici güçler ile dayanışmadan şaşmasın.

Soru: Bugüne kadar yurttaki barışı istemeyenler hep ağır bastı. Bu iş nereye varacak?

Yanıt: Evet yurttaki barışı istemeyenler var Türkiye'de. Bunlar yurttaki barışı kendi sınıf ve zümre çıkarlarına aykırı buluyorlar. Ve şu anda onlar ağır basıyor. İçsavaştan bir rant kaynağı olarak yararlanan kesim bir yandan, Türkiye'yi daimi olarak dış tehdit altında göstererek gününü gün eden bürokratik kesim öte yandan birlik olup ülke politikasını belirler durumlarını koruyabiliyorlar. Yurttaki barış olursa birinci kesim onmilyarlarca dolarlık ranttan mahrum kalacak. Bürokrat kesim ise bütçenin yarısından çoğuna el koyamayacak. Türkiye eğer çıkamazdan kurtulacak ise bu, iki kesimin hizaya getirilmesiyle olacak.

22 Şubat 2004

Özgür ATAĞ
ozguratak_yh@hotmail.com

Kadınlar zorla fuhuşa sürükleniyor. Seks ticareti tüm birlik ülkelerini sardı...

Avrupa Birliği Kerhanesi

Avrupa Birliği'nin genişlemesi, Avrupa'nın varlıklı ülkelerinde fuhuşa zorlanan kadın sayısını artırdı. Asyalı kadınların yerini giderek daha fazla sayıda Doğu Avrupalı kadınlar alıyor.

Avrupa Birliği'ne yeni eklenen, Doğu ve Orta Avrupa ülkeleriyle eskiden beri var olan pek çok sorunun da çehresi değişiyor. İnsan tacirlerinin eline düşen ve fuhuşa zorlanan kadınlar, merkezi Wiesbaden'da olan Federal Almanya Suç Dairesi'nin üzerinde çalıştığı konular arasında. Daha önce çoğunlukla Asyalı kadınların zorlandığı fahişelik mesleğinde, bugün insan tacirlerinin, Litvanya'dan, Bulgaristan'dan getirdiği kadınlar bulunuyor. Önceleri ta uzaklardan kadın bulup Avrupa'ya getirme derdi sona eriyor. Asya'dan kadın taşımacılığı yapanlar onlarca masraftan ve riskten kurtuldular. Avrupa toprakları şimdilerde kendilerini çoktan "marur" bir şekilde pazarlayan hükümetlerin insanların pazarlandığı bir yer oluverdi. 2002 yılında Almanya Federal Suç Dairesi, insan tacirlerinin eline düşen ve fahişeliğe zorlanan 81 kadını ortaya çıkardı. Bu kadınların yüzde 15'i Litvanya uyruklu idi.

Renkli dünyanın cazibesi

Batının hızlı değişen, canlı, renkli dünyası kimilerinin saçma sapan deyişiyle Balkanlar'ın gri dünyasından cennet gibi görünüyordu. Anlaşılan "demirperde"nin kalkmasına rağmen bu görüntü değişmemiş, aksi gibi eski kısıtlamaların da ortadan kalkmasıyla bu zengin dünyaya bir an evvel karışmak, kaynaşmak ve olabiliyorsa zengin olmak için ne gerekiyorsa yapılmaya başlanmış. Tacirlerin eline düşen 811 kadından 595'i kayıtlı. Kayıtlıların 318'i seyahat amacıyla geldiklerini belirtmişler, 230 kadın ise fahişelik amacıyla geldiğini belirtmiş. 94 kadın fahişeliğe ilgili kayıt altına alınırken sorun çıkarmış. 158'i ise bu durumu itiraz etmeden kabullenmiş.

Dünya üzerinde özellikle o çok sevilen ve beğenilen, kimi çevrelerce tapınağa dönüş-

Desen | Elif Nurşad

Akşamsefası

Erdoğan'ın Ardından Kıbrıs

Recep Tayyip Erdoğan'ın Washington'dan ayrılmadan önce, 30 Ocak'ta yaptığı son konuşmada söyledikleri arasında unutulmayacak olanlar var. Bunlardan biri de Kıbrıs konusunda:

"Bugüne kadar Türk tarafı hep müzakereden kaçan taraf diye takdim edilmiştir. Asla böyle bir şeyin söz konusu olamayacağını son atılan adımlarla da ortaya koyduk. Gerek Çankaya zirvesinde, gerek Milli Güvenlik Kurulu toplantısından sonra açıkladığımız bildiride, biz bu işin çerçevesini ortaya koyduk. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin iyi niyet misyonunu destekliyoruz ve Annan planını referans almak suretiyle, bu adımı atmakta kararlıyız. Bu adımı atarken her şeyden önce çok açık, net söylüyorum ki, Rum yönetiminin attığı her adımın, Türk tarafı her zaman bir adım daha önünde olacaktır."

Son kelimelere dikkat: ".... Rum yönetiminin attığı her adımın, Türk tarafı her zaman bir adım daha önünde olacaktır."

Taraflar New York'ta Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan'ın planını müzakere etti. Rum tarafı hangi aşamada, Türk tarafı, Erdoğan'ın dediği gibi gerçekten bir adım önde mi diye baktığımızda gördük ki, her iki taraf da hala diretiyordu. Oysa hem Avrupa Birliği, hem Birleşmiş Milletler, hem de ABD defalarca "Annan planını temel olarak kabul ediyorsanız, plan üzerinde adada referanduma gidilmesini onaylıyorsanız gelin, plandaki detaylar nasılsa görüşülüp çözüme bağlanacaktır" dedi.

Liderler Annan planını temelde kabul etmedilerse niye New York'a gittiler? Yok planı temel kabul ettilerse, ayak direme neden? Hepsini zamanla açıklığa kavuşacak. Bana sorarsanız, direnmeler son ana kadar devam edecek. Ancak nihayetinde adada birleşme olacak. Hem de Annan planı temelinde! Ve ironik bir şekilde imzaları da, yüzünde hoş bir gülümsemeyle ve zafer kazanmış komutan edasıyla en başta Denktaş atacak. Nitekim New York müzakereleri bitti, Kıbrıs görüşmeleri başladı.

Zira gelişmeler bu yönde olmazsa, Türkiye'nin Batı ile ilişkilerinde tamiri zor hasarlar meydana gelmesi kaçınılmaz...

Türkiye açısından bakacak olursak, ayak direme belki de politik bir manevra. Çünkü Kıbrıs'ta çözüm isteyenleri 'ver kurtulcu' ilan edip, popülizmden medet uman kesim, şu anda diyecek bir şey bulamıyor. Yani müzakerelerde vuruşa vuruşa sözünü kabul ettiren bir Denktaş imajı, bazı kesimlerden gelen itirazları önlemek için birebir.

Bir de Rum tarafı açısından bakacak olursak, uzlaşma onlar için şu aşamada daha fazla taviz içerdiğinden, ayak diremeleri zaten beklenir. Düşünsenize, birleşme olursa Rumların AB'ye tek başına üyeliği mümkün olmayacak; Türk tarafı işgalci konumdan çıkacak; Kıbrıslı Türklerin ekonomik gerekçelerle Rum vatandaşlığına geçmesi de söz konusu olmayacak.

Bu arada belirtelim, Birleşik Kıbrıs Cumhuriyeti adı altında yeni bayrağı olan yepyeni devletin, Türkiye'nin ilerideki muhtemel AB üyeliğini veto edemeyeceği de Annan planında kayda geçmiş durumda.

Kıbrıs'ta yıllar boyu süren statükonun değişmesi konusunda AB, BM ve ABD belki de tarihte ender şekilde rastlanabilecek şekilde, tam bir görüş birliği içinde. Ancak Türkiye'de bu konudaki bölünmüşlük had safhada.

Yine de çözüm yakındır... NATO zirvesi Haziran ayında İstanbul'da yapılacak. Başkan Bush Kasım ayındaki seçimlerden önce burada, dünyanın gözü önünde yapacağı dış politika ağırlıklı konuşmasında 'Kıbrıs'a barış getirdiğini' de açıklamak için can atıyor.

Dünyanın en büyük Pembe Elması

Efendim! Hiç biliyor musunuz kaç renkte dünyada elmas mevcuttur? Bendeniz bilmem, bilemem lakin beyazını eskiden beri biliyordum, şimdi de pembesini öğrendik. Rusya'nın önemli gazetesi "Jurnal", ekonomik haberlerinde şöyle bir haber yazıyor: "Bir Rus vatandaşı, dünyanın en büyük Pembe elmasını 100 milyon dolara alıp, Moskova'nın merkezinde herkesin gözlerinin önünde sergileyecek." Efendim! Helal olsun dedim, başka bir şey demedim. Bu gazete, elması satın alacak Rus vatandaşının adını vermiyor, fakat haberin devamında şöyle yazıyor:

"Bu hayırsever vatandaş, Elmasını sergiledikten sonra ünlü Moskova Müzesi'ne hediye edecek." Hayırseverin amacı Rusya ve Moskova Müzesi'ni dünyaya tanıtmak ve itibarını arttırmakmış. Ne diyeyim, hayır işine ne denir ki? Eline sağlık sayın Rus kardeş... Ama bir de düşündüm. Neden Ankara'da, İstanbul'da veya Tahran'da kimse, yani hiç hayırsever bulunmuyor ki? Yani tamam. Karnımız tok, lakin gözlerimiz aç ya daha; biz de görelim pembe elması veya ona benzer elmasları, ne olur ki? Efendim! Yolunuz Moskova'ya düşerse pembe şeye bizden de selam söyleyiniz.

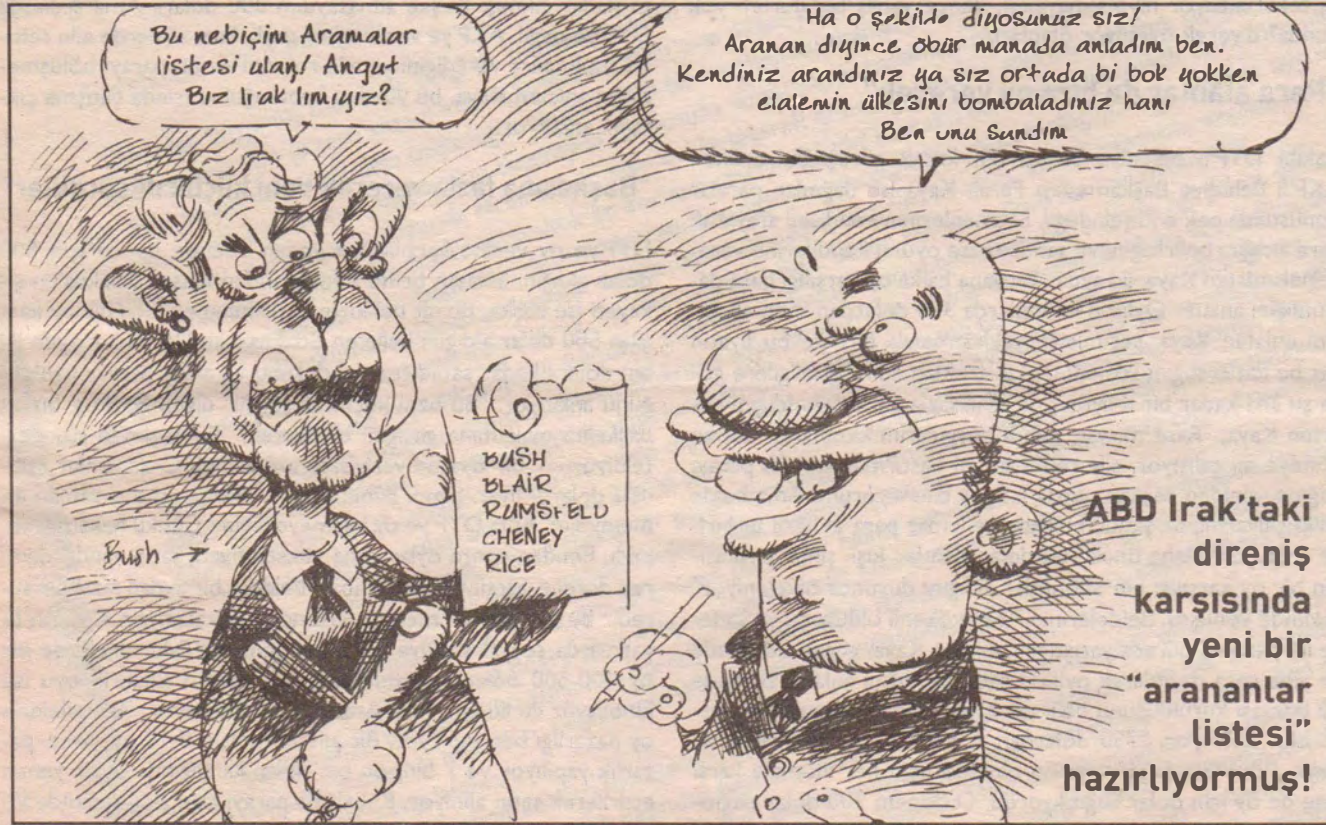
Sana iktida ettim
Bir tekbir dedim
Bir kıyamet görmedim
Bir ses duymadım
Bir koku almadım

Mansurun dar ağacı kadar yüksek,
Mansurun kanı kadar şeffaf
İtiraf ediyorum: Sana aşığım.

Aşk namazı kıldım iki rekat
Hep seni feryat ettim
Seni görmeden telaffuz ettim
Ama kökte kaldım ışıksız
Yaşadım hep nursuz;
Seni sordum uzaklardan, yakınlardan
Seni hatırladım hayatta, rüyamda

Sarhoş aşkımdan, kadehimi doldurmadın.
Sarhoş aşkımdan, yüzünü göstermedin.
Sarhoş aşkımdan, beni yanına hiç çağırmadın.

Güneşe, yıldızlara, ağaçlara
Denize, kuşlara, kitaba
And içiyorum: Sana aşığım; aşık.

türülen Avrupa, yeni üyeleriyle gelecekte ne yapacak; merak konusu. Eğitimdeki özelleştirmelere hız veren birlik üyeleri, kalite düşüşünü fark ettiklerinde bakalım ne yapacaklar? Bu kalite düşüşü nedeniyle birlikte sosyal yaşamdaki bozulmalar bir bir, gün ışığına çıkacak. Kadın erkek ilişkileri de eskisi gibi olamayacak ve geçmişte neredeyse yok denecek kadar az olan tecavüz, yeni katilimcılar ve göçmenlerin de etkisiyle hızla artacak. Fahişelik ve benzeri diğer uğraşlar gündelik olaylar arasına girecek. Büyük başkentlerdeki kirlilik, bir süre sonra Amerika Birleşik Devletleri'ndeki bataklık sokaklara dönüşecek. Bütün bu anlattıklarımız felaket tellallığı olarak anlaşılmazın lütfen. İşsizlik, suç, göç ve gelir

dağılımıyla ilgili Avrupa Birliği'nin kendi rakamları, biraz olsun haberleri takip eden birinde benzer öngörülerin oluşmasına yetecek netliktedir. Bugün Almanya başta olmak üzere, Hollanda, Fransa ve İtalya'da polis teşkilatlarında alınan önlemler hükümetlerin nasıl bir tehlikeden endişe ettiklerinin bir diğer göstergesidir.

Bulgar insan tacirleri aktif Bulgaristan vatandaşları 2001 yılından itibaren, Almanya'ya vizesiz giriş yapmaya başladılar. Tam olarak bu tarihten sonra Almanya'da fuhuşa zorlanan Bulgar kadınların sayısında büyük artış gözleniyor. Bulgar insan tacirlerinin Hollanda, Belçika, İngiltere'de de aktif olduğu ortak yürütülen çalışmalarda ortaya çıkmış. Eskiden beri maçoşlar arasında söylenir; "Bulgar kadınları bir naylon çorapla kandırılır" diye. O zaman batıya göre bir sadelik vardı ve güzel balkan kızları başta olmak üzere gençler bu sadelikten sıkı-

lıyordu. Şimdi o sıkıntıları hayallerinin tüm çekiciliğini alıp götürmüş durumda. Üstelik insan pazarına yeni katılacak genç kızlar ise hiçbir şekilde kendinden öncekilere ders almıyor ya da alamıyorlar.

Evet, Avrupa Birliği son derece gelişmiş ve bu gelişmişliğini idealize etmenin yollarını aramakta. Birkaç ülkesiyle de yakalamış hatta. Fakat bu gelişmişlik herkese nasip olacak türden bir gelişmişlik değil ve altında onlarca pislik yatmakta. Birlik dedikleri yapıya çok sonradan dahil olmakla bu ideal yapıya ulaşılamaz. Bu nedenle boş hayal den başka bir şey değil. Her geçen gün başka bir çelişki ya da sorunla karşılaşılıyor.

Peki, yıllardır Avrupa Birliği diye inleyen Türkiye'nin o pembe rüyaları ne olacak dersiniz?.. Hazırlanın kızlar, Avrupa Birliği'ne "giriyoruz"...

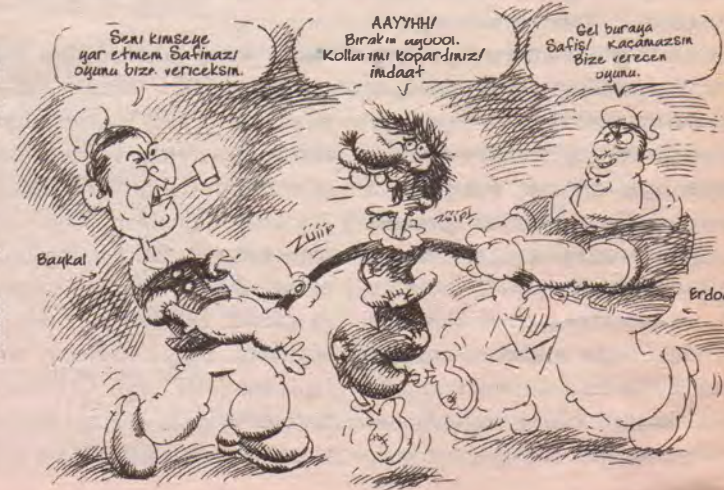
Bir milyon dolarlık belediye

Vah vah işimiz bizim cetvete aldık bizi
kula deneyimimiz var üst vasiteler kadar
çok insan düşünmüş ki bize şu aralar
çalışıyoruz yani da imla

Bolu tesliminden ben
vakte dağılıncaya başta kaldım
Buğrin hıcceleğin geçmesini

OVV' çok kült- bir herdenmiş sizin
borcunuzuniz. Hemen başlayabilirsiniz
örzde cilebaş olursat

Sevgili Gamze Merhaba:

Üçüncü hasret ile sevgi ile şimdiden sınıksız kucaklıyorum seni, hepinizi. Karam aldım. Sevindim. Villa(!)ma düşen ikinci selamı dışarıdan gelen. Mevsimin ironisi miydi, doğanın tepkisi mi, nasıl algılar-
de bitirildiği bir rezaletin kurbanları seçildik sanırım. Üstelik Kurban Bayramı'ydı önümüz. Biz geleneksel bayra-
suna vurgu yapıp, halkımıza olan sevgimizin güzelliğini sembolleştireceğimiz programlar hazırlamaya
kısıtlanacakmış üzülmüş ellerimizi. Yürek sıcaklığımızı üfleyecektik... Ve türkülerimizin coşku-
bizi, dirençli inanaçlı ve en önemlisi de her gün emekle büyüttüğümüz
sınır tanımaz uygulamalarını geçer akçe haline getirmeyi
"zor" mekanizmaları, günün koşullarında
gibi gösterme modasını
başlayan bütün

Sevgili Gamze Merhaba:

Şimdiden büyümiş hasret ile sevgi ile şimdiden sınırsız kucaklıyorum seni, hepinizi.
Mektubunu dün (p.tesi) akşam aldım. Sevindim. Villa(!)'ma düşen ikinci selamı dışarıdan gelen. Üstelik Kurban Bayramı'da...
min bu süreçte en önemli değer olan dayanışma duygusuna vurgu yapıp, halkımıza olan sevgimizin güzelliğini sembolleştireceğimiz... Ve türkülerimiz
çalışıyorduk. Kara kışın soğukunda birbirimizin nefesleri birleşerek ısıtacak üşümüş ellerimizi. Yürek sıcaklığımızı üfleyecektik... Ve büyüttüğümüz
sunu, öfkesine, yoğun duyguyla sığınacaktık; adaletsizliğin, namussuzluğun, onursuzluğun, sınır tanımayan uygulamalarını geçen akçe haline getirmeyi
düşünüyorduk. Mümkün mü? Devasa ideolojik dejenerasyon aygıtı, terörün en yalın, en saf anlamıyla uygulandığı "zor" mekanizmaları, günün koşullarında
"hayır" diyecek olanların seslerinin dağılmak, cılız ve de etkisizliği... Bütün bunlar varken dahi mümkün mü?

Operasyonlara ad koyarak popüler kültürün sistemin en ketum kurumlarını sevimli, başarılı, ilgi çekici, biraz daha bizdenmiş gibi gösterme modasını
uygularken, bu kez rezilliğin danskası bir operasyona soyundukları için ad bile koymadılar. Ama adı değilse de içeriği, kaynağını önceden başlayan bütün-
lülük politikadan alıyor. Kimliklesizleştirme-kişileştirme-değersizleştirme üçlemesinin yaratacağı engelsiz, tepkisiz bir ortam yaratmaya acil ihtiyaç vardı.
Çünkü her ne kadar hayatın temel yasası etki-tepki ikilisini ayrılmazlığı söylese de, tepkisiz karşılancak olan sınırsız umudunu tüketmekti gündem.

Yoksullaştırma, satma, onur, namus, adalet, eklemek sorununun somutlamakta görevi. Gerçeği söylemek yani. Tam üç yıldır adını
etiketlerinde anlı şanlı, pek manalı sözcükler geçen kurumlar, o kurumlarda gönderilen pek yüksek namı bürokratlar, adlarının gerektirdiği de-
ğerlerden uzaklaşalı az bir zaman olmadı. Adım adım, giderek artan bir şekilde ve sonunda tüm pervasızlığıyla "iş"lerine yöneldiler. "İş"leri tanımlanan gö-
rev çetelerinin çok dışında, hatta tam da onların tersi işler haline getirildi. Neden basılmıştı düğmeye, yada aslında ne zaman basılmıştı? Kimlerdi bu ope-
Adliyenin, yani adaletin doğru gerçekleşmesi için gerekli belirlemeler bilimin ışığında somutlamakla görevi. Gerçeği söylemek yani. Tam üç yıldır adını
duyunca saygı uyandıran bu kurumun adı da, saldırının odağı haline getirildi. Neden basılmıştı düğmeye, yada aslında ne zaman basılmıştı? Kimlerdi bu ope-
rasyonel durumun nesneleri, muhattapları? Adaletsizliğin karşısında, yarım hafızaları, eksik fiziksel yetenekleriyle de olsa asla susmayan, üreten, anlatan,
sorgulayan, sorgulatanlar...

Ve onlar en başından beri umutsuzluğa ömürlerini sesleriyle bedenlerinin her hücreleriyle, Eger böyle olcaklar, olmaya devam ede-
Wernicke Korsakoff denilen hastalıklarıyla boğuşurken yüreklerinin sesiyle, bednellerinin her hücreleriyle, Eger böyle olcaklar, olmaya devam ede-
"her şey bitti" derken yepyeni başlangıcımız, güneş battı gayrı derken sabahımız... Eğer böyle olacaklar, olmaya devam ede-

Mümkün müydü? Diye sorduğumuz soruyu hırsla, itikamcı kafayla yerine getirmek için insanlara biçilen gömleği giyme-
k mümkün olmayacak bir daha.... Dışarıda, Wernicke Korsakoff da olsa "in-
temin ilgilendirmede...

mak mümkün müydü? Kim ilelebed

Adıyla...
duyunca saygı uyandırıyor...
rasyonel durumun nesneleri, mü...
sorgulayan, sorgulatanlar...
Wernicke Korsakoff denilen hastalıklarıyla boğuşurken, güneş...
umut ışığı saçarlar... Ve onlar en başından beri umutsuzluğa ömürleri...
muz yitmişken en güçlü sesimiz, "herşey bitti" derken yepyeni başlangıcımız, güneş...
ceklerse, bütün operasyon boşuna mıydı yani! Mümkün müydü? Diye sordumuz soruyu nihai...
kazandırma yasası" ironisi, metoforu... "Pişman" sözü öylesine naif, öylesine hafifti ki, gerekli koşulları yerli...
nin yanında... Cezalandırılmanın bedeli iki sözcükle "insanlıktan çıkmak"tı. Yani "Hayvanlaşmak" bile değildi. Örneğin bir...
Mümkün olsa kötü müydü? İnsan sıfatlı ama insan değil... Ve de asla insan olmak mümkün mührünü "oybirliğiyle" ibaresini vs.vs.... Her birini bir ka...
san" olanlara, onlarca "prof" imzasını, "Adli Tıp Kurumu, bilmem kaçınıcılık kurulu" mührünü "oybirliğiyle" ibaresini vs.vs.... Her birini bir ka...
"iyileştirmiştir". Yani "cezaevinde yat(malı)abilir" "kalan cezasını çek(meli)ebilir." Denilmeliydi. Gerisi onları ilgilendirmezdi...
Mümkün müydü? Bütün bunları geçer akçe kabul edip, boyun eğmek... Türküleri unutturmak, yoketmek... Susturmak mümkün müydü? Kim ilelebed...
başarabilirdi ki bunu? Biliyor musunuz, türkülerimiz daha bir güçlü, daha bir derinden çınlıyor buralarda. Ve halaylarımız sürüyor.

"Tavır"ı da tabii. Geldi "Tavır", onu idare okuyor, bir hafta sonra
"Yürüyüş"ün parçalarının ana melodisi ve
parçalarının hasret ve sevgiyle selamlarını
Simdilik bu kadar. Yine ve fazla uzatmadan görüşürüz. Nasipse can-cana, y
İhsan Cibeli

başarabildi...

Sevgili Gamze ;
Şimdi ben sizi nasıl özlediğimi anlatmak isteseydim...
veriyor, biz de okuyoruz. Aman gözünü seveyim her ay 8
sözlerini içeren notlarını çıkartıp gönderebilir misiniz? Yanımdaki Dursun, Özgürlük Türkücüleri,
iletiyorum... Cümlelerinizi seviyoruz, bilirsiniz... Ve da Korocular, Şimdilik bu kadar. 1
Vee, artık, rastladığımız sevdiklerimize de selam iletin. Daha ne diyeyim. I
yana...
Tamam, tamam şimdi gidiyorum. Hasretle...

Ihsan Cıbe
I nolu F tipi hps. C, 70 Sincan / Ankara / Türkiye

...acıklamayı öğrendim. Ben sizi seviyooom.....

Not : Mektubu vermeden 5 dk. önce Adli Tıp önündeki açıklamayı öğrendim. Ben sizi seviyoom.....

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

"Duvara Karşı", Savaş Ay ve pornonun kısa tarihi

Ben bekçilerin sokaklarda devriye gezdikleri döneme yetiştim. Kahverengi takım elbise içindeki adamlar mahalleyi bir iki turladıktan sonra uzanamadıkları bölgelere de ağızlarındaki düdüğü marifetiyle bir gözdağı verirlerdi. Uykudan uyandırılmazdı bu ses, fakat uykuya dalmak üzere olana da ağır bir darbe vururdu. İşte o vakit, "hay hırsızın da..." derdik. Televizyonlar, sözkonusu bekçilik müessesini uzun yıllar sonra tekrar harekete geçirdi ki, bir farkla... Televizyonun bekçileri için hırsız kavramı geniş. Ekonomi ve siyasetin yanısıra ahlakın bekçiliği de onlara düşmüştür. Kendi deyimleriyle durumdan vazife çıkarırlar. Sokak arasında hesabı keserler, uzanamadıkları yerlere de, "Fiyuvvtt" çal düdüğü...

Fatih Akın'ın Altın Ayı ödülünü kazanan filmi Duvara Karşı için de bu düdükler harekete geçti. Büyük gazeteler olayı "Sibel pornocu çıktı" boyutundan gördüler. Pornocu çıkmak... Erkek millete mensup bireyler olarak yüzde doksanimiz bu suçlamayla karşı karşıya kalmışızdır. Bir çekmeceden, çantadan; ya da elektrikler kesilip de bir videonun içinde sıkışan VHS kasetler bunun muadili yorumlara yol açmıştır; Pornocu çıkmışızdır. Çıkmak, içinde suç barındıran bir eylemin sonucu olarak kullanılır. "Hırsız çıktı, yahut katil çıktı". Bazen de hayalkırıklığı taşır: "Eşek çıktı, hayvan çıktı" gibi. Peki porno suç mudur? İlk izleri eski çağlara, mağara üzerine kazınan resimlere kadar uzanan, memleketimizde de bir dönem ciddi anılar bırakmış porno nasıl değerlendirilmelidir? Hızlı ileri çekim gençliği olarak niteleyebileceğimiz bir kuşağın oluşmasına sebep erotik filmler Türkiye'de beklediği ilgiyi görmemiştir. Halk dürüst ve açık olan porno türlerini tercih etmiştir, bu temayülünü de yetmişli yıllardaki seks filmlerine olan iltifattan anlıyoruz. Akademik çevreler istediği kadar beşe ona bölsün, porno halk arasında iki ana başlıkta incelenir: Konulu ve konusuz... Konulu filmler adından da anlaşılacağı üzere belli bir hikaye örgüsü içinde gelişen ve filmde gösterilmesi hedeflenen cinsel ilişkiye çeşitli olaylarla zemin hazırlayan bir ekolün adıdır. Konulu filmlere gönül verenler görece daha sabırlı ve sebatkar olmakla birlikte konunun haybeye uzaması hususundaki tedirginliği sonuna kadar yaşarlar. Konusuz filmlerin ise belli bir öyküye ya da senaryoya eyvallahı yoktur. Play'a basmanızla cümbüş başlar. Bir çoğunda jenerik bile yoktur. Bu ekolün taraftarları Türkiye'de çoğunluktadır.

Tarihte porno

Porno filmlerle ilgili bilgiler için tarihe uzandığımızda ağırlıklı olarak Berl Kutchinsky'nin çalışmalarını görürüz. Danimarkalı Kriminolist'in araştırmaları 1650 yılında modern pornografiye ait ilk bulgulara ulaştığını belirtiyor. İnsanların okuma ve yazma yetisini kazandığı dönemden bu yana pornografik eserlerin olduğuna vurguda bulunan ifadelerde somut olarak onyedinci yüzyılda üç adet pornografik resimlere rastlandığı kaydediliyor. Yakın tarihe baktığımızda ise '60'lı yılların ortalarından yetmişli yılların başına kadar konuya İskandinavlar'ın hakim olduğu görülüyor. The Mafia ve Paris'te Son Tango dönemin hitleri. 1972 yılında ise Yönetmen Gerard Damiano yarattığı Linda Lovelace ve Harry Reems adındaki porno yıldızlarıyla dikkatleri üzerinde topluyor. Hayır da, şer de 70'li yıllarda...

1975 yılında Amerika'da pornoyla ilgili kıpırdanmalar açığa çıkıyor. Jim Holliday'ın Debbie Does Dallas ve Baby Love'i büyük ilgi görüyor. Debbie Does Dallas halen tüm zamanların en çok satan beş porno filminden biri olma özelliğini korumaktadır. Yetmişli yıllar önceki on yılın ağır ve klasik havasından kendisini uyuşturucu ve şiddet öğelerini kullanarak sıyırmaya çalışmış. Büyük ölçüde başarı da sağlamıştır. Araştırmacıların bu döneme atfen "Empatinin kaybolduğu yıllar" yakıştırmasında haklılık payı büyüktür. Bunun sonucu olarak pornoya mafya karışmıştır. ABD'de polis, pornoyu organize suç çetelerinin kontrol ettiğini defalarca deklare etmiş, pornonun yasallaşması yolunda ilk adımlar bu şekilde atılmıştır. Çocuk pornosu da yetmişli yıllarda ortaya çıkmış, seks dergilerinde oyuncularla oynayan çocukların açık görüntülerine yer verilmiştir. Kısacası günümüz pornosunu oluşturan temeller yetmişli yılların eseridir. Pornonun kodu o dönemin ürünlerinde gizlidir. Yetmişli yılların kült eseri Emanuelle görece daha yumuşak bir yapıda seyretse de, porno sınıfında değerlendirilmiş, kendi emsalleri arasında en önemlilerden biri olarak 600 milyon dolar hasılat yapmıştır. Snuff olarak adlandırılan tür için "en tuhaf" ifadesi kullanılmıştır. Filmlerde

Sibel Kekilli

kadın oyuncular orgazm esnasında öldürülmektedir. Bir de Traci Lords vakası vardır. Pornodan milyon dolarlar kazanan Traci isimli porno oyuncusu kendi yapım şirketini kurmuş, senaryosunu kendisinin yazdığı filmler çekmiştir. Bunda ne var diyeceksiniz... Hemen cevaplayalım; Lords bütün bunları yaptığında henüz 18 yaşını doldurmamıştı.

İlk akademik porno: New Yorker

Paul Thomas Anderson'un Boogie Nights isimli porno filmi sektörün negatif yönlerini göstermesi adına önemli bir eserdir. New Yorker ise ilk akademik pornodur, 25 Mart 1999'da çekilmiştir. Japonlar da batılılardan geri kalmamış Manga'nın da desteğini alarak ciddi çalışmalarda bulunmuşlardır. Altmışlı yılların başından bu yana çekik gözleriyle porno endüstrisi içindeki yerlerini almış, çektikleri filmlerde şiddet unsuru sıkça kullanmışlardır. Ünlülerin porno filmlerde kullanılması da yakın tarihte tanık olduğumuz örneklerin arasında. Bu isimlerin ünlü olmadan önce çektiği filmlerin piyasaya sürülmesi ya da meşhur olmasına aldırmandan pornoya devam etmesi olarak sınıflandırılabilir. Bu arada ilk eşcinsel pornosunun geride bıraktığımız yüzyılın başına denk geldiğini belirtelim.

Sansür ne ifade ediyor?

Sansürün kelime anlamı zararlı şeyleri yasaklama olarak bilinir. Bu "pornocu çıkarlar" da olduğu kadar, insanların büyük bir bölümünde de sevilmeyen bir eylemdir. Türkiye'de cinsel içerikli yayınlar üzerinde ağır bir sansür tehdidi vardır. Fakat gerek internet gerek korsan cd'ciler bu koca ağın çeşitli yerlerinde bulunan delikler olarak hazır bulundukça yasakların pek önleyici gücü olmuyor. Kamuoyunu bir süre önce meşgul eden "Atlantis'ten Gelen Adam" filminin kahramanı Şahin, geçtiğimiz günlerde Savaş Ay'ın pornoyla ilgili programına katıldı. Telefonla bağlanan konuşuyla Ay'ın diyalogunu, noktasına virgülüne dokunmadan aktarıyorum: (Bu arada az önce stüdyoda bir tartışma yaşanmış, Ay, "telefon var" diyerek araya giriyor, fakat iki olayı bağlaması tuhaf...)

SA: ..Neyse o konu belki kendiliğinden açılır. Şimdi açılan bir telefon var. (!) Sevgili Şahin Yılmaz. Eeeöeeöe, lafın gelişi "sevgili" dedim. Evet Şahin, sizin firma çok büyük firma değil mi? Porno firması?

"Boogie Nights" (solda) - Linda Lovelace (üstte)

Büyük gazeteler olayı "Sibel pornocu çıktı" boyutundan gördüler. Pornocu çıkmak... Erkek millete mensup bireyler olarak yüzde doksanimiz bu suçlamayla karşı karşıya kalmışızdır... Pornocu çıkmışızdır. Çıkmak, içinde suç barındıran bir eylemin sonucu olarak kullanılır. "Hırsız çıktı, yahut katil çıktı" Bazen de hayalkırıklığı taşır: "Eşek çıktı, hayvan çıktı" gibi. Peki porno suç mudur?

Şahin: Bizim firma çok büyük, porno firması. Yalnız ben buranın sahibi değilim, işçiyim.

Savaş Ay, porno oyuncusu Şahin'in üzerine gidiyor ama adı üstünde adam oyuncu. Kolpaya gelmiyor. "Annen baban ne diyor?" sorusunu, "Vallahi anlayışla karşılıyorlar" şeklinde yanıtlarken, "Peki kahveye gitmiyor musun? Arkadaşlarının tepkisi nasıl?" diye ikinci bir salvo; fakat Şahin'den bir back-hand: "Tebrik ediyorlar beni." Bu arada stüdyoda Deniz Arman var. "Bir dakika, bir dakika haber atıyoruz" diye müdahale ediyor ve "Siz Kuşadası'nda yakalandığınızı söylüyorsunuz. Şimdi de 50 film çektik diyorsunuz Türkiye'de dediniz. Demek ki 49 adet yasadışı film çektiniz" diyor. Şahin "Eee, çektik ne oldu ki" deyince de, Savaş Ay'la birlikte Arman "Ahaa! Kendi ağzıyla söyledi" cümlesiyle karışık Şahin'e kendi hakkında suç duyurusu yaptığını hatırlatıyor, "Sen yandın" diyorlar. Şahin yine umursamıyor "Yav, ne olacak ki suç duyurusu olsa" diyor. Deniz Arman da, "Türkiye'ye geldiğinde anlarsın" diyor. Ne pis bir muhabbet, ne saparmış konu. Konu idaresiyle yetkili olanlar bostan korkuluğu: Öyle ya da böyle bir porno oyuncusunu yayına almışsın ve adam bir şeyler anlatıyor. "Bunun gibi 500 firma mevcut. Uluslararası Porno Film Ödülleri düzenleniyor. Daha geçen ay Porno Fuarı vardı" diyor. İşin endüstrisinden bahsediyor. Ama Ay'a ne ki.. Orada

Şahin Yılmaz'a tekme tokat girerek işi bitirecek. Çok görmeyelim; dinleme ve dinlenme seçeneklerinin olmadığı bir program sunuyor. Şu dialogda görüldüğü üzere:

Şahin: Üste para veren erkekler var Savaş bey, porno filmde oynamak için.

SA: Meskun mahalde porno mu çekiyordunuz?

Şahin: Hayır evde..

SA: Nerede ya? Milletin oturduğu mahallede bir evde?

Şahin: Hayır adada.. Kuşadası ıssız...

SA: Kuşadası'nda ne adası kardeşim?

Şahin: Orada adalar var Savaş bey...

Şahin'in sesi giderek kriminal bir hal alıyor, son iki cümlesi de esrarengiz bir tehdidi barındırıyor sanki içinde. Porno üzerine yapılmış binlerce inceleme, mafyasıyla devletiyle dev bir endüstri orada öylece dururken Savaş Ay'ın programı, bir porno filmde altyazı kullanılması kadar saçma...

TAFTALIHARMAN

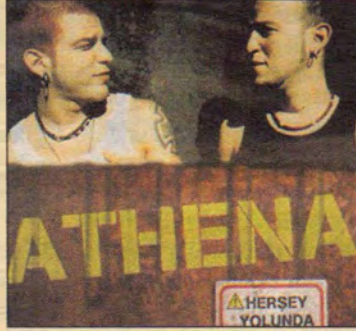
otaftali@hotmail.com Oktay Taftalı

Türk kimliği nasıl yitirilir?

Tarihi hamasetin, bize öğretilmiş kadariyle, dış düşmanlar ve onların yerli işbirlikçileri, bizi askeri alanda ve savaş meydanlarında hiç yenemezlermiş. Er meydanında bizi kılıç kalkanla yenemeyen düşmanlar, içimize fitne sokarak, bizi başta ahlak olmak üzere, çeşitli yaşam alanlarında yozlaştırıp, benliğimizi yitirerek yenmeye çalışırlarmış. Hatta çocukken okuduğumuz kahramanlık romanlarında da, Nihal Atsız'dan, Abdullah Ziya Kozanoğlu'na, Feridun Fazıl Tülbentçi'ye kadar bir çok yazar, dönüp dolaşıp bu konuyu işlerlerdi. Türkleri yozlaştırıp, kişiliksizleştirerek, teslim almayı ilk kez Çinliler başarmışlar. Nihal Atsız'ın "Bozkurtların Ölümü" adlı romanı, Göktürk İmparatorluğu'nun yıkılışını ve Türklerin, adeta kişiliklerini yitirerek Çin'e esir düşmelerini anlatan uzun bir öyküdür. Yine Feridun Fazıl Tülbentçi'nin "Kanuni Sultan Süleyman" romanı, Sultan Süleyman'ın bir Rus dönmesi olan cariyesi Hürrem Sultan'ın iğvasına gelerek, Gülbahar'dan olan oğlu, yiğit şehzade, Mustafa'yı boğdurmasıyla, Osmanlı İmparatorluğu'nun duraklama devrine girişini ilişkilendiren bir öyküdür. Yiğitliğin terk edilmesi, mertliğin devlet ve toplum yaşamından dışlanması, sonuçta Türkler'in sonunu hazırlar. Bizlere aktarılan tarihsel kanı, genel olarak bu havayı yansıtır.

Daha ilerki yaş dönemlerinde ise, tarihi, sınıflı toplumlar arasındaki ekonomik çıkar ilişkileriyle açıklanan, diyalektik materyalist yorumla tanışınca, tarihi olayları, kahramanlık kültürü ve ha-

masi söylemlere dayandıran öğretilere karşı, doğal olarak hayli mesafeli durmaya başladık. Aslında bugün içinde yaşadığımız süreci de, yine sınıflı toplumların, kendi aralarındaki ekonomik çıkar ilişkilerini ve çatışmalarını göz önüne almaksızın açıklamamız ve anlamamız asla mümkün görünmüyor. Ama çıkar çatışmalarına paralel olarak geliştirilen, programlı ve sistematik bir psikolojik harple karşı karşıyayız. Evet hamasi tarih anlayışı belki hiçbir dönemde bu denli haklılık kazanmamıştır. Birileri bizi, insanlarımızı, başkalaştırıyor, vatan bildiğimiz bu toprakların insanları olmaktan çıkıyor. Sakın biz bu toprakların insanı olmaktan çıkınca, bu toprakları bir başkaları sahiplenecek olmasın? Başını ABD'nin çektiği dünyayı parselleme ve yağmalama mücadelesinde Türkiye'nin durumu ve konumu üzerine, doğru yanlış onlarca yorum, haber ve bilgi bugün elimizin altında. Sıcak çatışmalar ve savaşlar ise hemen kapımızın önünde. Peki bu can alıcı durumların muhatabı olan Türkler nerede? Buna bir göz atalım:

TRT'de bir belgesel izledik, izliyoruz: "Son Tanıklar" adlı bu belgeselde Kurtuluş Savaşı'na katılmış, Sakarya cephesinde çarpışmış, bugün sayıca çok azı hayatta olan, ak sakallı gazi dedelerimizle, döneme tanıklık etmiş nur yüzlü ninelerimizle söyleşiler yapılıyor. Mekan olarak bu mübarek insanların halen yaşadıkları köylerinde, evlerinin içinde, bahçelerinde cereyen eden bu program, bize bir Türkiye, bir kimlik, bir şahsiyet örneği sunuyor. Emperyalizme karşı kan pahasına bu toprakları bizlere vatan kılan insanlar, herhangi bir köyde, soylu, fakat asgari bir yaşam tarzı içerisinde, her ifadelerini hala "vatan sağolsun" özdeyişiyle bitiriyorlar. Buna dayanmıyor yüreğimiz; ekran kar-

şısında ağlamaklı oluyoruz. Ahlaki bir arınma, kendi kendini, bu dünyadaki varoluşunu, yaşadığın hayatın anlamını sorup soruşturma, "Ulan ben de adam mıyım be!" diye kendi kendine hayıflanma ihtiyacı içine düşüyoruz. Ne '78'lerde çektiğimiz acılar, ne geçekundu mahallelerinde, üniversite kampüslerindeki sabahlamalarımız, ne olmadık koşullarda yaptığımız askerlikler, ne ödediğimiz vergiler, ne onca yıl felsefe okumanın, ne edebiyat yapmanın soylu tatmini, hiçbirisi gözümüze görünmüyor. Ekran başında mahcup ve ezik duygular içerisinde, avuçlarımız terliyor, kafada binbir muamma; bir başka kanala geçiyoruz.

Az önce aynı ekrandaki mübarek yüzlü dedelerimizin hayali henüz zihnimizden silinmeden, ahlak yumağına dönmüş beynimiz, bir nebze olsun çözülmeden, anında vur patlasın çal oynasın, bir özgür kız beliriyor karşımızda. Türkçe'yi yukarıya doğru yuvarlayıp ovalleştirerek, dişlerinin arasında ezip, inlercesine çınlatarak, acayip şarkılar söylüyor. Omuzdan tuhaf hareketlerle vücudunu çırparak dans edip, üniversite anfisinde bir mal pazarlıyor. Anfideki diğer mallar da acayip danslar ediyorlar. Kim bu, neredi, nereden gelmiş, Türkçe'yi nerede öğrenmiş, bu reklam filmi hangi ülkede çekilmiş, bizimle, yaşadığımız bu topraklarla, az önce aynı ekranda gördüğümüz, "Bize bu toprak-

ları vatan yapan insanlarla ne alakası var?" demeye kalmadan, ekranda beliren başka tuhaf insanlar odayı dolduruyor.

Athena grubu... Eurovision'a hazırlanıyorlar, acayip bir şekil almış genç insanlar, kendilerini öylesine mutasyona uğratmışlar ki, adamların fizyonomileri bile dış gebeliği andırır olmuş. Punk ile metal versiyonları arasına biraz oriental karıştırıp İngilizce bir parça söylüyorlar.

Bu parçayla Türkiye'de fe-

odalizm tasfiye oluyor, ulusal gelir kişi başına yirmi bin dolara çıkıyor, Türkiye Portekiz' in de batısında bir yer ediniyor kendisine... Kuşkusuz birileri bundan, bu kişiksiz, kimiksiz, "kozmodopolit ruh"dan kıvanç duyuyor, birileri ilerliyor, geliyor, Batı'dan daha fazla batılı oluyor... Ama o ben değilim, ben hala Sakarya Ovası'nda emperyalizmin topçu ateşine karşı, ağzını açarak koşan gazi dedelerine, borcunu nasıl ödeyeceğini bilememenin acısıyla kıvranan, ölümlü bir varlığım.

Yoksa ben mi, kendimi başka algılıyorum, ben mi başka bir ülkede büyüdüm, ben bu yabancılarla aynı toprakların kaderini mi paylaşıyorum? Ben bu yabancılarla aynı okullara mı gittim? Yoksa benim gittiğim okullarda diyelim ki, Haydarpaşa Lisesi' nde hocalarım bana başka şeyler mi öğretiler? Ben kimim, neyim, bunlar kim? Hayır bunlar Türk değil, bunlar Kürt de değil, Laz, Çerkes, Tatar hiç değil, bunların bu topraklarla alakası yok...

Pallas Athena, eski Yunan'da bilgelik tanrıçası... Peki bunların, Türkiye'yi temsil edecek bu mutasyon örneklerinin bilgelikle ne alakası var?

Herkesin bir etnik kimlik, cinsel kimlik, alt kimlik, üst kimlik, bilmem ne aramaya hakkı olduğu varsayılan bir dönemde, kısmet buymuş demek, kafada binbir muamma, ABD topçusu gitmemek üzere sınırlara dayanmış, Türk kimliğimi arar oldum.

Uluslararası Af Örgütü Genel Sekreteri Irene Khan

Türkiye gezisini yeniHarman'a değerlendirdi:

İşkencede yeni trendler dönemi

İnsan hakları ihlalleri ile ilgili olarak, Türkiye'ye yönelik gösterilen uluslararası tepkiler, iç kamuoyunda çok tartışılıyor... Türk milliyetçileri, bu girişimleri, "Türkiye'yi bölmek isteyenlerin oyunu" olarak nitelerken, bazı Türk aydınları da, "Avrupa'da insan hakları savunucularıyla kadeh tokuşturmaktansa, Türk polisinin jopları altında ölmeyi yeğlerim" gibi yaklaşımlar gösteriyorlar... Uluslararası insan hakları kuruluşlarının Türkiye'de bu üslupla tartışılmasını ve samimiyetinizin sürekli sorgulanmasını neye bağlıyorsunuz?

Uluslararası insan hakları kuruluşlarına yönelik, böyle bir şüpheci yaklaşım olduğunu düşünmüyorum. Varsa bile, insan hakları hiç kimsenin, hiçbir devletin ya da kuruluşun tekelinde değildir. Bunlar doğuştan kazanılmış, geri alınamaz evrensel değerlerdir ve dünya üzerindeki tüm insanlar için geçerlidir. "Yabancı" veya "Batı" tekelinde değil. Dolayısıyla, insan hakları ihlalleri karşısında herkesin sesini yükseltmesi kadar doğal bir şey olamaz. Öte yandan devletler, uluslararası birçok sözleşmeyi imzalayarak kendi istekleriyle yükümlülük altına giriyorlar. Bu sözleşmelerde yer alan tüm hakların korunması ve geliştirilmesinden sorumlular ve uluslararası veya bölgesel sözleşmeler bağlayıcıdır. Böyle bir yükümlülük altına girildiğinde elbette devletlerin uygun davranıp davranmadığı gözlenecektir. Bu söylediklerim sadece Türkiye için değil, tüm ülkeler için geçerli. İnsan hakları örgütlerinin varoluş sebebi bu zaten. Hakları ihlal edilenler adına çalışmak. İnsan haklarının, batının ya da "yabancıların" tekelinde olmadığını söylemiştim. Zaten, Türkiye halkının kendisi de insan hakları talep ediyor. Tüm dünyada insan haklarının herkes tarafından özgürce kullanılabilmesi için sadece yerel ve uluslararası insan hakları kuruluşları değil, herkes mücadele etmelidir. **Merkezinizin bulunduğu İngiltere ve müttefiki Birleşik Devletler, Irak'ı işgal edip, ardında hergün binbir mezartası bırakırken, örgütünüzün Türkiye'ye bu üst düzey ziyareti ne anlam taşıyor?**

Uluslararası Af Örgütü, 20 yıldan uzun bir süredir Irak'taki insan hakları ihlalleri için ara vermeksizin çalışıyor. BAAS rejimi döneminde çalıştığımız gibi, işgal döneminde de çalışıyoruz. Düzenli aralıklarla araştırmacılarımız Irak'a gidip incelemeler yapıyor ve bunları raporlaştırarak dünya kamuoyunun gözleri önüne seriyor ve hem işgal güçlerine hem uluslararası topluluğa durumun iyileştirilmesi için tavsiyelerde bulunuyor. Bildiğiniz gibi sıcak çatışmaların sona ermesinin hemen ardından Irak'a giderek insan hakları ihlallerini araştırdık ve Temmuz ayında hazırladığımız bir memorandumla İşgal Güçleri'ni uluslararası insan hakları ve insancıl hukuka uygun davranmaya davet ettik. Türkiye ve Irak'la ilgili çalışmalarımızı sürdürürken birçok ülke ve konuyla ilgili de çalışmaya devam ediyoruz. Uluslararası Af Örgütü'nün bünyesinde üçyüzün üzerinde profesyonel uzman var ve bunlar tüm ülkelerde yaşamakta olan insan haklarını takip ederek yayınlıyor ve yaklaşık 2 milyon üyemizi harekete geçiriyorlar.

Söz Irak'ın işgalinden açılmışken, Uluslararası Af Örgütü, Türkiye'nin savaşa cephe açacak tezkereyi Meclis'ten geçirmemesini nasıl karşıladı?

Biz Irak halkının insan haklarıyla ilgileniyoruz ve bunun için çalışıyoruz. Jeopolitik konular veya siyasi ittifaklar değil, çatışmaların, insan hakları sonuçları ve uluslararası insan hakları standartlarına uygun olmasıyla ilgileniyor; bunu yakından gözliyoruz. Savaş sonrası ülkede yaşanan korkunç güvensizlik ortamı, şiddet, sivillerin öldürülmesi ve istikrarsızlıkla ilgileniyoruz. Uluslararası hukuka uygun davranılması gerektiğini ve Irak halkının haklarına bütünüyle saygı gösterilmesi gerektiğini dile getiriyor ve bunun için çalışıyoruz.

Türkiye'de örgütünüz çeşitli baskılara maruz kaldı. Türkiye Devleti ve Anlara, kurumunuzu hiç sevedim.

Uluslararası Af Örgütü, ihlalleri hangi ülkede, kim tarafından yapılırsa yapılsın ayırım gözetmeksizin araştırıp ifşa ediyor. Yalnızca ifşa etmekle yetinmiyor, devletin ihlallerine karşı yoğun kampanyalar, lobi çalışmaları yürütüyor. Ve elbette bu çalışmaları yürütüp etkili de olan birinin veya kurumun popüler olmaması doğal. Uluslararası Af Örgütü'nün dünya çapında gönüllüleri olduğu için, hazırladığımız bu tür ihlal raporları ulusal ve uluslararası

alanda derhal duyuluyor, yaygınlaşıyor. Biz sadece Türkiye devleti tarafından, sizin tabirinizle, "sevilmiyor" değiliz. İnsan hakları ihlalleri yaşanan ülkelerin devletleri bize karşı benzer tavırlar sergileyebiliyor.

Bir dönem "ajanlık faaliyeti" yapmak gibi çok sert suçlamalara da hedef olmuştunuz...

Bir dönem ABD tarafından KGB, Sovyetler Birliği tarafından CIA, Arap ülkelerince MOSSAD olmakla suçlanıyorduk. Bu kadar uçlarda itham edilmemiz ve sevilmememiz, raporlarımızın ve örgütümüzün tarafsızlığının kanıtı bizce. Biz tüm hükümetlerden, dini ve siyasi görüşlerden bağımsız, sadece insan hakları için çalışıyoruz ve bunu yaparken de taraf olmağımız için tedirgin olmaları çok şaşırtıcı değil. Taraf değiliz derken şunu söylemek istiyorum: Adlarına çalışmaları yürüttüğümüz kişilerin görüşlerini ne savunuyor, ne karşı çıkıyoruz ya da ihlali yapan rejimin ne olduğunu sorgulamıyoruz. Sadece kişilerin haklarının ihlal edilmiş olması önemli.

Yıllar sonra Türkiye ziyaretinizin amacı neydi?

Son ikibuçuk yıldır Türkiye önemli bir süreçten geçiyor. Çok sayıda yasal değişiklik yapıldı. Türkiye halkı insan haklarının iyileştirilmesi için çok ciddi bir baskı yapıyor. Uluslararası topluluk da Türkiye'yi bu konuda teşvik ediyor. Bu ikili etki, bir yasal reform sürecini beraberinde getirdi. UAO, çok uzun süredir Tür-

kiye'deki insan haklarını yakından izlediği için, hem bu gelişmelerle ilgili sivil toplum temsilcileriyle görüşmek, hem de Türkiye hükümetine, ülkede hala kaygı duyduğumuz bazı konuları aktarmak ve tavsiyelerde bulunmak istedik. Kırk yılı aşkın süredir insan haklarının korunması ve ihlallerin önlenmesi için çalışan bir hareket olarak, Türkiye'nin şu an yaşadığı geçiş sürecini yaşamış olan çok sayıda ülkeyle ilgili deneyimlerimizi paylaşarak, bu yasal reform sürecinin hayata geçmesi ve ileriye doğru adımların atılması için neler yapılabileceği konusundaki görüşlerimizi en yetkili kişilere aktarmak istedik.

Peki, Ankara'da nasıl karşılandınız?

Uluslararası Af Örgütü, Türkiye'de ilk kez bu kadar üst düzeyde hükümet temsilcileriyle görüşme fırsatı buldu. Benden önceki Genel Sekreter, 1996 yılında Türkiye'ye geldiğinde hiçbir hükümet yetkilisiyle görüşme olanağı bulamamıştı. Biz Başbakan Erdoğan, Dışişleri Bakanı Gül ve İçişleri Bakanı Aksu ile birlikte Meclis İnsan Hakları ve AB Uyum Komisyonları'yla görüştük. Adalet Bakanı Çiçek ile görüşemedik ama Danıştay, Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi başkanlarıyla görüşmelerde bulunduk.

Bu görüşmeler umduğunuz gibi geçti mi?

Bütün görüşmelerimizde bizi dikkatle dinlediler, çok açık ve dürüst konuşmalar yaptık. Dile getirdiğimiz kaygılara karşı çıkmadılar ve daha yapılması gereken çok şey olduğunu kabul ettiler. Yapıcı eleştiriler olarak dikkate alacaklarını dile getirdiler.

Gündeminizdeki başlıca kaygılar neydi?

Birincisi polisin aşırı güç kullanması ve hala sürmekte olan işkence ve kötü muamele iddiaları. Özellikle gösteriler sırasında polisin göstericilere karşı şiddet kullandığını görüyoruz. Bunun dışında işkence ve kötü muameleyle ilişkin raporlar gelmeye devam ediyor. Kayıtdışı gözaltılar var. Yani herhangi bir resmi gö-

Irene Zubaida Khan, Uluslararası Af Örgütü'ne, Ağustos 2001'de hareketin yedinci Genel Sekreteri olarak katıldı. Dünyanın en büyük insan hakları örgütü Uluslararası Af Örgütü'nün yönetimini üstlenen ilk kadın, ilk Asyalı ve ilk Müslüman olan Bangladeş uyruklu Khan, çalışmalarının odağına bireysel vakaları koydu. Uluslararası Af Örgütü'ne hareketin 40. kuruluş yılında girdi ve 11 Eylül saldırılarının ardından gelişen olumsuz gelişmelere karşı koydu. Görevdeki ilk yılında hareketin kriz durumlarına yönelik çalışmalarda reform gerçekleştirdi ve Afganistan'ın bombalandığı dönemde Pakistan'a, İsrail'in Cenin'i işgalinden hemen sonra İsrail'de "İşgal Altındaki Topraklar" ve Mayıs 2003'teki Başkanlık seçimlerinden önce Kolombiya'ya giden heyetlere başkanlık etti. Kadınlara yönelik şiddetle ilgili yoğun kaygılarını Pakistan Başbakanı Müşerref, Lübnan Başbakanı Lahoud ve Bangladeş Başbakanı Khalida'yla yaptığı görüşmelerde dile getirerek kadınların insan haklarının daha iyi korunması için çağrıda bulundu. Uluslararası Af Örgütü'nün dünya çapında yürüteceği kadınlara yönelik şiddete karşı kampanyanın oluşturulması için kadın aktivistlere danışma sürecini başlattı. Khan, gizli kalan insan hakları ihlallerine dikkat çekme konusuna çok önem verdi. Avusturalya'da gözetimdeki sığınmacıların içinde bulundukları kötü duruma dikkat çekti. Burundi'de katliam mağdurlarıyla görüştü ve Başkan Buyoya ve diğer tarafları, insan hakları ihlalleri döngüsünü sona erdirmeleri için teşvik etti.

1980 yılında Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nde çalışmaya başlayan Khan, merkezde ve saha çalışmalarında uluslararası mültecilerin korumasının yaygınlaşması için çeşitli görevler üstlendi. 1991-'95 yılları arasında BM Mülteciler Yüksek Komiseri Sadako Ogata'nın yardımcılığını yaptı. 1995 yılında, BMMYK ülke temsilcileri arasındaki en genç kişi olarak Hindistan Misyonu'nun başına getirildi. 1998 yılında ise BMMYK Araştırma ve Belgeleme Merkezi'ni yönetti. 1999 Kosova krizi sırasında Makedonya Cumhuriyeti'ne giden BM ekibine liderlik yaptı ve aynı yıl Uluslararası Koruma Bölümü Yönetici Yardımcısı görevine getirildi. Irene, Manchester Üniversitesi ve Harvard Hukuk Fakültesi'nde hukuk öğrenimi gördü ve uzmanlığını kamu hukuku ve uluslararası insan hakları hukuku üzerine yaptı. Uluslararası Af Örgütü Genel Sekreteri Irene Zubaida Khan, Türkiye gezisi öncesi beklenti ve değerlendirmelerini Londra'da Financial Times gazetesine aktarmıştı. Khan, 4 gün süren yoğun Türkiye ziyaretinin ardından da yeniHarman'ın sorularını yanıtladı. Görüşmeye, örgütün Türkiye Şube Başkanı Özlem Dalıran aracılık etti.

Artık falaka, elektrik verme, Filistin askısı gibi yöntemlerde çok ciddi azalma varken, sahte infazlar, ölüm tehditleri, aramalarda çırılçıplak soyma, cinsel taciz, uykusuz bırakma, tuvaleti, banyoyu kullanmaya izin vermeme, su içmelerini ve yemek yemelerini engelleme vakaları görülüyor.

● **Hiç kimsenin hakları, giydiği veya giymediği birşey nedeniyle ihlal edilmemelidir. Kadınların bedenleri dini, kültürel, geleneksel, sosyal mazeretler göstererek siyaset savaşının meydanı yapılmamalı.**

● **Bu suçsuzluk kültürüdür: Bir yanda 2 kilo baklava çaldığı için 9 yıl hapis cezası alan Gaziantep'li çocuklar, öte yanda nadir olarak görebildiğimiz işkence davalarında yargıçların en düşük cezayı verme eğilimleri...**

zaltı merkezine götürülmeden, başka bir mekanda veya arazide kötü muamele uygulandığına dair iddialar var. İkinci madde ise cezasızlık. Geçmişte kolluk güçlerinin işlediği suçlar nedeniyle ceza almaması çok ciddi bir sorun olarak duruyor. İşkence nedeniyle haklarında dava açılabilmiş nadir olaylarda bile, zanlı kolluk güçlerinin bulunamıyor olması, bu cezasızlık kültürünü pekiştiriyor. Bir yanda 2 kilo baklava çaldığı için 9 yıl hapis cezası alan Gaziantep'li çocuklar, öte yanda nadir olarak görebildiğimiz işkence veya kötü muamele davalarında, yargıçların en düşük cezayı verme eğilimleri, uluslararası hukukun talep ettiği "cezanın suça oranlı olması" ilkesini de ihlal ediyor. Üçüncü sorun, ifade özgürlüğünün önünde hala duran ciddi kısıtlamalar. Bu, barışçıl yollarla muhalif görüşlerini dile getirenlerin de yargılanmasına neden oluyor. İnsan hakları savunucularının çalışmaları çeşitli yasa maddelerinin geniş yorumlanması yoluyla engelleniyor. Son olarak da kadına yönelik şiddet: Gözaltında cinsel tacizin yanı sıra, toplumda da kadına yönelik hak ihlallerinin sona erdirilmesi devletin sorumluluğunda. "Namus cinayetleri" davaları yeterince ve gerektiği gibi soruşturulmuyor. Türkiye'de kadın kaçakçılığında doğrudan ya da dolaylı olarak kamu görevlilerinin ilintili olduğuna dair iddialar var. TCK'da yapılmakta olan değişikliklerin çok önemli olduğunu kabul etmekle birlikte, daha köklü değişiklikler ve toplumun eğitilmesinin de gerekli olduğuna inanıyoruz.

Bu kaygılarınızı aktardığınız Başbakan Erdoğan, sizde nasıl bir izlenim bıraktı?

Erdoğan'la yaptığımız görüşme bizce olumluydu. Bugüne dek gerçekleştirilen yasal reformların olumlu olduğunu, ancak bunların hayata geçirilmesi ile ilgili sorunlar bulunduğunu söyledik. Kurumsal reform yapılmasının gerektiğinin, ifade, örgütlenme ve gösteri yapma önündeki engelleri ve bu kısıtlamaların sona ermesi için yapılması gerekenleri anlattık. Bizi dikkatle dinledi, sözünü ettiğimiz bazı sorunlarla ilgili, özel olarak notlar alarak takip edilmesini istedi.

Erdoğan hangi konularda not aldı?

Özellikle bireysel vakalarla ilgili bilgiler; bunlar arasında eski Mazlum-Der Malatya Şubesi Başkanı Özkan Hoşhanlı'nın bir gösteriyi izlediği için hapiste olması; Adana'da Sabri Öziç'in yaptığı bir konuşma nedeniyle hapis cezası alması; Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne Türkiye'nin katılımı konularıydı.

Kendisi sizce samimi miydi?

Samimi olup olmadığını şimdi değerlendirmemiz mümkün değil. Hükümetin sınavı, yapılan yasal değişikliklerin ne kadarının hayata geçirilip geçirilmediği olacak. Biz Türkiye'yi izlemeye devam edeceğiz, her zaman yaptığımız gibi. Türkiye'deki insan hakları örgütleri zaten bunu yıllardır yapıyor ve yakından takip ediyor. Sınav geçilecekse bu Türkiye halkı için olacak. Başbakan bize 2003'de yapılan reformlar sırasında önceki tavsiyelerimizden faydalandıklarını; bu raporda yer alanları da yapıcı eleştiriler olarak değerlendirip dikkate alacaklarını ifade etti.

Türkiye'nin insan hakları karnesi nasıl? AKP iktidarı, Türkiye'nin insan hakları karnesindeki notunu yükseltiyor mu?

Geçmişle kıyaslandığında insan hakları ihlallerinde bazı alanlarda azalma görüyoruz. Çatışmanın sona ermesiyle ve bu yasal reform süreciyle özellikle Güneydoğu'daki ihlallerde bir düşüş oldu. Bazı işkence yöntemleri artık daha az görülüyor ama iz bırakmayan farklı yöntemlerin uygulanmaya başlandığını da burada eklemek gerekir.

Bu yeni dönem işkence yöntemleri neler?

Artık falaka, elektrik verme, Filistin askısı gibi yöntemlerde çok ciddi azalma varken, sahte infazlar, ölüm tehditleri, aramalarda çıırılçılak soyma, cinsel taciz, uykusuz bırakma, tuvaleti, banyoyu kullanmaya izin vermeme, su içmelerini ve yemek yemelerini engelleme vakaları görülüyor.

Ya olumlu gelişmeler?

İnsan hakları örgütlerinin kapatılmasında düşüş var. Genel anlamda bir azalmadan söz edebiliriz ama daha önce de belirttiğim gibi hala çok sorun var ve ihlallerin tamamen sona ermesi için daha köklü reformlar, daha radikal değişiklikler gerekiyor.

Başbakan, okuduğu şiir nedeniyle Siirt Cezaevi'ne konduğunda kendisine, Diyarbakır Belediye Başkanı Feridun Çelik kadar sahip çıkmamışsınız. Sizden şikayeti buydu.

Tayyip Erdoğan'ın cezası kesinleştiği an, dönemin Adalet Bakanı Oltan Sungurla'ya mektup yazarak hapse girdiği takdirde kendisini düşünce mahkumu olarak kabul edeceğimizi ve serbest bırakılması için kampanya başlatacağımızı söyledik. Bunu takiben bir basın açıklaması yaptık. Hapse girdikten sonra ise dünya çapında, üyelerimiz hükümete, büyükelçiliklere protesto mektupları göndermeye başladı. Bu zaten Af Örgütü'nün geleneksel kampanya yöntemidir. Biz vakayı çok ciddiye alarak çalıştık. Sadece biz değil, Türkiye ve dünyadaki çok sayıda insan hakları ve sivil toplum örgütleri de çeşitli kampanyalar yürüttü. Başbakan bize, Avrupa Birliği üye ülkelerinin ilgisizliğinden ve AİHM'de davasının geciktirildiğinden şikayet etti ama bu iki yerin de bizimle ilgisi yok. Bu sistemin adresi biz değildik ama medyaya böyle yansıdı. Biz kimliği ne olursa olsun ayırım gözetmeksizin uluslararası standartlara göre hakları ihlal edilen herkes için çalışıyoruz. Biz Başbakan'ın olmasına da aynı ciddiyetle yaklaşıp çalıştık. Dönemin hükümeti bizim çalışmalarımızı dikkate almadıysa ya da Avrupa ülkeleri iddia ettiği gibi yeterince ilgi göstermediyse, bunun muhattabı biz değiliz.

İktidarın, "Cesaret verici reformlar yaptığı"ndan sözettiniz. Hükümetin hangi reformları cesaret verici?

Uluslararası Medeni ve Siyasal Haklar ile Ekonomik, Sosyal ve Kültürel Haklar Sözleşmeleri gibi çok önemli uluslararası temel insan hakları belgelerini onaylaması, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin ölüm cezasını barış döneminde yasaklayan protokolünü onaylaması ve savaş zamanında da yasaklayan protokole imza atması. Halen görüşülmekte olan TCK'nın kadınlarla ilgili maddelerinde yapılan iyileştirmeler. Gerek ulusal insan hakları örgütleri gerekse uluslararası kuruluşların doğrudan baskısı sonucu işkence vakalarında görülen azalmalar. İfade özgürlüğüyle ilgili bazı maddelerin kaldırılması. Bunların yeterli olduğunu asla söylemiyoruz. Cesaret verici, çünkü böyle bir reform sürecine girildiğinde geri adım atmak çok zordur ve mutlaka bu reformları ileriye götürmek gerekir. İfade özgürlüğünün önünde, gerek yasalarda gerekse yasaların gereğinden fazla geniş kapsamlı kullanılması nedeniyle o kadar fazla engel var ki, bunların tamamı ortadan kaldırılmadıkça, işkence iddiaları sona ermedikçe, televizyon ve gazetelerde polisin aşırı güç kullanımıyla ilgili haberler bitmedikçe, gerçek bir reformdan söz edemeyiz. Ama, bu yola girildiğini işaret eden gelişmeleri de görmezden gelmemek gerekiyor.

İfade özgürlüğünün önündeki kısıtlamalar neler?

Çeşitli reform paketleriyle yapılan değişikliklere rağmen, hala insanların muhalif veya eleştiri içeren fikirlerini barışçıl bir biçimde açıklamalarını suç kapsamına alan yasalar var. TCK'nın 312'ye 2. maddesi (Sınıf, ırk, din, mezhep ve bölgesel farklılık temelinde düşmanlığa teşvik) ve 169. maddesi (Yasadışı bir örgüte yardım ve yataklık) ile Terörle Mücadele Kanunu'nun 7. maddesi (Yasadışı bir örgüt için propaganda) bunlardan birkaçı. Bu maddelerin yeniden gözden geçirilerek kapsamının daraltılması gerekiyor. TCK'nın 159. maddesinin kaldırılması gerektiğine inanıyoruz. Çok geniş yorumlamaya sebebiyet verebilecek bu yasayla ilgili bir örnek; Adana'da yayın yapan yerel radyo istasyonu Radyo Dünya'nın eski genel müdürü Sabri Ejder Öziç davası... Şubat 2003'te yabancı silahlı kuvvetlerin Türkiye'de konuşlandırılmasına karşı görüşler ifade ettiği ve Meclis'in buna izin vermesi halinde terörist bir eylemde bulunmuş olacağını iddia ettiği gerekçesiyle hakkında dava açıldı ve Aralık 2003'te bir yıl hapis cezasına çarptırıldı. Kendisi şu an hapiste değil ve dava halen temyizde görülüyor. Önemli bir diğer konu da, Türkiye'deki insan hakları savunucularının hukuki tacize maruz kalması. Daha önce fiziksel saldırıların hedefi olan insan hakları savunucularına artık Terörle Mücadele, Dernekler, Vakıflar, Basın Kanunları gibi yasaların yanı sıra çok sayıda yasa ve yönetmeliğe dayanarak çalışmaları sınırlandırılmakta ve haklarında davalar açılmakta. Bu davalar çoğunlukla be-
raat ya da cezanın ertelenmesi ya da paraya çevrilmesiyle sonuçlansa da, yıldırma amaçlı bir hukuki taciz yaşandığına inanıyoruz. Türkiye'de "reformlardan kaygı duyan bazı çevrelerin, süreci sekteye uğratmak için çaba sarf ettiğini" de vurguladınız. Bu "kaygı duyan bazı çevreler" kimlerdir?

İnsan hakları ihlallerini sona erdirmek için yeni tedbirler getirilmiş olmasına rağmen bazı devlet kurumları eski alışkanlıklarını,

eski tutumlarını sürdürüyor; yasaları yorumlamada bölgeden bölgeye büyük farklılıklar görüyoruz. Yasalarda iyileştirme yapılmasına ve hatta bazı yasalar kaldırılmış olmasına rağmen, bu yasalara bağlı olarak hala davalar açılabilir. Türkiye'de yasal reformların yanında kurumsal reform yapılmadığı takdirde gerçek iyileşmenin görülmesi uzun zaman alacak. Polis, güvenlik ve yargı kurumlarında köklü değişiklikler gerekiyor. Bu durum yalnızca mesleki eğitimle giderilemeyecek, kurumun işleyişinin değişmesi gerekiyor. Bunu gerçekleştirmek için, uzmanlardan oluşan bağımsız bir inceleme ve değerlendirme komisyonunun tavsiyeleri doğrultusunda, bu kurumlar şeffaf, bağımsız ve hesap verebilir hale getirildiğinde gerçek bir gelişme yaşanacaktır.

Türkiye'nin bu anayasa ve yasalarla, uygulamalarla, kendisini Avrupa'nın içinde görmesi, Avrupa Birliği'nin içinde düşlemesi, sizce gerçekçi mi?

Uluslararası Af Örgütü'nün ne Türkiye'nin ne de bir başka ülkenin AB ya da başka bir siyasi, ekonomik kulübe katılıp katılmamasıyla ilgili verilecek siyasi bir kararla ilgili tavrı yoktur.

Söz Avrupa'dan açılmışken, birlik içinde de yoğun olarak insan hakları ihlallerinde yoğun artış var... Eski doğu bloku ülkelerinden fuhuşa zorlanan kadınlarda yoğun artış var...

Daha önce de belirttiğim gibi ülkeler arasında ayırım yapmıyoruz; ihlal nerede varsa bunu raporluyor, sona ermesi için uğraşıyoruz. Ekim ayında, "Avrupa'yla ilgili Kaygılar" başlıklı bir rapor yayınladık. Bu raporda Avrupa ülkelerinde görülen ihlaller yer alıyor. Ocak 2004'te Almanya'da polisin kötü muamelesiyle ilgili bir rapor yayınlandı. Yine Ocak ayında İngiltere'nin "Terörle mücadele" kapsamında yaptığı ihlalleri belgeleyen bir rapor yayınladık. Elbette bu ülkelerdeki ihlallerle ilgili çalışmalar yürütüyoruz. Avrupa'da değil ama kendini insan hakları şampiyonu ilan eden ABD de, Uluslararası Af Örgütü'nün üzerinde yoğun çalışma yürüttüğü ülkelerden biri. "Guantanamo Körfezi" konusu başlı başına hukuk dışı bir uygulama. Çocuk suçluları idam eden nadir ülkelerden biri ABD, ardından da polis vahşeti...

Fransa ve Almanya'nın da gündemine gelen "türban" yasası konusunda kurumunuzun görüşü nedir?

Başörtüsü meselesinin tek başına ele alınması, kadın haklarının bütünsel anlamda ele alınmadığını gösteriyor. Devlet ve toplum, kadınların tüm haklarını; eğitim, çalışma, siyasete katılım gibi baskı korkusu olmadan, özgürce yaşayabileceği bir ortam sağlamakla yükümlüdür. Ancak bu özgür ortam sağlandığında, kadınların kendi özgür iradeleriyle bilinçli bir tercih yaptıkları takdirde, yapılan tercihe saygı duyulması gerekir. Bir tarafta başörtüsü taktikleri için kadınlar baskı görürken, başka ülkelerde kadınlar başörtüsü takmadıkları için baskı görüyorlar. Hiç kimsenin hakları, giydiği veya giymediği birşey nedeniyle ihlal edilmemelidir. Kadınların bedenleri dini, kültürel, geleneksel, sosyal mazeretler göstererek siyaset savaşının meydanı yapılmamalı. Hala sözde namus adına işlenen cinayetler varken, kadınların eğitime, adalete erişiminde zorluklar varken, sorun devam ediyor demektir ve bu alanda, kadınların erkeklerle eşit haklara sahip olduğu, sahip oldukları bu hakları özgürce kullanabildiği ana dek, mücadelenin sürmesi gerekmektedir.

Kıbrıs'ta "çözüm halleri"

Türkiye'de bir süredir hem medyada, hem de devlet düzeyinde Kıbrıs'ın "maymuncuk anahtarı" olduğu "keşfedildi". Tabii ki bundan da, "Adalıların" maymun olduğu gibi bir sonucu da çıkarmamak gerekir. Bu sadece politik olarak vasıflandırılmış Venedik eskisi adanın jeopolitik önemiyle ilgili.

Adadaki çözümün Türkiye'nin AB kilidini açacak bir anahtar olduğu ve bu rolünü de ancak Kıbrıs'ta BM ve AB parametrelerinden geçtiği ancak 2004'te görülmesi de bir başarıdır. Bu yanırlarla bakıldığında Türkiye'nin etkisi ve hatta zorlamasıyla Denktaş müzakere etmeyi önce kabul etmiş ve New York'a bile gitmişti. Tabii ki yanına yeni görüşmecileri alarak yola koyulmuştu. Bunların başında da KKTC'nin yeni Başbakanı Mehmet Ali Talat ve yardımcısı Serdar Denktaş gelmekteydi. Bu bir anlamda New York'a giderken başlayan bu "yenileşme", geri dönüşün de eskisi gibi olmayacağına delaletti. Hakikaten böyle de oldu. Türk basınının deyişle Türkiye ve Kıbrıs Türkleri "tarih yazmıştı", ya da "Dayan Rauf bey, tarih seni yazar" gibi anlamını yayınladığı anda yitirecek manşetler yine önümüze serilmişti. Bu manşetler 20 Temmuz 1974 tarihinde Kıbrıs çıkarması sırasında da atılmıştı! Türk halkı tarih yazmayı, Türk basını sayesinde aşınaydı: "1 Temmuz 1959'da AET başvurusu sırasında, 1963'de AET ile Ankara Antlaşması sırasında, 14 Nisan 1987'de AT'ye tam üyelik başvurusu sırasında, Ocak 1996'da Gümrük Birliği Antlaşması ve son olarak Aralık 1999'da Helsinki Zirvesi'nde 13. aday ülke ilan edilmesinden sonra, Türkiye son 45 yılda 5 kez Avrupalı olup, hiçbirinde olmadığı gibi! Yukarıda da anlatıldığı gibi Kıbrıs bir anahtar yani bir araç, bir köprü, bir mevzi, bir durak, bir emsal ve bir model... Kıbrıs'ın bu statüsü evvel zamandan beri böyle olmuştu. Ada kendisi olmayı hiç mi hiç beceremedi... Sorununda veya çözümünde Kıbrıs bir şeyleri doğuran ya da büyüten bir ana rahmi gibi... Ortadoğu probleminde Kafkasya'ya veya Balkanlar'a; nereye çekerse-niz oradan bir matruşka benzeri bir vakaya öncülük etmişti. Yani etnik ve dinsel çatışmaların "anası" olmuştu Kıbrıs. Şimdi bu "ana" Soğuk Savaş'ta bölünmesine karar verilmişti. Şimdiki zamanlarda artık bölünmesi örnek olmasın birleşmesi örnek model olsun denilmektedir. Yani soğuk savaş Kıbrıslıları savaştırdı ve aralarına kan bulaştırdı. Şimdiki zamanlarda ise, artık bu kadar kavga ettiniz "barışma" zamanı geldi demekteler. Hatta bu çabaları önce ABD kurumları sistematize edip bir disiplin haline getirerek, 1990'dan beridir Adalılara "barış" dersi adı altında vermektedirler. Kısaca hazırlıklar Soğuk Savaş'ın bitişleriyle birlikte "conflict resolution" -Uyuşmazlıkların Çözümü- adı altında yeni bir disiplinle bunu sağlamak için çaba gösterdiler. Adalılara soğuk savaş süresince ellerine silah verenlerin, bu kez barış dersi vermeleri gerçekten düşündürücü değil mi?

Kıbrıs, yeni model mi olacak?

Şu küçük Adaya Amerikalıların "barış muallimi" kesilmesi, Irak'ı düşündükçe "trajikomik" bir hal olmuyor mu? Olsun ama bu Kıbrıslılar bunu dün de istemişlerdi, bugün de... Yani Ada'ya çözüm bir anlamda paraşüt ve sezeryanla geliyor. Ama bu çözüm başka çözümsüzlüklere de emsal teşkil etmesi istenmekteydi. Bir yanırla Müslüman-Hristiyan uzlaşması ve ortak devletiyle Ortadoğu'da kangrenleşmiş Filistin sorununa, bir yanırla da Asya'da Keşmir'e Hindu-Müslüman uzlaşmasına da örnek olması beklenmektedir. BM Genel Sekreteri Kofi Annan ortaya bir çözüm planı attı ve taraflara bu planı temel noktalarını değiştirmeden kabul etmelerini önerdi. Şimdi 19 Şubat 2004 tarihinde Lefkoşa'da ara bölgede uluslararası havaalanında başlayan müzakereler 22 Mart 2004 tarihine kadar devam etmesi beklenmektedir. Bu aşamada taraflar işi bitirip netleştiremezlerse, devreye BM Genel Sekreteri Annan başkanlığında garantör ülke Türkiye ve Yunanistan girecek. Eğer bunlar da işi 29 Mart tarihine kadar netleştiremedikleri takdirde, bu işi sonuçlandırmak genel sekreterin inisiyatifine kalacak. Taraflar ilk kez böylesi net ve kati bir çözüm süreciyle karşı karşıya kaldıkları bir gerçek. Bu noktada Annan işi bitirecek ve Kıbrıslıların kendi halklarının referandumuna götürmek üzere paketi hazır hale getirecek. Kıbrıslılar bu paketi her iki yanda da kabul ederler ve garantör ülkelerde meclislerinde bu anlaşmayı onaylarsa Kıbrıs Birleşik Devletleri, Nisan ortalarında yeni bir devlet olarak doğacak. Bir anlamda KKTC ve Kıbrıs Cumhuriyeti tarihe gömülecek. İşte Kıbrıs'la ilgili ortaya çıkan durum bundan ibaret. Bu devlet eğer olursa AB üyesi olacak. Kısaca Kıbrıs artık Türkiye'nin başını ağrıtmaktan kurtarılabilecek bir hal alacak. Bu anlamda Kıbrıs Ortadoğu'da artık uslanmış halklara örnek model olacak. Bağlantısızlık üyesi Kıbrıs belki de NATO'ya üyelik başvurusu yapacak.

Geçmişin kısa portresi

İşte bu sürece gelinmesinde görünmeyen iç ve dış güçlere bir kez daha bakmakta yarar vardır. Kıbrıs soğuk savaşta stabilize edilirken en önemli faktör olarak görülen sol ve komünist oyların yüzde kırk düzeyinde olması ve SSCB'nin de bu sol kesimlerle organik ilişkisinin olması ABD ve NATO ülkelerini çok rahatsız etmişti. Buna bir de Latin Amerika'daki ilerici papazların öncüsü olarak kabul edilmesi gereken Makarios'un bağlantısızlığı eklendiğinde Kıbrıs külliye sabır sınırlarını zorlamıştı. Katiyetle bir formül bulunup adanın istikrarlaştırılması ve gerekirse darbe ile bu yönetimin idareden uzaklaştırılması şarttı. İşte bu koşullarda Yunanistan'da 21 Nisan 1967'den beri darbecilerin etkisi altında olması NATO güçlerinin Kıbrıs'a

müdahalesi bir o kadar kolaylaşmıştı. Kısaca Yunanistan'da sivil bir idarenin Makarios'a darbe yapması çok zordu. Lakin faşist Yunan subayları bunu kolayca demek istediler ve 15 Temmuz 1974 tarihinde Makarios'u devirdiler. Bu duruma Türkiye 20 Temmuz'da karşılık verdi ve Ada iki ayrı operasyonla ikiye ayrıldı. Ama bu istikrarsızlaştırma işinin ilk aşamasını yine Makarios kendi elleriyle yapmıştı. Aralık 1963 tarihinde Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası'nda 13 değişiklik önerisiyle başlayan ve yönetimden Türklerin çekilmesiyle sonuçlanan bir süreç, Temmuz 1974'te böylece tamamlanmıştı. Tabii burada Makarios'un anayasayı değiştirmek istemesi karşısında, Kıbrıs Türk liderliğinin yönetimi terk etmesi de doğrusu pek akıllıca bir iş değildi. Bunu henüz taraflar özeleştiriyeye yatırmadılar. Bu iki aşamalı istikrarsızlaştırma girişimi soğuk savaşın ruhuna ve ideolojisine uygundu. Ama artık buna bir çare üretilmeliydi! İşte Annan planı böylesi bir çare idi. Zaten Türkiye'de artık AB üyesi olmak ve orada bulunmak istiyordu. O zaman Kıbrıs bir anahtar yani maymuncuk özelliği kazanıyordu.

İki toplum arasında derin uçurum

İşte bu koşullar altında 23 Nisan 2003 tarihli Kıbrıs'ta Annan planından daha etkili bir girişimi Türkiye başlatmıştı: Kıbrıs'ta karşılıklı geçişlerin serbest olması. Bu yepyeni bir sürece yol açıldığının önemli bir ipucuydu. Lakin Kıbrıslı Türklerin ve Rumların geçmişteki durumlarına ilişkin özeleştiriy arayışlarını da bu bir yıla yakındır devam eden temaslarda bulmak oldukça güç görünüyor. Bakalım Kıbrıslılar bundan sonra daha ne kadar durumlarına ve tarihlerine yirici kalmaya devam edecekler? Kısaca Kıbrıs'ta çözüm süreci bir şekilde "çok aktörlü ve çok amaçlı" bir biçimde işlemektedir. Lakin bu sürecin 1963 koşullarındaki gibi sosyoekonomik temellerini tamamlamadıkları takdirde işin nereye varacağı belirsizdir. Bu aşamada Kıbrıs Cumhuriyeti'ndeki serüvenin sona ermesini elbetteki sadece dış konjonktüre bağlamak doğru değildir. İçeride sefil bir Kıbrıslı Türk toplumu 1960'taki yapı içinde de ağırlığını hissettirirken, bugün de iki toplum arasındaki ekonomik uçurumların hesabı katılması gerekmektedir. Bu çözümün en önemli eksikliği bu olsa gerek. Bu sorun çözülmediği takdirde karşılıklı gerginlikler ve çatışmalar kolaylık kazanır. Yani Kıbrıs'ta sürekli yapılan hata her şeyi dış faktörlere bağlamaktır. Aynı şey Türkiye'de de yapılmaktadır. Ama bu sorunun kaynağındaki faktörler de maalesef içerden beslenmektedir. Bu gözardı edilmemesi gereken "eski" etkeni bir an önce aklı selim çevreler masaya yatırmalıdır. Yoksa yeniden Kıbrıs bir başka kış ortamına sürüklenebilir. Ama tabii ki bir yanırla taraflara zorlama olarak üretilen çözümlerin ömrü de tartışmalı olmaktadır.

ABD'nin dördüncü kuvveti medya, Ortadoğu'da...

"Özgürlük" tv yayında!

Kerem Şenel

1991 yılıydı. O dönemin devlet başkanı George Bush önderliğinde ABD, Irak'a ilk defa saldırıyor ve Ortadoğu'ya fiili olarak ilk adımlarını atıyordu. Bu saldırının adını da "Körfez Savaşı" koyuyordu. Tüm dünya, ABD'nin bu ilk körfez çıkarmasına ellerinde kumanda, kanal kanal dolaşarak canlı yayında tanıklık ediyordu. Bağdat'a bombalar yağarken, kentin dört bir yanında canlı yayın araçları, yaşanan vahşeti görüntülüyordu.

Aynı günlerde dönemin Irak devlet başkanı ve şimdi kodeste bulunan devrik lider Saddam Hüseyin, halkına uluslararası televizyonları ve radyoları takip etme ambargosu koyuyor ve uydu kanallarını kapatıyordu. Kimi çevrelere göre, aldığı bu kararın halkın haber alma özgürlüğünü kısıtlıyor ve Saddam diktatörlüğünü bir kez daha kanıtlıyordu. Irak halkı olan biteni bir tek Irak Devlet Televizyonu'ndan takip edebiliyordu. Aynı günlerde Türkiye'deki iletişim fakültelerinde bu konu tartışılıyor, derslerde öğretilen "medyanın dördüncü kuvvet olması" doktrinini, hocalar tarafından bir kez daha yineleniyordu. Kimi iletişim bilimcilere göre, medya çok önemli bir güçtü ve Saddam, halkının desteğini kaybetmemek için bu yola başvuruyordu. Ama CNN'i takip eden Irak halkı ne kadar tarafsız ve doğru haber alabilirdi, o da ayrı bir tartışma konusuydu!

Sonra 2002 yılında, ilkinden 10 yıl sonra ABD tekrar Irak'a girdi. Operasyonun adı bu kez "Irak'ı özgürleştirmek" idi. Dördüncü kuvvet medya yine oradaydı. Bombalar yine canlı yayınlarda patlıyordu ama 10 sene öncesine göre medya, farklı çalışma teknikleri de geliştirmişti. Embedeed -iliştirilmiş- gazeteciler, Amerikan ve İngiliz ordularının içine giriyor ve işgal kuvvetlerinin 24 saatini ekranlara ve gazetelere taşıyorlardı. Bu gazetecilik türü de bilim çevrelerini ikiye bölüyordu: "İliştirilmiş" gazetecilik, hiçbir şeyin gizli saklı kalmaması için geliştirilmiş bir bağımsız ve objektif medya örneğiydi kimi çevrelere göre. Kimi çevreler içinse, Amerikan askerlerinin moralini yüksek tutmak için kameraların, bir ordunun en mahrem yerlerine kadar girmesine izin veriliyordu, ki bu, askerlerin yakınları için de ayrı bir moral kaynağıydı; çocuklarından sürekli haberdar olabiliyorlardı. ABD, İkinci bir Vietnam protestosuyla karşılaşmamak için bu yola başvurmuştu... Ama savaşın diğer yanındaki Irak halkının bu "haberlerden" yoksun kalması ne kadar objektik sayılabilir, o da ayrı bir tartışma konusuydu!

ABD Ortadoğu'ya girdi, şimdi de yerleşiyor. Önce politikalarıyla, sonra ordularıyla ve hemen ardından kurduğu yönetimlerle bölgeyi istila ediyor. Ve bu istilasında önemli bir propaganda aracını kullanıyor. 2001 yılında, Saddam Hüseyin'e muhalefet amacıyla yayın hayatına başlayan, Washington yönetimi tarafından finanse edilen "Hurriyah-Özgürlük" Tv, 4 milyon dolar kurulmuş, 50 çalışanıyla Amerika'nın Irak'a saldırmasından hemen önce anti-Saddam propagandasıyla yayına başlamıştı. Kanal, Londra merkezli faaliyet gösteren ve CIA tarafından desteklenen, Saddam muhalifi "Irak Milli Konseyi"nin çatısı altındaydı. Kanalın dili Arapça, merkezi Londra'dı. Kanalın yayını, 2003'ün Nisan ayında durdurulmuş, sebep olarak ise finansal problemler gösterilmişti.

Ve ABD'nin son Irak çıkarmasının ardından "Özgürlük Tv" yeniden açıldı ve Ortadoğu ülkelerinde Arapça yayınlarına başladı. ABD, orduları ve yönetimleriyle Ortadoğu'ya bir kez daha kurulurken, dördüncü kuvvetini de bir kez daha beraberinde getirdi. Peki ABD, 2001 yılında kurduğu, sonra kapattığı bir Tv kanalını neden şimdi yeniden faaliyete geçiriyordu? Bu, ABD'nin Ortadoğu'ya iyice yerleşmesinin bir göstergesi miydi?

Bu da apayrı bir tartışma konusu...

Dokuz ay boyunca "tasarrufu zorunlu teşvik" anaparalarının üzerine yattılar...

HSBC Bank'tan çalışanlarına, Türk usulü kurnazlıklar

Candan Dinç

2003 yılında "tasarrufa zorunlu teşvik"e maruz kalan çalışanlara, anaparaların ödenmesine başlanmıştı. Söz konusu teşvik için çalışanların maaş ve ücretlerinden kesinti yapılmasına 2000 yılının Haziran ayında son verilmiş, daha sonra nemalar her yıl olduğu gibi ödenmeye devam edilmiş, ancak "kaynak yokluğu" bahsi de dillerden düşmemişti. Çünkü artık kesintiler yapılmıyordu ve çalışanlar anaparaların ödenmesini beklemekteydi. Anaparaların 2003 yılı ortalarına doğru ödenmesine karar verilmiş, nemaların da taksitlendirilmesi gündeme gelmişti. Tasarrufu teşviki için kesilen paralar, en düşük getirili yatırım aracından daha az getiri sağlamışsa da, kelimenin tam anlamıyla 'hükümet zoruyla' yaptırılan tasarrufların akıbetini takip etmemek olmazdı. Bu yakın takipte en çok zorlananlar, belki de HSBC Bank personeli ve bu kurumda daha evvel çalışanlar oldu. Önce, tasarruf teşvik numaralarının son hanesine göre paralarını alabilecekleri tarih aralığında Ziraat Bankası şubelerine gidenler elleri boş döndüler. Bir süre bekledikten sonra bir gelişme olmayınca, HSBC'nin İnsan Kaynakları birimine telefon ettiler. Telefonu açan kişi, zorunlu tasarruf ödemeleriyle sadece bir personelin ilgilendiğini söyleyip telefonu o kişiye bağlıyordu; fakat telefon ya açılmıyor ve telesekretere not bırakılması isteniyor veya meşgul oluyordu. Telesekretere bırakılan notlarla da ilgilenen olmadığı, takip eden günlerde anlaşıyordu. Bir gün, hiç adetim olmadığı halde, sabahın dokuzunda kalkarak ahizeyi kaldırdım ve içimden "Şu meş-

hur personelin afyonu patlamadan, çaldırırım dahili numarasını da, daha ne olduğunu anlayamadan şaşırır da açar belki telefonu" dedim. Öyle de oldu... Derdimi anlattım hattın öbür ucuna, ama pek ilgi göremediğimden öfkelenim. Ne kadar sinirliydim. Elbette sinirli olurum, alacağım çok büyük olmasa da, mevcut çalışanlar ve daha evvel çalışmış olanların alacakları bir araya geldiğinde oldukça külli-yatlı bir rakamla karşılaşılacağından eminim. Hem bir sürü işsiz, bir sürü de borç-harç sahibi insan var krizlerden bu yana. Evet evet, kredi kartı borcundan inim inim inleyenler var, tasarruf anaparalarını alacakların HSBC'ye kredi kartı borcu olsa, hiç bir özürleri dikkate alınmadan fahiş faizler uygulamaktan herhalde kaçınmayacaklardı. Bunlar aynı zamanda para taciri olduğuna göre, üç kuruşu bile hediye etmemek lazımdı. Telefondaki personele şahsiyle bir sorunun olmadığını, ancak kurumu temsil ettiğine göre de lafımı ona söylemek durumunda olduğumu söyledim. Ödemelerin gecikmesine ilişkin yaptığı açıklama, Ziraat Bankası'na gönderdikleri disketleri, bankanın almadığını iddia etmesi imiş ve sorun bir aya kadar halledilecekti. Disketi kargo, kurye veya posta ile gönderip de teslim alındığını ispatlamanın çok kolay olduğunu, hatta özel ulak

bile kullanılmış olsa imzasız teslim edilmesinin beklenemeyeceğini söyledim. Devlet bankası olunca ses çıkaramıyormuş. Anlamsız bir tartışmaya girmemek için iyi çalışmalar dileyerek kapadım telefonu.

Bizim
adımız:

Hakan,
Suna,
Burak,
Canan...

Bizim
teşviklerimiz
n'olcak?

Bir ay, iki ay derken para bir türlü yatmak bilmedi. Meğer gerekli kayıtları tutmamışlar ve herşeyi baştan yapıyorlarmış. (Gerekli kayıtları tutmayan personeli işten çıkardıklarını söylemişler bir arkadaşşıma. Sanki sorunu çözenin yolu buymuş gibi.) Mayıs ayında ödemesi gereken paralar şubatta yatırıldı. Bir arkadaşım ise yatırıldığı söylenen miktarın hesabında bulunmadığını söylüyor. Ben de yatırılan tutarın doğruluğundan emin değilim. Savcılığa suç duyurusunda bulunmaya hazırlanıyordum ki; ödeme yapıldığını gördüm, ancak faiz talebinde bulunmaktan geri kalmayı düşünmüyorum. Nasılsa Demirbank'ı ucuza kapattılar, -ki TMSF yönetimi el koymamış olsa, pazarlıkların bu şekilde sonuçlanmayacağı açıktı- tüm mevcut ve eski personele faiz ödemek bütçelerini sarsmaz! Sarsmaz sarmasına ya, yine de önümüzdeki ay ödemelerinin yapılacağı konusunda başlayacak nema bütünüyle kuşkudayız.

Yüksek sosyete halüsinasyonları

Özgür ATAK

ozguratak_yh@hotmail.com

Televizyonu her açtığımda çok geçmeden ağız dolusu küfürle kapatıyorum. Mide bulandırıcı onlarca insan ve bu insanların "sanat" diye millete yutturdukları saçmalıklar, "bu ülkenin insanların kaderi mi?" Yaptıkları marifetmiş gibi televizyona çıkan herkes, kendini "halka mal ederek" o kara kutunun içinde olmalarını kendilerince anlamlandırmaya çalışıyor. Hiçbir sıradışı vasfı olmayan onlarca; ya birilerinin ittirmesiyle giriyorlar o kutuya, ya da oralarını buralarını açarak. Kendilerinden olan ve onlarda kalması gereken bütün kişisel hikayelerini paylaşmak adına ekrana seriyorlar. Kutunun karşısındaki milyonlarca kişi de, kakalanan bu görüntüleri, inanılmaz bir eblehleşmeyle ve adeta kendilerinden geçerek, büyük bir iştahla "tüketiyorlar". "Ben Evleniyorum" adlı BBG bozması, "Truman Show" minyatürü ucubede, delikanlılık oynayanlardan birinin takındığı ciddiyet, Kıbrıs görüşmelerinde masaya oturan taraflarda yok. Özelleştirmeye ilgili bir metni bu görüntüye montajlasanız konunun içeriği ciddiyetin yanında hafif kalır. "Yarışma" diye ekranlara konan programların katılımcıları, "Edip Akbayram'ın, Tarık Akan'ın, Sezen Aksu'nun da yarışmalarla tanındığı ve bu günlere geldiği" gibi salakça bir savunma geliştiriyorlar. Maalesef o yarışmaların tek kanal zamanında olduğunu, çoğunun sadece bir gün sürdüğünü, gerçekten kimi yeteneklerin ortaya çıkarılması için yapıldığını, doğrudan yarışma üzerinden paralar kazanılmadığını görmüyorlar.

Renkli dünyaların boyalı insanları, televizyona çıkıp kendilerine "sosyete" diyorlar. Şarkıcıların ya da oyuncuların kendilerine "sanatçı" demeleri gibi. Daha kimin sosyete olup olmadığının bile ayırdında değiller. Kendini "sosyalist" olarak tanımlayan biri olarak burjuva kültürü ve yaşam standardıyla ilgili hiçbir alıp veremediğimin olmadığını belirtmek isterim. Zira tam da insana yakışanın burjuva yaşam standardı olduğunu düşünüyorum. "Burjuva kültürü" dediğimiz şey insanlığa klasik müziği, pozitif bilimi ve daha bir çok ilerletici unsuru kazandırmıştır. Ortaçağ karanlığını yıkan şeyin burjuvazinin itici gücü olduğu da unutulmamalıdır. Tarihte, literatürdeki burjuva tanımına uyan insanların her ne kadar kabul etmek istemesek de kendilerince onurlu oldukları bir gerçektir. İkinci Dünya Savaşı'nda evlerinden toplama kamplarına götürülen zengin yahudilerin evden çıkmadan kravatlarını bağlayıp, kemanlarını yanlarına almaları bunun bir göstergesi. Televizyon kanalları, kendilerini böylesi bir sınıfa ait olduklarını sanan ucubelerle dolu. İstanbul sokaklarında hantal çöl arabalarıyla gezen insanlar, kendilerine "sosyete" diyor. Sosyete, İngilizce "society" kelimesinin Türkçe'ye girmiş hali ve "halk" demek. Kendilerine "sosyete" diyen yaratıklar, olsa olsa "high society" anlamındaki yüksek sosyete, elitler takımını kast ediyorlardır. Fakat yüksek sosyetedekiler de maalesef burjuva oluyorlar. Bunlar anca yüksek sosyete halüsinasyonları gören hastalardır. Bu ayırımı bile farkında olmayanlar adeta

cehaletlerini belgelercesine "kıroyum ama para bende" türünden yazılar yazıyor milyarlık arabalarına... Ve keşke adamakıllı "Yerli bir burjuvazimiz olsaydı" dedirtiyorlar insana. Hiçbir yetenek, birikim, eğitim sahibi olmadan milyonlarca doların döndüğü programları yapan ya da bu tür programlara konuk olan bu insanlar, sistemin popüler kültür aracı olarak birileri tarafından kullanılarak porselen dişleriyle her akşam ekranlardan gülüyorlar bize. Erkek egemen toplumda kadın olmanın ne kadar zor olduğunu her fırsatta anlatmaya çalışırken, ekranlarda gördüğümüz et yığınları bizi yanıltmaya çalışıyor. Mafya sevgilileriyle gündeme gelen kadınlar erkeğin gücüne sığınmayı meşrulaştırıyorlar. Gülben Ergen'in başına gelenler gibi istisnaları saymazsak, -Kendisine kadar zeytin kralı Susurluk'tan Erol Evcil'nin himayesindeydi. Şimdi ise Özgür Gündem Gazetesi'nin eski Ankara temsilcisi, Vizontele Tuuba'nın ağabeyi Mustafa Erdoğan'ın kanatları altında.- herbiri hayatlarından öylesine memnun ki. Bakın cinayet davasından yargılanan kocasıyla Sibel Can'a, ülkücü mafya babadan terk Ceylan'a, oryantal Ase-na'ya ve daha nicelerine. Şöhret kapısı Pop Star'a, -Show tv'ye geçince adı değişip "Türk Star" olan yarışmaya- sadece İzmir'de dört binden fazla aday başvurmuş. Elemelerden sıyrılanlar söyledikleri şarkılarla baş tacı ediliyorlar, yarın yok olacaklarını görmek istemeyerek. Bilmem hangi şarkıyı olağanüstü yorumladığı söylenen yarışmacıların karşısında Rita Heighword'i, Ruhi Su'yu,

onları da geçin; üç yaşından bu yana bir enstürümanla hayatını geçiren Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası sanatçıları düşünüyorum. Acaba bu deli saçmalarına "olağanüstü" diyenler, bu sanatçılara paye verebilecek, bir söz söyleyebilecek küstahlığı gösterebilecekler mi? Başvuru kuyruğunda dört bin kişiyi, ekranlarda milyonlarcasını kitleyen, "Ben Evleniyorum" evinde Aybars'ın kimi seçeceğini düşündüren sistem; Kıbrıs'ı nasıl emperyalistlere altın tepside sunduğumuzu, POAŞ yol-suzluğuyla ilgili gerçekleri nasıl sümen altı ettiğimizi, yeni "Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı"nın altında yatan çıkar çemberini öyle güzel gizliyor ki!.. Bilgi iktidarı yok eder. Hiçbir şey bilmediği halde çok şey bildiğini diğerlerine anlatanın iktidar olduğu topraklarda; yine bilmeyen, sorgulamayan insanların sayesinde her şey öyle kolay yürüyor ki!.. Pislik diz boyu. Her şöhret olanın kendini "sanatçı", her zenginin de "burjuva" diye adlettiği bu ülkede her geçen gün bir şeyler daha kayboluyor yarınlarımızdan. Botokslu suratlarıyla birer kuklaya dönüşen mahlukları görmek istemiyorum. Hiçbir etik değeri tanımayan, olanları da yozlaştıran, insanları reyting uğruna ağılatıp, onurlarını ayaklar altına aldıktan sonra onlara hediyeler veren, modaya uymak adına kendilerine hiç yakışmadığı halde bedenlerini teşhir eden yaratıklar midemi bulandırıyor. Kusmak istiyorum. Kusup da rahatlamak. Öööö...

Gündüz Vassaf

Boğaziçi Üniversitesi'nde, bir pazarlama doçentinin anılarından

1939'da Boğaziçi:

Zurnalı Şirket-i Hayriye vapuru
Üç buçuk odalı kübik kümes
Yangın yeri ve çöplük
Kukaraça ve fokstrot
Başboş genç adam ve
sahipsiz sevgili
Soyunan ve açılan çirkinlik
Suda mazot lekeleri
Fabrika homurtusu
Tütün denkerinden koku
Buram buram yağın kömür tozu
Bayanlar, Baylar!
Hayata hakim tek yasa,
tekâmül kanunudur.

Necip Fâzıl Kısakürek

sürdürmediler. Ben, Türkiye'nin bir müstemleke olmadığına her fırsatta hatırlatılması gerektiğine inandığımdan, ordunun da nihayet bu reklam işine girerek uluslararası sermayeye karşı çağdaş rekabet yöntemlerini benimsediğine sevindim. Ama bunu kendi bünyelerindeki elemanlara yaptırmaları da hata. Itici, son derece sert bir reklam oldu, Bostancı vapurundaki süngülü **Mehmetçik** görüntüsü. Bence işi '**Saatchi Saatchi**' gibi çokuluslu bir firmaya vermeliler. Ne kadar vatanperver olsalar da bu, bizim yerli reklamcılarının altından kalkabilecekleri bir iş değil.

16 Şubat, 2009

Değişimden yanayım. Küreselleşen dünyada tabii bizim de bir yerimiz olmalı. Ama sırf değişmek için değişmek! Eski değerlerimizi yitirmek. Şu Boğaz vapurlarının isimleri mesela. Sanki herbirinin ayrı bir anısı var. Bir öğrencimle **Bebek Bar**'da bir iki kadeh attıktan sonra evimin yolunu tutmam gerekirken **Kuzguncuk** vapuruna binmemizle başlayan maceramızı nasıl unutabilirim?

Öğrencilerimin yaratıcı şevkini tabii ki kırmak istemiyorum. Ama dün sınıfta sunulan proje tam para uğruna duygu ve anılarımızı hiçe sayan bir kafanın ürünüydü. Neymiş? Gemi isimleri hiç yakışmıyormuş. Çoğu zaten ne idüğü belirsiz anlamsız isimlermiş. Bir kısmı **27 Mayıs** darbesinden arta kalan uyduruk, adını sanını bilmediğimiz bilmem kimin emriyle vapurlara konulmuş isimler. Öğrenciler daha demokratik ve katılımcı bir şekilde bu isim işinin halledilmesini istiyor. En çok **Ayşe Halis**'in projesini tuttular. Boğaz vapurlarının isimlerini açık arttırmayla satışa çıkarmak. Hem de geçici olarak. Devletimiz bizi alıstırmış zaten. Her darbeye meydan isimlerini, sokak adlarını değiştirmiyorlar mıydı? En çok parayı basanın adı, altı aylığına bir gemiye verilecek. Altı ay sonra bir ihale daha. İsterlerse demokratik kitle örgütleri de kendi aralarında para toplayarak istedikleri isimleri yaşatabilirler. Yani Ayşe'nin projesine göre isimler, sade kapitalistlerin tekelinde kalmamalı. İsteyen vapura sevgilisinin adını verebilir, isteyen ideolojisinin. Ya da "romantik komünist" gibi her ikisini birden. Eskiden **Sovyetler Birliği**'nden gelip Boğaz'dan geçen orak çekiçli şileplerin adını okudu diye insanları hapse atarlarmış. **Turgut Özal** sayesinde nereden nereye gelebildik Türkiye'de.

Ama ben gene de isimlerin korunmasından yanayım. Yabancı bir reklam ajansı ile ilk büyük işimi özel tura çıktığımız **Rumelikavağı** vapurunda bağlamıştım. Şimdi geminin adını **Pirelli** koysalar olur mu?

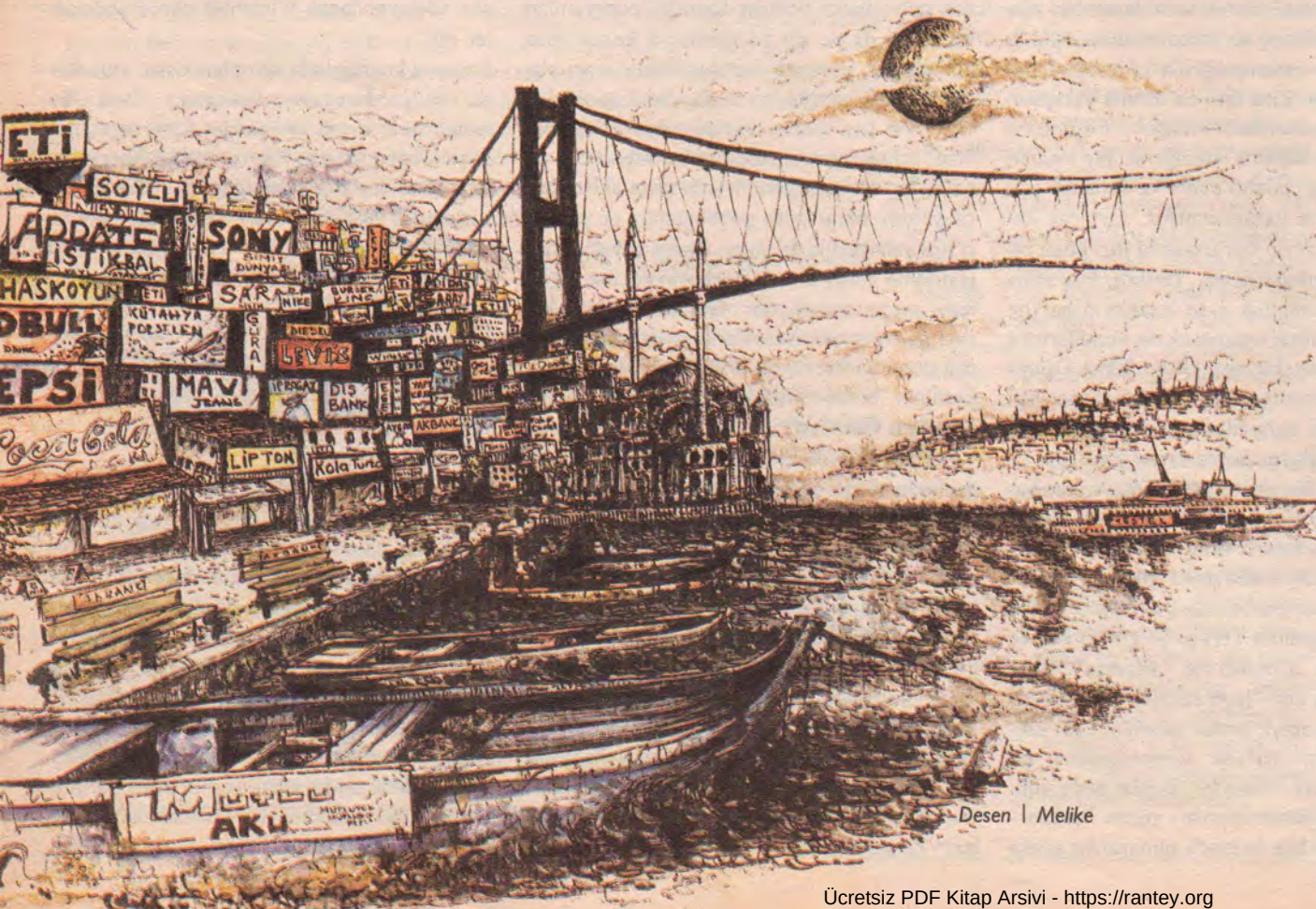
18 Şubat, 2009

Hayır! Hiç de çelişkiye düşmüyorum, ilkel kafalı ahlâkçıların ileri sürebileceği gibi. İnsanın hayatını kazanması ile İstanbul'unuzun öz be öz değerlerini korumak bambaşka şeyler. Üstelik az mı uğraşmışız Boğaz'larda seyreden gemilerimizi millileştirmek için? Eskiden hep gavurların gemileri işlermiş Boğaz'da. Profesör **İlber Ortaylı** bu işleri iyi biliyor. Kitabından aynen alıyorum, Tanzimat döneminden bahsediyor; "İstanbul ulaşımından, bir kaç yıl içinde şık Avusturya, Rus ve İngiliz vapurları çekilmek zorunda kaldılar... 1850 yılı başında Kaptan Paşa; bir grup kadının Boğaziçi'ne işleyen Rus vapurlarında görüldüğünü, bu vapurlarda kadınlara mahsus kafesli bir mahal ayrılmayıp, tesettür ve hicaba riayet edilmediği için; kadınların bu vapurlara çocuklarıyla binmelerinin yakışık almayacağını ve yasaklanmasını emretti. Ardından Boğaziçi'ne tersaneden vapur işletildiği ve İslâm kadınlarının ancak bu vapura binebileceği hatırlatılıyordu..."

O yıllarda gemiler **Selânik, Batum, Musul, Medaniye** gibi imparatorluk coğrafyasını yansıtan isimler taşımışlar. Sonra da vatan haini Osmanlılar kovulunca sıra Cumhuriyetimizin vapurlarına koyduğu birbirinden anlamlı isimlere gelmiş. İşte bu isimlerin değiştirilmesine kesinlikle karşıyım. Gençler bunu anlamaktan acizse kabahat benim mi? Açık arttırmayla satılacak beş on tane isim için değer mi Boğaz sularında yüzen ulusal değerlerimizden vazgeçmeye? Ama maalesef malum çevreler modernizasyonla milliyetçiliği birbirine karıştırınca, iş Arap saçına dönüyor. Yoksa benim sık sık ileri sürdüğüm gibi insan hem modernist hem de milliyetçi olabilir. Aslında, bâri isim babası ben olayım, bizim **Modern Milliyetçi Parti** adı altında birleşmemiz lazım. Türkiye için başka kurtuluş yolu göremiyorum. **Atatürk**'ün en büyük özelliği modern ve milliyetçi olması değil miydi? Ama o ileri görüşlü insanı ne kadar da yavaş ve geç anlıyoruz yarabbi. Hiç kimsenin üstünde durmadığı Atatürk'ün bıyıksız olması meselesi mesela. Koca Atatürk daha o zamandan görmüş çağdaş Türk erkeğinin görünümünü. **İsmet Paşa** bile ona bıyık konusunda ayak uyduramıyor. Ya biz? Şehirlerdeki erkekler daha yeni yeni bıyıklarından kurtulmaya başladı. Ben bile bıyıklarımı ancak 38 yaşında kestim. Eminim ki kızlar eski hâlimi daha yakışıklı buluyordu. Ama çocuklara, giriş dersinde defalarca vurguladığım gibi, insanı yapan imajdır. Bir ülkeyi de öyle. **Paris, Londra** gibi dünya çapındaki her şehrin bir simgesi var, **Big Ben, Eyfel Kulesi**... Ya da ne bileyim, Çin deyince insanın gözünün önüne gelen ilk şeylerden biri **Çin Seddi**.

3 Mart, 2009

Benim Boğaziçi'ni bir dünya markasına dönüştürmem, sanırım Ulusal Kurtuluş savaşı kadar önemli bir olaydı. İlkinde kendimizi emperyalizmden kurtardık. Ama Boğaziçi'nin yeni imajıyla dışarıya açılana kadar dünya bizi kaale almıyordu. Zaten gavurlara karşı verdiğimiz savaş, bizim onların gözüne girebilmemiz için bir simge olamazdı ki. **Demirel**'in dediği gibi, elâleme borçlanıp hem yetmiş sent'e muhtaç olacaksın hem de kendini Atatürk'ün savaşının mirasçısı ve takipçisi olarak tanıtabileceğin. Olacak iş değildi. Neyse artık biz kendimizi oralar da duyurmaya çalışacağımıza, herifler kendi reklamlarını yapabilmek için buraya koşuyorlar. Kendilerini Boğaziçi'nden dünyaya tanıtıyorlar. Yaptığımız işin dünyada tek olması önemli ama patentini koruyabileceğimizden emin değilim. Ne matrak, bir çok parlak fikrim gibi bu da sınıfta, adı **Selim** miydi neydi, bir öğrencimin ders projesiyle başladı. Bir üniversite

Desen | Melike

hocası olarak benim başlıca özelliğim, öğrencilerime ilham verebilmek. Sonra onlardan aldığım fikirleri pazarlıyorum. Zor ama bu da benim işim. Başarımı, işletmenin yanı sıra kimya mühendisliği de okumama borçluyum. Yoksa sivil toplum örgütlerinin sularımızı temiz tutma kampanyasından yola çıkıp Boğaz'ı dünyanın en yaratıcı reklam panosuna dönüştürmeyi asla akıl edemezdim.

Bugün hala rüya gibi geliyor keşfim. Kim inanabilirdi ki... Birkaç yıl öncesine kadar yeterli yayınımlı olmadığından YÖK'teki sahtekârların bir türlü profesör yapmadığı bendeniz, bugün de belki hâlâ doçentim ama buluşum da reklam tarihinde bir devrim niteliğinde. İşin komik tarafı, herşeyi milletimizin pisliliğine borçluyuz. **Orhan Veli**, İstanbul'u gözleri kapalı dinlemekte son derece haklı. Yoksa karşısında gördüğü o iğrenç **Boğaziçi Çöplüğünü** yazmaya mecbur kalacaktı.

Geçen gün projemin ilk uygulanmaya konmadan önceki taslağını buldum. **Einstein**'in $E=mc^2$ formülü gibi en dahiyâne şeyler, aynı zamanda en basit şekilde dile getirilenler. Benim de kendi kendime yazdığım not iki kelimedenden ibaret: **Deniz ve boya**. Boğaz'ı temiz tutma insiyatifinin, deniz anaları gibi çöple beslenen organizmaları Türkiye'ye ithal etmesi bir yılı geçmişti. **Cambridge**'deki laboratuvar, ziftle beslendikleri için denizlerde petrol kirliliğini önlemeye yarayan amiplerin genetik yapısından yola çıkarak aynı domuzlar gibi neredeyse her şeyi yiyebilen bu türü geliştirdiğinden beri, özellikle **Akdeniz**'in suları **Homeros**'dan bu yana herhalde bu denli berrak olmamıştı. Yalnız dikkat ettiyseniz ister **İlyada**'da olsun ister **Odysseus**'da, Homeros için denizin rengi hep "şarap koyusu" dur. Nerdeyse üç bin yıl öncesinin Ege ve Akdeniz'ini anlatan bu kitapların İngilizce'sinde de bu "wine dark sea" diye geçer. Aklim takılmıştı bir kere, şairin şarap koyuluğundaki denizinin rengine. Neden denizin maviliğinde bu kadar tutucuyuz ki?

10 Mart, 2009

Doğa bir renk cümbüşüyken niçin su tek bir renk olsun ki? Acaba diyorum, denizin rengi de dünyanın milyonlarca yıllık evrim sürecinde değişmiş olabilir mi?

Bir düşünsenize. Koca kıtalar bile yer değiştirirken, Akdeniz gibi denizler bir kaç milyon yıllığına kaybolduğunda, suların yerinde dev fare gibi yaratıklarla mini filler yaşamışken, türler değişir, kimileri yok olur, insan gibi ayakları üstünde yürüyen yeni türler çıkarken, niçin doğanın, denizin renkleri de değişiyor olmasın? Belki Homeros'un dediği gibi onun yaşadığı günlerde deniz gerçekten şarap koyusu idi. Başka türlü nasıl açıklanır ki ozanın deniz rengi tanımı? Açıklayabilen de yok zaten. Sade renkli denizler mi düşünmekten kaçtığımız.? Hepsi renkli olan geçmişin eserlerini de bugün beyaz diye biliyoruz. Akdeniz'i, Ege'yi, İstanbul ve Boğazlar'ı süsleyen bütün o antik Yunan heykelleriyle, mermer sütunlu tapınaklar boyaları dökülene kadar rengârenkmiş. Ama serde tutuculuk var. Aydınlarımız, sanat eleştirmenlerimiz sanatta sözde ağırbaşlılıktan, sadelikten yana. Günümüzde tek bir heykeltıraş var mı renkli heykel yapan? Klasik Yunan ve Roma heykellerindeki renk cümbüşünü düşleyebilecek kapasitede bile değiller. Birisi çıkıp da bu heykelleri restore edip tekrar boyayacak olsa hiç şüphem yok ki bu çingene renkleri de nereden çıktı diye aşağılayacaklardır.

Bizim bu renk düşmanlığımız gündelik hayatımızdan da belli. Çocukların cıvı cıvı rengarenk dünyasından nasıl da kaçıyoruz. Bir onların yaptıkları resimlere bakın, bir büyüklerin. Bir çocukların kıyafetlerindeki renkliliğe bakın bir büyüklerin kıyafetlerindeki monotonluğa. Yâni anlayacağınız, beni dünya çapında meşhur eden "Boğaz'ı boyama projem", doğanın renkleri konusundaki tutuculuğumuza öfkemden de kaynaklanıyor. Psikiyatrist **Adler**'e göre insanları başarıya iten aşağılık kompleksleriymiş. Yâni diyelim ki topalsın ya da kekeme; daha da hırslı, gayretli oluyorsun başarabilmek için. Beni de başarılı kılan bu tutuculuğumuza öfkem olmalı. Boğaz'ın sularını boyattım diye neredeyse İstanbul'unuzun kör dilencileri bile bana karşı çıktı. Varsın Boğaz'ın suları artık mavi mavi ya da yeşil yeşil akmasın. Ya da Fransızca o deyimde olduğu gibi, köpeğin kurda dönüştüğü, gök ve deniz renginin bir olduğu o gün batımı saatinin tılsımı da kaybolmuş olsun. Bence o çöp yutan pis amipleri çeşit çeşit renklere boyattırmam dâhiyane bir fikirdi. Boğaz'ı koruma insiyatifi bunları Cambridge'den

getirmekle hakikaten büyük bir iyilik yaptı. Onların Kanlıca koyunda ya da Bebek'te çakarın yanında öbek öbek birleşip harıl harıl çöp yutmaları tabii ki önceleri garipsenecekti. Boğaz'ın bu manzarasına bakmaktan tiksinenler bile oldu. Perdelerini gündüz vakti bile açmayan yalı sahiplerinin bir kısmı **Tarlabası**'nda hep birlikte satın aldıkları 19. yüzyıldan kalma binalara taşınıp sokaklarını da özelleştirdikleri yeni mahalleler kurdular. Boğaz'daki iğrençliği güzelliğe dönüştürmeyi ise ben başardım.

İlk önce amipler boyandı. Artık Boğaz'ın sularında metrekaire kaplayan o iğrenç deniz anamsı çöplere bulaşmış yaratıklar yerine, sanki gökkuşağının izdüşümü sulara yansımış gibi renkli renkli şeritler vardı. Üstelik suyun üstünde bale yaparcasına yön ve biçim değiştiriyordu şeritler. Bir akıntının götürdüğü kırmızı, başka bir akıntının getirdiği eflatunla birleşiyor ya da morla turkuvaz kendilerini taşıyan akıntıların şeklini alarak Boğaz'ın bir sahilinden öbürüne vuruyordu. Boğaz'da o sıkıcı alışagelmış sarı beyaz tonundan kurtulan mehtap da artık inanılır gibi değildi. **Kodak** firmasının sponsorluğunda **New York Metropolitan Müzesi**'ndeki "Gecenin Güneş"i adlı fotoğraf sergisinin başarısı, mehtapta suları rengarenk olabilen Boğaz'ın ne kadar da güzel olabileceğinin somut bir kanıtıydı.

Benim yaptığım çok basitti.

Amipleri fosforlu renklerle boyattırdım o kadar. Boğaz'ın mehtaplı sularındaki pas parlak yeşilli, sarılı, pembeli renk cümbüşü bakanları büyülüyüverdi. Sırf bunu seyredebilmek için İstanbul'a turist akmaya başladı. Beş yıldızlı otellerin denize nâzir odaları dünyada başka örneği olmayan renkli mehtap geceleri için aylar öncesinden kapatıldı. Türkiye'de hep olur. Başarımı çekemeyip kıskananların hepsi bir oldular. **UNESCO**'yu bile ayağa kaldıranlar oldu "bunca ressamın, şairin eserlerine ilham vermiş doğayı kimsenin böyle dönüştürmeye hakkı yok" diye. Eminim ki, yarattığım yeni Boğaz estetiği, ayrıca gelir de getirmese mutlaka sabote edilecekti. Bir icatta daha bulundum. Renkleri reklamlıştırdım.

Bu ikinci buluşumdan önce Boğaz, **Pollock**'ın resimleri gibi öbek öbek renk kümelerine fon sağlayan bir tuval gibiydi. İşte bunları aynı billboard'lar gibi kiralama konseptini geliştirip patentini aldım; "yüzen billboardlar".

Boğaz suları kısa zamanda bir reklamlar geçidi oldu: **Mercedes**, **Orkid**, **Tamek**, **Levi's**... Rekabet arttıkça boylar büyüdü. Ortaköy-Beşiktaş arası büyüklükte dev renkli amipler, çöp yutarak Boğaz'ı temizliyor, çeşitli firmaların reklamlarıyla sanat aleminde rastladığımız modern bir enstalasyon sergisiymiş gibi hayatımıza renk katıyor, hem de belediyeye gelir sağlıyordu. Ancak amiplerle birlikte Boğaz'a daha da çok çöp atılır oldu. Boğaz'ı kirliletmeyin diye vatandaşları ikaz etmek, eğitmek mümkün değil çünkü amipler atılan her şeyi yiyor. Yedikçe de tabii büyüyorlar. Çöp atarlara bir de amipleri beslemek isteyen o garip İstanbullu hayvansever tipleri de ilâve olunca Boğaz'ın suları nerdeyse tamamıyla rengarenk reklamlarla kaplanır oldu.

İstanbul'da özellikle psikiyatristlerin anlam veremediği bir gelişme ise, Boğaz köprüleri yapıldığından bu yana bir türlü önüne geçilemeyen intiharların azalması.

12 Mart, 2009

Eğer bunda benim de katkım var ise, işte asıl o zaman kendimi çok mutlu hissedeceğim. Buluşlarım **Adriyatik**'de, **Karaip Denizi**'nde, **Lenan Gölü**'nde bile uygulanıyor. Bu işin bana sağladığı şöhret ve para, itiraf etmeliyim ki önemli. Ama kabul etmelisiniz ki hiç bir işletmeciyi ya da reklamcının aklının ucundan bile geçmez, yaptığı işle toplumdaki intihar girişimlerini engelleyebileceği. Ama sonuçta tıbbın ve psikiyatrinin çözemediğine, gene pazar ekonomisinin kamçıladığı o yaratıcı güç çare buluyor. Eskisi gibi köprüden atlamaz oldu insanlar. Gene gece yarısı arabalarının kapılarını açıp dışarı fırlıyorlar, gene bariyerin üstünden tırmanıyorlar, gene atlamak üzere köprüden sarkıp her türlü çağrışı reddediyorlar ama atlamıyorlar. Atlayamıyorlar. Neden bilinmiyor. Tüm kongre ve araştırmalarına rağmen psikiyatristler işin işinden çıkamadılar. Yüz metre aşağıda yüzen reklamların arasına atlayabilmek için suyu görebilecekleri bir boşluk mu arıyorlar? Kimse reklamların üzerine atlayarak intihar etmek istemiyor. Reklamlar da o kadar bollaştı ki, birinin bittiği yerde diğeri başlıyor.

Evlilik
Karikatür Albümü

Aşk insanın
gözünü kör
eder, evlilik
gördürür...

Onlar sordu, Yalçın Küçük yanıtladı

“Babasına saygım olmasa, Fazıl Say’ı Ol

Balçışek Pamir

Sabah Gazetesi Yazı İşleri Müdürü

Çoğu kimse radikal niteledikleri çıkışları “Tipik bir Yalçın Küçük klasiği” diye yorumluyor. Kuşkusuz bunlar sizin için radikal çıkışlar değil. Durup bir geçmişe baktığınızda “Bu söylediğim de Türkiye için gerçekten de olası bir şey değil, ben neredeyim onlar nerede?” diye düşündüğünüz oldu mu hiç?

Tarik-i İlm’de, bilim yolunda, inşaat, normal inşaatın farklıdır; bilimde, alt kattan önce üst katı kurabiliyoruz. Devrim yolunda da bu mümkün ve hatta gereklidir; ve ben devrim yolculuğundan hiç dönmedim. Bugün hem daha çok kaçınılmaz ve hem de daha yakın olduğumuzu düşünüyorum. Kaba marksizmin, yoksulluktan ve ekonomik bunalımdan zorunlu olarak devrim çıkacağı yollu teoreminin düzeltilmeye muhtaç olduğuna inanıyorum ve bunu yapmaya çalışıyorum. Balçışek Hanım’ın sözleriyle ‘tipik bir Yalçın Küçük klasiği’ olarak nitelenen açıklamaları bu çerçevededir. Üst katlardadır.

Aydın ve emekçi yığınların, daha güzel bir düzen istemesi ve bunun yapılabilir olduğunu görmesi gereklidir; bu nedenle ben hep daha yüksek bir düzeni anlatıyor ve hep güç aşlamaya çalışıyorum. Güç, vücuttaki iltihapları ve iltihaplı damarları kazılamakla mümkündür; hep kazıyorum.

Büyük teorisyen **General Clauswitz**, savaşın amacının karşı tarafın iradesini esir almak olduğunu tespit etmişti; bu son otuz beş yıllık iç savaşta aydınımızın ve emekçi halkımızın iradesini esir aldılar, iradesiz kaldılar, sürekli bir irade ve güven savaşı halindeyim. Iradesi esir düşmüş, güzel’i ve gök’ü isteyemez olmuş aydınımıza irade kazandırmaya ve oligarkların güvenlerini bozmaya çalışıyorum; ne yaptığımı ve yapmak istediğimi biliyorum. Hiç işçi ve halk dalkavukluğu yapmadım; benim işim tutucu olan halkı devrimci yapmak’tır. Yalçın Küçük’ün, ‘radikal çıkışlar’ olarak nitelenen açıklamaları şimdi hep halklaşmıştır; a- Eylülist dönemde düzenlediğimiz 1 Mayıs toplantısı’nın açılış konuşmasında iktidarımızın ilk gününde, minarelerdeki hoparlörü kaldıracağımızı söylediğimde, şaşırmışlardı, bugün bunun gerekliliğine inanmayanlar azınlıktadır. b- İlk kurşunun İzmir’de atıldığını yazdığım da ‘saçma’ diyenler çoktu, bugün Genelkurmay resmen kabul etmiştir. Burada açmak için yerim yok, ben, bunun gerçek halkçılık ve devrimcilik olduğunu değerlendiriyordum, bu görüşüm geçerlidir. c- Birinci İnönü Zaferi olmadığını söylediğim zaman da önce ‘manyaklık’ diyenler çoktu, şimdi aksini düşünenler azdır. d- ‘4 Kasım Tezleri’ yayınladım, **Erdoğan-Gül** misyonunun, yüksek bürokrasinin son otuz beş yılda en çok istediği bir ‘hükümet’ olduğunu ileri sürdüm, şaşırdılar; ancak **Hilmi Paşa** eksik olmasın, ‘şii gibiyiz’ sözleriyle beni doğrulamıştı. Şimdilerde Hilmi Paşa’mızı, hep Başbakan-

lık tabir edilen yerin merdivenlerini hızla çıkarken görüyorum; Cumhuriyet’in kuruluşundan beri pek alışık olmadığımız bir hal’dir. Bunu ‘demokrat’ olma göstergesi de saymıyorum, ayrıca demokrat olmadığımı da hep söylüyorum. e- Yüksek bürokrasinin omuzları üzerindeler, bu omuzları salladığımız an, bunlar bir gün bile orada kalamazlar. f- **Nazım**’ın emaneti sayılıyordu, ben, ‘**ebu cehl Kemal Tahir**’ dedim, ve MHP’ye vermedim; Tahir, şimdilerde, MHP’nin büyük romancısıdır. g- Yirmibeş yıldır Amerika’nın Kürt Devleti Projesi’ni açıklıyordum, buna karşı tek çare kendi Kürtlerimizi yüksek tutmak ve birliğimizi kuvvetlendirmekti; beni, bu nedenlerle zindanlara atan yargıçlara, ‘Kürtlerimiz bizden ayrılmazlarsa, size karşın Yalçın Küçük misali Türkler olduğu için ayrılmayacaklar’ diyordum. Irak Savaşı’nı bu çerçevede ele aldım ve ‘Ottoman Empire of USA’ diyordum, Amerika’nın Osmanlı İmparatorluğu amaçtı ve İsrail ile Kürt Yahudileri stratejik roldeydiler. Şimdi **İncep Erdoğan**, ‘**Amerika’nın Büyük Orta Doğusu**’nda Diyarbakir parlayacak’ demekten geri kalmıyor. O koltuk bu satış içindir. Demek ki ben hep haber verdim. Demek ki, söylediklerimin hepsi, kütselleşmiştir; hegelyen bir durum var. Bunların hepsini ben, üst katta kuruyordum. Tezler’de, parçası olmaktan kıvanç duyduğum ve ayrı düşmemek için her gece Yüce Gök’e yakardığım Türk aydınında üç eksik damara işaret ettim; bir, red damarı yoktur, iki, polisiye roman geleneği yoktur, üç, ütopyası yoktur ve bunların üçü de bende var. Bende olduğu için olmayan yeri görebiliyorum. Kendimle aydınımız arasında: zıtların birliğini kuruyorum.

Ve bu soruda, bir eleştiri tonu duyuyorum. **Süleyman Demirel** cumhurbaşkanı, **Tansu Çiller** başbakan ve **Madam Manukyan** vergi rekortmeni olunca, sanki tecavüze uğradım, sonra ‘saygın’ üniversite profesörlüğünü bırakıp Paris’e gönüllü sürgüne gittim. Sonra hapse döndüm ve bir gün Haymana Zindanı’ndan ellerim kelepçeli, Ankara DGM’ye taşındım, çok taşındım ve bir gün, ‘değerli yargıç, korkak bir insanım, dağa çıkmam gerekiyordu, Paris’e gittim’ dedim. Bu üçlünün bende yol açtığı alın yarasının gereği bir kaleşnikof bulup dağa çıkmaktı, yapmadım, çıkmadım, eleştiri tonu bunu içeriyorsa, kabul ediyorum. Paris’te hep utandım.

Son nokta, ‘**Çiçek**’ adının, ‘dil-tarih-coğrafya’ analizini tamam-

Son nokta, ‘**Çiçek**’ adının, ‘dil-tarih-coğrafya’ analizini tamamladım, bir Türk kızı, **Prenses Çiçek**, ‘**Doğu**’ Roma Sarayı’na gelin gitmişti, imparatoriçe oldu, adını değiştirdi...

ladım, bir Türk kızı, **Prenses Çiçek**, ‘**Doğu**’ Roma Sarayı’na gelin gitmişti; imparatoriçe oldu, adını değiştirdi; ayrıntıları için Şebeke’nin ikinci cildini beklemek gerekiyor.

Hikmet Çetinkaya

Cumhuriyet Gazetesi Yazarı

AKP iktidarını ve uygulamalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hikmet Çetinkaya ile sonsuz gecelerimiz olurdu... Ne heyecanlı ve tartışmalı günlerdi; demek artık beni okumuyor, Hikmet, İlhan Selçuk’tan korkmazsa veya gizlice haber gönderirse, yayınları ulaştırırız. Gizli gizli okumasında hiç bir sakınca yoktur.

Bunları çok not etmişim, 1-Diktatorya sayıyorum. 2-Meşru görmüyorum. 3-Meşru sayanlarla ihtilaf halindeyim. 4-Türkiye açısından Birinci Dünya Savaşı yeni bitmiştir ve Türkiye Osmanlı mirasını reddetmiştir. Musul ve Kıbrıs politikaları budur; **Gül-Erdoğan** bunun için getirilmişlerdir. 5-İslamizmi bitirmektedirler. 6-İşçiler ve emekçiler için **Cumhuriyet**’in en acımasız ve gaddar dönemidir. Bunlar yayınlarımda var. Hikmet Çetinkaya ile yazı işleri müdürlerimiz **Bülent Dikmender**, **Çetin Özbayrak** ile sonsuz gecelerimiz olurdu, bazen genel yayın müdürümüz **Oktay Kurtböke** de katılırdı, ne heyecanlı ve tartışmalı günlerdi; demek artık beni okumuyor, Hikmet, **İlhan Selçuk**’tan korkmazsa veya gizlice haber gönderirse, yayınları ulaştırırız. Gizli gizli okumasında hiç bir sakınca yoktur.

Bu soruda, bir eleştiri tonu duyuyorum. Süleyman Demirel cumhurbaşkanı, Tansu Çiller başbakan ve Madam Manukyan vergi rekortmeni olunca, sanki tecavüze uğradım...

Erhan Pamuk yapardım!"

Bariş Mutlu Vatan Gazetesi

Türkiye'de spor medyasında baştaki isimler gençleşti. Hürriyet de ilk kez bir basketbol kökenli yazarı spor müdürü yaptı. Değerlendirmeniz nedir? Spor programlarını izliyor musunuz? Nasıl buluyorsunuz? Erman Toroğlu'nu ve Hincal Uluç'u nasıl değerlendiriyorsunuz. Futbola farklı servislerden iltifatı nasıl karşılıyorsunuz?

Gençlik tek başına ve bugün hiçbir anlam ifade etmiyor; bugünkü geri ve soysuz düzen, gençlerin boynuzları üzerindedir. Türkiye'de profesörler içinde kadın payı, dünyada en yüksektir ve kadın doçentlerin payı ise yarıya yaklaşıyor, hiçbir ülkenin buna ve görülebilir bir zamanda yetişmesi imkansızdır. Fakat üniversitede öğretim kadroları, tarihimizin hiç döneminde olmadığı ölçüde edilebilir ve üniversite bitmiştir. Demek ki kadın oranının artması iyileşme değil kötüleşmeyle birlikte ortaya çıkmaktadır; kaldı ki spor basınında bir iyileşme yok ki, bunu gençleşmeye bağlayalım, mutlak kötüdür. Buna bir de şunu ekleyebiliriz, işaret ettiğim "şebeke" en çok sporda ve basınında var.

İzliyormuyum, benim sorunum bu ülkedir; spor sayfalarındaki Türkçe'den tiksiniyorum. Köylerdeki geri zekalıların tekerlemelerini Türkçe yaptılar; tribünlerdeki amigolardan daha bilgili ve daha okur-yazar sayamıyorum. Bir başka yerde, üniversite profesörlerinin öğrencilerinden ve öğrencilerinin de profesörlerden daha cahil olduklarına işaret etmiştim. Benim gözümde spor yazarları ile amigolar bir ve aynıdır. "İmparator", "Dev Adam", "Filelerin Sultanı"... Bunlar, hiçbir dayanağı olmayan amigo sözleridir, bir imparator ki, her yerden kovuluyor, mizahçılar esir düştüler, her hali taklid bir adam ile karşışşıyayız. Bu sözlerin hepsi, amigolara mahsus yüksek aşağılık kompleksini yansıtmaktadır ve bunları genç ya da yaşlı spor medyokratlarına borçluyuz.

Deniz Gökçe mi, ne iş yapar; bankacı mı, hoca mı, spor yazarı mı, televole profesörü mü, kaşıkcı mı, bir insan önce yaptığı işe saygılı olmalıdır. Deniz Gökçe bunların hiçbirisini yapmayan ve hepsinden maaş alan bir rantiyedir. İnsaflı olmalıdır; gençlere bu kadar kötü örnek olmamak için bir ölçüde haddini bilmelidir. İşte bütün meslekler böyle tükeniyor ve insan, bu Deniz Gökçe'ye bakıp bilgi ve uzmanlığa bütün güvenini

yitirmektedir. Kalmamıştır.

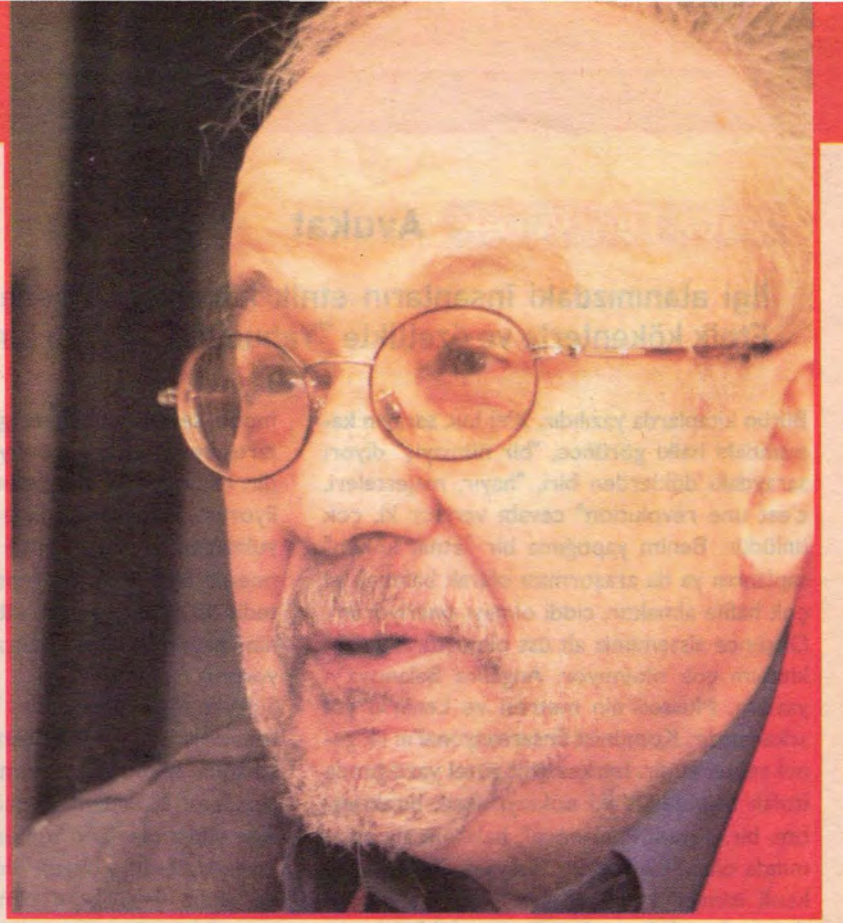
Hincal arkadaşım idi, Mehmet Ali Kışlalı başımızdaydı, Ahmet Taner Kışlalı ince konuları yazıyordu, ben mülakatları yapıyor, Mehmet Ali gezide olduğunda başyazıları çıkartıyordum, Hincal hem spor ve hem de okuyucu mektuplarını yazardı; Yankı'nın en güçlü olduğu zamanda Yankı, okuyucu mektuplarını okuyuculara bırakmazdı, Hincal burada harikadır. O günleri özlüyorum, ama, artık Hincal kabak tadı vermektedir. Günde bir Sabah gazetesi sayfası yazıyor; belki de artık yazılarını okuyucularına yazdırmaktadır.

Ben sporla ilgileniyor muyum; kaleci Rüştü için, "milli kova" dedim, yazılıdır. İspanya'daki skandaldan sonra, "beni oynatmamakta haklıdırlar" demek zorunda kaldı. Takip ediyor muyum; İspanya Başbakanı şaşırmış, "Türkiye'den Recebos Erdoganes geldi, kırk beş dakika görüştük, otuz beş dakikasında Rüştü'yü oynamamız için rica ve ısrarda bulundu", diplomatik kanallarda en son mizah budur, oynatmışlar.. Peki bunu benden başka duyan yok mu, bu genç spor sayfası yöneticileri bilmiyor mu, Sedat Ergin duymadı mı; öyleyse, gazeteci yok ve "şebeke" var.

İncep Erdogan'dan başbakan, Yılmaz Erdoğan'dan tiyatrocı, Rüştü Reçber'den kaleci olmaz; son ikisi kalede ve sahnede duracağı yeri bilmiyor, önce yeri bilmek gerekiyor ve bu alfabe'dir. İlki ise sadece bisküvi kutusu ve bundan sonra eline geçen her şeyi, oturduğu sandalye dahil, satmasını bilmektedir. Hangi genç spor gazetecisi Rüştü'nün Japonya'da Brezilya karşısında yediği gole isyan etti; her yerde "şebeke" var. Rüştü'nün karısının adı "İşıl" ve çocuğun adı "Tuvana", benden başka da neden "tuvana" diyen çıkmıyor. Farsca'dır, yapmak fiilinden geliyor ve "güç" demektir, "oz" ile aynı sözcüktür. Sporla ilgilim nedeniyle, bunların çoğunun dosyalarını tutuyorum.

Ben sporla ilgileniyor muyum; kaleci Rüştü için, "milli kova" dedim, yazılıdır. İspanya'daki skandaldan sonra, "beni oynatmamakta haklıdırlar" demek zorunda kaldı... Peki bunu benden başka duyan yok mu, bu genç spor sayfası yöneticileri bilmiyor mu?

Ömer Özgüner NTV

Sayın Yalçın Küçük'ün gazetelerde hangi köşe yazarlarını okumadığını biliyoruz. Peki Sayın Küçük'ün okudukları, önemsedikleri kimler?

Gazetelere "nur" yağdı, adı "Nur" ya da "Nuray" olan köşecileri hiç okumuyorum, bunlar da önemli miktardalar; bitirdiler. Manken ve şarkıcılar ebru'lardan ve fıkracılar nur'lardan ataniyor, nur'lulardan birisinin soyadı, "sert" ya da "mert" olabilir, bir kanalda sesini duydum, ne söylediğini, neden "fıkra" yazdırdıklarını anlayamadım.

Bir veba var, kırıp geçiriyor; yalnızca fıkra yazarlarını değil, gazete okumayı ve tv seyretmeyi bıraktım. Bunun bendeki en büyük tahribatı, sabah koşusundan sonra, gazete alma bahanesiyle bakkala uğruyor, halkımızdan sevimli iki kardeş ile kısa sohbet ediyordum, halktan insanlar, bu insani hali de yitirdim. Veba salgını var, gazete, kanal ve fıkra yazarları öldüler, zamanımız artıyor. Sedat Ergin'i önemli gazeteci sayıyordum, Ak Parti karları içinde eriyip gitti, son dizileri skandal ölçüde kötüdür ve meddah rolündedir; Sedat'ın da yok olmasına çok üzülüm. Aydın Doğan için kendisini ve mesleğini feda etmesi çok akılsızca olmuştur; artık okumuyorum. Gazetelere "nur" yağdı, adı "nur" ya da "nuray" olan köşecileri hiç okumuyorum, bunlar da önemli miktardalar; bitirdiler. Manken ve şarkıcılar ebru'lardan ve fıkracılar nur'lardan ataniyor, nur'lulardan birisinin soyadı, "sert" ya da "mert" olabilir, bir kanalda sesini duydum, ne söylediğini, neden "fıkra" yazdırdıklarını anlayamadım, herhalde dayısı var; ancak

sesi çok sert ve "erkek" olması ihtimal dahilindedir. Bekir Coşkun'u hiç okumadım, okuyanlara şaşıyorum; bir kez okudum, Kürt'lere hakaret ediyordu, halbuki Kürt olduğunu duymuştum, kökünü kötüleyenlere tahammül edemiyorum, bir mizah olduğunu da sanmıyorum ve köpek-severleri tuttuğu söyleniyor ve böyle idare ediyor. Özün Akgüç'den öğreniyor ve Güngör ile rahatlıyordum, okurdum; ancak bizim bulunduğumuz yere, coca cola ve Cumhuriyet Gazetesi sokmuyoruz, artık okuyamıyoruz. Altmışlı yıllarda, "coca cola içmeyin, yarısı zehirdir" kampanyası açmıştık, aynı yerdeyiz. Hapiste en çok Güngör Uras'ı okuyordum, hapiste ve dışında en çok okunan, ayrıca en çok "tıklanan" yazar olduğunu biliyorum. Şimdi Sevgili Arkadaşım Güngör'ü okuyoruz. Eskiden okunurlardı ve şimdi tıklanıyorlar; Nuray'ı tıklayan var mı, bilmiyorum. Gazeteciliğin, fıkra yazarları ile birlikte ölmesi, ülkemiz için çok iyidir; biz seksenli yıllarda, bunlara karşı bir savaş ilan etmiştik, biz kazandık.

Oğuz Tunçyürek Avukat

İlgi alanınızdaki insanların etnik kökenlerini neden -çok önemliymiş gibi- öne çıkarıyorsunuz? Etnik kökenlerle ve özellikle "Yahudilik" ile ilgili bir saplantınız mı var?

Bütün kitaplarda yazılıdır, XVI Lui, sarayın kapısındaki halkı görünce, "bir nümayiş" diyor; saraydaki düklere biri, "hayır, majesteleri, c'est une révolution" cevabı veriyor ki, çok ünlüdür. Benim yaptığımı bir "etnik köken" saplantısı ya da araştırması olarak bakmak işi çok hafife almaktır, ciddi olmayı öneriyorum. Düşünce sistemimiz alt üst olmuştur. "Sırlar" kitabım çok okunuyor, Angelica Balanova'yı yazdım, Mussolli'nin metresi ve Lenin'in yol arkadaşıdır, Komünist Enternasyonal'in ilk genel sekteretidir, herkes çok güzel yazdığında ittifak halindedir. İki noktayı eksik bırakmıştım, bir, soyadı, "balanova", balabanoğlu anlamında olup, Türkçe'dir, Rusya'da Türkçe kökenli isimler var, "balaban", Türkçe Küçük doğan demektir ve Angelica'nın bildiğini sanmıyorum. İki, yahudi'dir. Bir ve pek çok yahudi'yi bu kadar güzel resmeden bir kimseye yahudi-saplantılı demek çizgi dışıdır. Bugün göçmüş olanlardan Cumhuriyet tarihinin üç kadınının, Halide, Sabiha ve Behice olduğunu ben ileri sürüyorum. Üçünün de ibrani kökenli olduklarını ben yazıyorum. Neden korkuyorsunuz; bilimden, yeni bilgiden korkmamayı öneriyorum. Marx, Kapital'i başka bir dile çevirmek için ilk öneri Moskova'dan gelince, "Rusyalı elitler Paris'teki en son modaya düşkünlük" yollu acı acı alay etmişti. Aydınımız

moda sever, kendisine güvensizdir; Paris'te tartışmadan hiçbir konuyu düşünememektir. Hiç olmazsa bu açıdan sevinmelerini bekliyorum, biz ve ben, böyle bir tartışma hiç duyulmadan başlattık, şimdi bütün dünyada önemli konu budur. Yaptıklarımız izlenmektedir. O kadar öyle ki, yabancı yayınlarda benim hatalarımın bile tekrarlandığını fark ediyorum.

Şunları söylüyorum, bir, Türkiye'de dışişleri bakanları ibrani kökenlilerden olmaktadır. İki, şu anda hiç kabiliyeti olmayan, talk-show yapan, sesi olmadan şarkıcı sayılan, yüzü eğri iken yıldız olanların tümüne yakını ibrani kökenlidir; ibrani kökenli olmayanların bu ülkede "yıldız" veya "star" olması imkansızdır. Üç, önemli kürsüler, ibrani kökenlilerin timarıdır. Dört, dünya ölçüsünde "taç" giymiş bütün "güzellerimiz" ibrani asıllıdır. Beş, Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne, ibrani kökenli değilse kedi bile sokulmamaktadır....

Yaşar, Kadiri Adliyesi'nin önünde arzuhalçılık yapıyor, köylü gelmiş, "yaz ağam" demiş, "kuvvatlı olsun", asker ailesine yardım alacak, çocukları askere giden yoksulla-

ra belediyenin yardımıdır, ayda on beş kuruş ediyordu, istida vermesi gerekiyor, acıklı bir istida istemektedir. Yaşar Kemal yazmış, ileride romancı olacak, bir de okumak istiyor, egzersiz yapacak, "gereği yok, ağam" dese de Yaşar okumaya başlamış, "beğenmezsen parayı almam, ağam" diyormuş, Yaşar okumuş, köylü bir müddet sonra ağlamaya başlamış, Yaşar okuyor, farkında değil ve köylü ağlamaktadır. Bizim köylü, Yaşar Kemal'in kaleminden hali vaziyetini duyunca hüüngür hüüngür ağlıyormuş, bu kez, bizim Yaşar, şaşırmış, "n'oldu ağam, dur hele" deyince, zavallı köylümüz, "aboo ağam, ölmüşük de habarımız yongimış" diyormuş, ağlamaktadır.

Benim son çalışmalarım yaptıklarım budur; "ölmüşüz de haberimiz yokmuş" ve yine ben haber veriyorum. Bu artık başka bir bilgi dizgesidir. Bütün bildiklerimizi buna göre yeniden düzenlemek zorundayız.

Oğuz Bey'e düşünmesi için bazı sorular sunuyorum; bir, İstanbul'da ibrani kökenli olmayan belediye başkanı olmuş mudur ve olacak mıdır? Olur olur, araştırmak gerekir. İki, Naim Talu, Tansu Çiller, Mesut Yılmaz başbakan oldular, ibrani kökenli olmaları ihtimali çok yüksektir, peki bu kadar mı? Üç, İncep Erdoğan'ın, bir gelini "Reyan" ve bir diğeri "Sema" idi, Reyan'ın annesi ve Gürtuna'nın karısı da Reyan'dır ve damadı da Berat'tır ve güzel, bütün kaynaklar karısı Emine Hanım'ın kızlık soyadını gizli tutmaktadır, peki neden? Ve kendisine çok ağır hitabede bulunan İbrahim Melih Gökçek neden aday olmaktadır, sormak yerindedir. Dört, önce türkücü idiler ve sonra sunucu oldular, bu kanalları işgal edenler Kürt müdürler yoksa Kürt-Yahudisi mi? Beş, Aydın Doğan matbuatı, Barzani ve Talabani'nin yahudi olabilecekleri, benim adım ima edildiği zaman, bana hücumla başladılar ve şimdi yeterli işaret yayınlanmıştır, neden

Benim yaptığımı bir "etnik köken" saplantısı ya da araştırması olarak bakmak işi çok hafife almaktır.

susuyorlar, ben zindanlarda iken, bana "Apo'nun baş danışmanı" deyip kararlı yargıyı daha da kararlı yapmaya çalışanlar, dillerini mi yuttular ve biz Barzani ve Talabani'yi Kürt-Yahudisi oldukları için mi el üstünde tutuyorduk. Cevap bekliyorum.

Bir perdeyi indirdim. İnmiştir. Bulgularımın milyarda birini yazdım. Yeterlidir.

Seksen tane üniversite var ve dünyada bir de "onamstique", isim-bilim adında disiplin var; kimsenin haberi yokmuş ve haber vermiş durumdayım, bunun için, af dilemiyorum.

Peki güzel de herkes kökenle uğraşılıyor, sadece benimki mi "kötü" olmaktadır; Sabiha Gökçen'in Ermeni olduğu çıkmadı mı, Cem'in (Karaca), annesi, hepimizin sevgilisi Toto'nun Ermeni mezarlığında gömülü olduğu yazılmadı mı, rahatsız olmamak gereklidir. Yalnız burada bazı yanlışlar var, kasıtlı mı, bu soruyu bırakıyorum. Bir: Cem Karaca, Ermeni olarak değil, sebatayist olarak göçtü; ben çok sevdim, sesi ve müziği çok yüksekti ve bir tarikat ayini ile gömülmesini bile, sevgim nedeniyle, içime sindirebildim. Evliliklerini sebatayistlerle yapmıştı; bu gün islami tarikatların çoğu sebatayizmin ve yahudiliğin elindedir. Bunlara, islamist-tarikatçılara da, "neo-kemalist" veya "sebatayist-kemalist" adını veriyoruz; AKP'yi destekleyenler bunlardır. İki: Sabiha Gökçen'in annesi Ermeni olabilir, kendisi değil ve evliliğini de sebatayist ile yapmıştı. 22 Şubat 2003 tarihli Hürriyet, birinci sayfasında adının üzerinde, Sabiha'nın evladlığından söz etmekte ve "S.Ozogun" demektedir; "ogan" adını sadece İbrani asıllılar kullanmaktadırlar. Bazen, "okan" olarak bozulsa da, "ogan" İbrani'de din adamı demektir ve "öz" veya "oz" üzerinde çok durmuştum. "Ozogun" soyadı da benim tespitlerimi desteklemektedir. Ben annesi kesinlikle Ermeni, ancak kendisi kesinlikle sebatayist "ünlüler" biliyorum..

Peki güzel de herkes kökenle uğraşılıyor, sadece benimki mi "kötü" olmaktadır; Sabiha Gökçen'in Ermeni olduğu çıkmadı mı, Cem'in (Karaca), annesi, hepimizin sevgilisi Toto'nun Ermeni mezarlığında gömülü olduğu yazılmadı mı, rahatsız olmamak gereklidir.

Yudum Şaşmaz yeniHarman

Çizgi ve karikatür ile aranız nasıl? Bir çizgi film kahramanı olsanız hangisini seçerdiniz?

Hayır, çizgi türünü, insanı hayvana indirgeyip sonra insansı tepkilerine şaşırma olarak algılıyorum; hem benden çok uzaktır ve hem de Amerikan insanının aptallaşmasında en büyük rolü televizyonda ve çizgi filmleri ile çizgi'de görüyorum. Hayır, gerçi benim kahramanlarım azdır ve ancak hepsi etli-budludur, kahraman etli-budlu ve özellikle de canlı-kanlı olmalıdır. Robespierre, bir çizgi'dir, fakat hiçbir zaman çizgi kahramanı değildir, hiç öyle düşünmüyorum. Karikatür ve bütün sanatlar ile "aram" çok iyi oldu; yakında, Edebiyat ve Eleştiri Dergisi'nin sorularını cevaplandırırken, "hep başkalarının cinayetlerini işledim" diyordum, edebiyat alanında yaptığım odur, bunu genişletebiliriz, bilmediğim alanlarda da insan yetiştirdim, bu karikatür alanında çok doğrudur. Mizah isyan'dır ve teslim olduğu zaman sona ermektedir. Bakınız, Aziz Bey, büyük bir mizahçı değildi, büyük bir isyancı idi, isyancı

izlenmesini sağlıyordu ve göçtüğü zaman yaşamaması bu nedenledir. İsyancı, gülünçlü çelişkileri görebiliyorsa, mizahçıdır.. Mizah, isyanların en barışçıl olanıdır; dişleri dökülmüş bir ademin genç bir kızın göğüslerini ısırtmasıdır, barışçıl olması buradadır. Bana gelince, sanıldığından daha utangaç birisiyim, kendimi ekranda ve basılı olarak göremiyorum, bakamıyorum. Dolayısıyla, cevaplarımın kapsamı hakkında bir görüşüm yoktur ve ayrıca, Molla Gül'ü ben her gördüğümde, Bülent Ulusu'yu görüyorum, başında hep bir eşarp vardı, çok gülüyorum ve İncep Erdoğan da bana Turgut Sunalp olarak görünüyordu, eylülizm yerini Sunalp'a bırakmak istiyordu ve sonunda muradına erdi, İncep Er'e bıraktı. Hem gülüyorum ve hem ağlıyorum. Mizah hem güldürmeli ve hem ağlatmalıdır. Yazarken bazen ağlıyorum ve bazen de gülüyorum. Bu duruma da ayrıca hem ağlıyor ve hem gülüyorum.

Bilgesu Erenus Sanatçı

Bu topraklarda sosyalizmi gerçekleştirme sözünüz vardı. Hala sürüyor mu?

Zayıfız, azız, ama bizim için çalışanlar var. Bir: Bahçeli, bizim için çalışmaktadır. MHP'yi bitirmektedir. İki: İncep Erdoğan bizim için çalışmaktadır. Bütün, islamizmi tüketmektedir. Ortam devrime hazırlanmaktadır.

Sol büyük bir ideolojik zafer kazanmıştır. A- "Kürt halkı var" dedik, başta Behice Hanım, hepimizi hapislere attılar. Sonra "var" demek için Çankaya Köşkü'nde birbiriyle yarış yaptılar. B- "Amerika kötüdür" dedik, şimdi halkımız "kötüdür" demektedir. İslamcılar, Amerikan Bahriyelileri'ni Dolma Bahçe'den Boğaz'da döken Deniz'i ve yoldaşlarını aramaktadır. Biz astık. Sol bugün küttededir, fakat aydında değildir; hem aydın yok ve hem de aydın sosyalizmden korkmuştur, kopmuştur. Bunu yaratmadan sosyalizmi kuramayız. Rusya Marksizmi ile tartışmadan aydını yarata-

mayız. Türkiye şimdi halatları kopmuş bir mavna'dır. Hem Amerika'dan ve hem de Avrupa'dan kopmasa da, güvensizlik girmiştir. Ordu içinde de Amerika'ya güvensizlik güçlüdür; fakat şimdi, Amerika'nın istediklerini yaparak buradan kurtulmak resmi belgedir.

Çok zayıfız. Ancak güçlenmemiz anlık'tır. Zayıfız, azız, ama bizim için çalışanlar var. Bir: Bahçeli, bizim için çalışmaktadır. MHP'yi bitirmektedir. İki: İncep Erdoğan bizim için çalışmaktadır. Bütün, islamizmi tüketmektedir. Ortam devrime hazırlanmaktadır.

2

Kaan Ertem

Türkiye Avrupa Birliği'ne giremese bile Popstar candır, ciğerdir!..

Herşeyin bokunu çıkarmaya pek meraklı olan yurdum insanının son eğlencesi televizyonlardaki yarışma programları... Aslında onlara yarışma programı demek hata olur. Onların her biri başlı başına bir yazı konusudur. Popstar, Türkstar, Bokstar filan derken bizi bu kişiyice yoracaklar anlaşılan...

Yormasını bir kenara bırak, ünlü müdür ünsüz müdür; ne idüğü belirsiz bir sürü insanı karşımıza getirip bize seyrettirecekler. Sanki varolanlar yetmiyormuş gibi. O insanlara da ümit verecekler, işleri bitince de bir kenara atacaklar. Bize de bütün bunları zaplamak düşecek.

Hadi bunlar şarkı filan söylüyorlar; sonuça bir yetenek söz konusu. Ya BBG'ye ya da Biz Evleniyoruz'a ne demeli? Biz Evleniyoruz'un finalinde son on yılın reyting rekoru kırılmış. Düşün ki, bir yarışmadın ve yapacağın tek şey oturup beklemek veya evlenmek. Hiçbir şey üretmeden üç ay boyunca oturuyorsun.

İki üç sene evvel dolmuş binmişim. Önümdeki genç adama, "Canım şurdan bir kişi uzatır mısın?" diye paramı verdim. Sonra bir baktım ki; bunu dediğim kişi ilk Biri Bizi Gözetliyor'dakilerden biri. Hani şu insanların üç ay boyunca adını bağırdığı, yere göğe koyamadığı, bir kere görebilmek için BBG evinin önünde sabahladığı sıfır birlerden, sıfır beşlerden, sıfır sekizlerden biri. "Eee n'oldu?" diye sormak geldi içimden. N'olacak; rüya bitti, gerçek hayata döndün işte. Arkadaki şişko karikatürcü de, "Canım şurdan bir kişi uzatır mısın?" diye para veriyor sana.

Olacağı bu işte. Ne bekliyorsun ki? Çocukluğumuzda, TRT'nin siyah-beyazlı günlerinde, rahmetli Öztürk Serengil'in "Gülünüz Güldürünüz" isimli bir yetenek programı vardı. O program, benim bildiğim kadarıyla, televizyonlardaki ilk ve -rahmetlinin kendine özgü sunuşuyla birlikte- gelmiş geçmiş en kaliteli yetenek programıdır. Gülünüz Güldürünüz'den çok adam çıkmıştır. Daha sonra başka programlar da oldu, başka insanlar da çıktı piyasaya.

Geçenlerde evdeki bir sabahlama esnasında bir ara canım sıkıldı, televizyonu açtım. Çoluk çocuk rahatsız olmasın diye de sesini kapattım. Kanallarda gezinirken tekrar yayınlanan sabah kuşağı programlarından birine denk geldim. Sanırım TGRT'deydi. Önce bunlar göbek atarak programı açtılar. Konuklar geldi, gelen her konukta ayrıca göbek atılıyordu. Sessiz olarak seyredince daha tuhaf oluyor. Sıkıldım. Kanallar arasında gezmeye devam ediyordum... Beş on dakika sonra bu kanala geri döndüm. Benim seyretmediğim sırada bir konuk gelmiş, şiir okuyor. Arkadaki saz takımı da acıklı melodiler çalıyor. Sunucu, konuklar ve saz takımı dahil stüdyodaki herkes hüngür hüngür ağlıyor.. Ben yine sıkıldım. Gezmeye devam ediyordum. Beş dakika geçti geçmedi, buraya tekrar döndüğümde yine hepisi çatır çatır göbek atıyordu. Ulan hani beş dakika evvel ağlıyordunuz? Göbek? Gözyaşı? Dengeler altüst oluyor kafamda artık! Aslında çok da umurumda değil. Bu millet bunu böyle görmek istiyorsa bana ne?

Bunlar yetmezmiş gibi, bir de akşam kuşağında köy dekorlu programlar turetti ki, asıl bunlar dillere destan bir yayıncılık örneği veriyorlar. Program esnasında ayaklarını yıkatan mı istersin, stüdyoya tarla dekoru kurdu-
rup çapalattırın mı istersin neler var neler! Cücesiyile, uyduruk köylü kıyafetleriyle dört başı mağmur eserler seyrettiriyorlar bize.. Stüdyoda evlenmek acayipliği bile bunların yanında süt kuzusu gibi kaldı!

Eselden televizyonda en basitinden bir çiğ köfte yapmaya kalksan olay olurdu. Değişim desem değil, tabuların yıkılması desem hiç değil.

Medyayı Yeşilçam filmlerindeki Tecavüzcü Çoşkun'a benzetiyorum. Avını avlamadan evvel, önce bir dil döküyor, onu hazırlıyor, sonra da işini bitiriyor. Bu çevrim içinde eğer ki duygusal bir adamsan işin, daha başından bitti demektir. Medyanın yarattığı bu sanal dünyada sana yer yoktur. Ancak kurnaz bir adamsan ve bir hikayen de varsa (!) ayakta kalırsın.

Farkında mısınız; artık çok çabuk tüketir olduk. Kahramanlar yaratıp önümüze koyuyorlar ve biz de onları bir iki gün içinde tüketiyoruz. Demokrasiyi daha elli senedir tanımaya çalışan bir toplum için, bu kadar hızlı tüketim bana göre iyi değil. Sonra bir bakmışsın ki; kendin de tükenmişsin. Eee olacağına bak!

Nil Kumcuoğlu Akademisyen

Sanki yurtdışında başarılı olmuş Türkiyeliler'e karşı bir ön yargın var gibi... Piyanist Fazıl Say'dan tutun, taa detayını bilmediğimiz İtalya'da oynayan futbolculara kadar. Bu saptamama ne dersiniz? Bir de eski ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras'a öğretim üyesi olduğu için "devlet memuru" eleştirisinde bulunan siz, daha geçen Temmuz ayında üniversiteden "maaşınız"ın kesildiğini açıklamadınız mı? Siz devlet memuru değil misiniz?

Üniversitede bilim felsefesi okuturken, önce öğrencilere bir cilt verirdim, sorardım, "kitap" derlerdi; "bazı insanların kitap dedikleri" demek daha doğrudur. İlk iş, nesneyi tanımlamaktır; akademisyen olduğunu öğreniyoruz, Nil Hanım, "yurt dışında başarılı olmuş Türkiyeliler" demektir, kim onlar ve var mı, ilk soru budur.

Bu ne büyük aşağılık kompleksidir; Hindistan'da "Oxford'tan Mezun" etiketi çok para getiriyormuş, birisi olamamış, kapısına "Oxford'tan Terk" işareti koymuş, zavallı Hintliler bu "terk" sözünü, "mezun" sözünden daha kuvvetli saymışlar, bu daha çok para kazanmış, bilgimiz budur. Bizim Yaşar Kemal'in de artık esas adı, "Nobel Ödülü Adayı" olmuştur, Nobel'i alsa bir yıl almış olacaktı, bu hiç unutulmamaktadır. Nobel Ödülü her yıl verilmekte ve artık "ödül sahiplerinin kitapları da pek satmamaktadır. Fakat bizim Yaşar'ın adaylığı hiç eskimemektedir.

Nil Hanım, bir illüzyon içindedir, Che Guevara dağları fethetmişti, herkes Che öykülerine merak sarmıştı, Marquez de Che'nin estirdiği rüzgarın şöhetidir, şimdi insanlar da Marquez'i de hiç merak etmiyorlar, ne yapsınlar, Yaşar Kemal burada okunmuyor ki dışarda bilinsin, bu bir illüzyon'dur. Yıllarca "diva" denilen Leyla Gencer'in dışarda hiç bilinmediğini gösterdim, Leyla kabul eder göründü, en fazla bir koristtir. Bilim adamı madde üzerinde düşünür, on yıllarca İtalya'da yaşayan bir insanın bir tek plağı veya kaydı yoksa, nasıl ünlü olabiliyor; ciddiyete davet ediyorum. Devam etmek gerekiyor mu, bir filmci çıktı, adı galiba Ferzan Oz, ünlü imiş, ya yahudileri ya da homoseksüelleri çekiyor, boş zamanlarında ise homoseksüel-yahudileri ele alıyor, tavsiye ederim, Nil Hanım da, homoseksüel-yahudileri ele alsa, o kadar iş yapar, homoseksüel-yahudileri ele alsa, o kadar iş yapar.

Fazıl Say'ın babası Ahmet'e sevgim olmasa, Fazıl Say'ı da çoktan Orhan Pamuk yapardım.

Bunların en az birisine Ahmet'i de çağırırdım, yeni kuşaklara gösterirdim, Ahmet'i tanıdıklarını istiyordum, "bunlar, on kişi idiler, on günde bizim partiyi bitirdiler", böyle anlatıyordum; Ahmet, Mihri Belli'nin generallerindendi, Türkiye İşçi Partisi'ni tahrip ettiler. Bir sıcaklığı vardı, militandı, bize karşıydı, ama karşı da olsa militan insana sevgim var; Fazıl Say'ın babasıdır. Ahmet'e sevgim olmasa, Fazıl Say'ı da çoktan Orhan Pamuk yapardım; Fransız Parlamentosu Ermeniler lehine bir karar almıştı, o gece Say'ın bir tanıtım filmini Fransız televizyonunda haber bülteninde gösterdiler, elinde rakı bardağı, ceketi omuzunda, bir ayağını piyanonun üstüne atıyor, arada bir hırılıyor, ben korkmuştum. Mevlana ile çıkacaktı, sonra reklamını üstlendiler, değiştirdiler. Çemişgezek Ortaokulu'nda müzik öğretmenliğine uygundur. Ahmet'e sevgim var, sabrediyorum. Demek ki Nil Hanım da dosya tutmuş bir sol parti başkanının, devlet memuru olmasını eleştirdim. Hala da eleştiriyorum. Sol onuru ma ve soldaki bağımsızlık anlayışına uymuyordu; bunun dışında Ufuk Hoca'yı çok sevimli buluyorum. Ayrıldı ve eleştirilerim bitmiştir.

Bir filmci çıktı, adı galiba Ferzan Oz (Özpetek) ünlü imiş, ya yahudileri ya da homoseksüelleri çekiyor, boş zamanlarında ise homoseksüel-yahudileri ele alıyor, tavsiye ederim, Nil Hanım da, homoseksüel-yahudileri ele alsa, o kadar iş yapar.

15 yaşında 6 aylık hamileydi, canına kıydı O'nun hikayesini kimse yazmadı

Ahmet Sümbül

DIYARBAKIR- Diyarbakır'ın Karaca-
dağ eteklerindeki Kuştiya köyünde,
Güneydoğu'da son bir kaç yıldır sık sık
gündeme gelen intihar vakalarına bir
yenisi daha eklendi. Aysel Adabelli, he-
nüz 15 yaşındaydı. 6 aylık hamile oldu-
ğunun anlaşılmasından bir gün sonra
cesedi, evlerinin ahırında ipli tavana ası-
lı şekilde bulundu. Öldü mü ya da öldü-
rüldü mü? Kimse bilmiyor. Psikologla-
rın iddialarına göre intihar süsü verilen
ve namus-töre gibi çağdışı "cinayet-inti-
har"larının en sonuncusu Aysel'in hika-
yesi.

O'nun hikayesini kimse yazmadı, gaze-
teciler duymadı, kadın örgütlerinin ha-
beri olmadı. Dava dosyası, diğer inti-
har-cinayet vakaları gibi, Diyarbakır
Cumhuriyet Savcılığı'nın raflarında ye-
rini aldı. Köylülerin aktardıklarına göre,
15 yaşındaki Aysel, köyde yaşadığı veya
zorlandığı bir yasak ilişki sonucunda
hamile kaldı. 6 aylık hamile olmasının
anlaşılmasının ardından, 8 Şubat günü
Aysel'in cesedi asılı bir şekilde bulundu.
Olay ailesi tarafından jandarmaya ha-
ber verildi. Piriçlik Jandarma Karako-
lu'nun yaptığı soruşturma sonucunda
savcılık olaya el koydu.

Genç kızın cesedine yapılan otopside 6
aylık hamile olduğu anlaşılınca aile ve
köydekiler sorgulandı. Ancak kimsenin
Aysel'in hamile kalmasından, neden "inti-
har" etmeye karar verdiğinden, "inti-
har" etmeden önce bir not bırakıp bı-
rakmadığından haberi yoktu. Herkes
"Takdir-i ilahi" deyip işin içinden çıktı;
hem ailesi, hem Aysel'i hamile bırakan
veya onunla ilişkiye girenler, hem de
köylüleri, komşuları...

Soruşturmayı yürüten Cumhuriyet
Savcılığı hazırlık soruşturması nedeniy-

le bilgi vermiyor. Ancak olayın cinayet
olmasından kuşkulandığı için soruş-
turma çok boyutlu bir şekilde sürdü-
rölmekteymiş. Savcılığın yaptığı soruşturma sonucun-
da, Aysel'in ölümüyle birlikte, henüz
doğmadan ölen çocuğunun da kimden
olduğu araştırılıyor. Savcılık, çocuğun
babasının tespiti için köydeki tüm er-
keklerden sperm örneği alarak DNA
testi yapacaktı. Ama köydeki yüzler-
ce erkeğe uygulanacak bu yöntem aynı
zamanda masraflı da. Olay kamuoyuna
yansımaması nedeniyle dava dosyası
kapatılabilir; dosyasına "intihar" notu
dosyasına.. Daha çok yakın bir zaman-
da, Mardin Kızıltepe'de Şemsa'nın, Di-
yarbakır Merkez'de Kadriye'nin
"namus töre" denilerek vahşice
katledilmesi gibi.

Ama en azından onların hikayeleri ga-
zetelere ve televizyonlara yansımış, ka-
dın örgütleri harekete geçmiş ve gün-
dem oluşturulmuştu.

Ya Aysel gibileri onlarcasının hikayele-
ri? Kente uzak, dağ başında yaşanan ve
hiçbir şekilde basına, kamuoyuna yan-
sımayan, jandarma ile savcılık soruştur-
malarında "intihar" diye geçen hikayel-
er? Aysel'in ölümü ne de ilk, ne de son
olacak. Yollara, kasabalara, kentlere
uzak, ücra köylerde insanlar yine ölüm-
leriyle kalacak. Köy halkı bir süre an-
latacak ve unutulacak olaylar. Onların
hikayelerini kimse yazmayacak. Kimisi
henüz 14, kimisi 15, kimisi daha 16
yaşında hayata gözlerini yumacaklar. Ya
intihar edecekler, ya intihara zor-
lanacaklar. "Takdir-i ilahi" denilecek,
"kader" denilecek, dosyalar "bir intihar
vakası daha" diye kapatılacak... Ve
unutulacaklar.

Deprem prefabriklerinin ömrü bir sene sonra doluyor

'Gidecek yerimiz yok'

1999 İzmit depreminin üzerinden 5 yıl geçti. Devlet'in resmi kayıtlarına
göre 20.000 kişinin hayatını kaybettiği, onbinlerce insanın yaralandığı ve evsiz
kaldığı faciadan geriye parçalanmış hayatlar, işsiz insanlar ve prefabrikler
kaldı. Bilirkişilere göre, binlerce depremzedenin yaşadığı ve 5 yıllık ömürleri
olan prefabriklerin 1 yıl sonra boşaltılması gerekiyor... Sakarya Denekkırı pre-
fabrikleri'nde yaşayan ve berberlik yaparak hayatını kazanmaya çalışan Mahir
Özdemir ile deprem sonrası hayatı, işsizliği, prefabriklerde yaşamı konuştuk.

**Ne zamandır burada yaşıyor-
sunuz?**

Bir senedir buradayım. Üç se-
ne Emirdağ prefabrikleri'nde
kaldım. İlk önceleri de çadır-
daydım tabii. Sonra orası kapa-
tıldı, şimdi burada yaşıyorum.

Evli misiniz?

Evet evliyim, üç çocuğum var.

**Depremden önce nerede yaşı-
yordunuz?**

Kurtuluş mahallesinde yaşıyor-
dum, merkezde. Kirada oturu-
yordum.

**Kiracılar için belli miktar para
yardımında bulunuldu. Siz bun-
dan yararlanabildiniz mi?**

Hayır. Evi yıkılanlara verdiler.

Prefabrikte yaşayanlara veril-
medi.

**Kirada oturduğunuz ev ne ol-
du?**

Ev sahibim zorla çıkardı beni.
"Kendimiz oturacağız" dediler,
biz de mecburen çıktık.

**Depremden önce de aynı işi
mi yapıyordunuz?**

Evet, şehir merkezinde ber-
berdim.

Şimdi işler nasıl?

Bir buçuk sene iyi gitti. Şimdi
çok kötü. İnsanların işi yok,
alım gücü yok.

İlk geldiğinizde nüfus kaçtı?

200 hane vardı o zamanlar. Şu
anda 1400-1500 hane var. Es-
naf olduğun için insanlarla sü-
rekli biraradasın. Nasıl insanla-
rın durumu?

İnsanların durumu çok kötü.

Şimdi burada kalanlar bir yere
gidemez. Evler rutubetli ama
mecburen yaşıyoruz. Kimse ki-
raya çıkamaz. Ne yapsınlar...

**Diğer prefabriklerden haberi-
niz var mı?**

Hepsi buraya geliyor. Toplama
merkezi burası olacak diyor
valilik.

Hangi kuruluşlar yardım edi-

yor size?

Sosyal yardımlaşma, belediye
zaten karışmıyor. Burada va-
lilik bünyesindeyiz biz. İlk za-
manlar elektrik parası öden-
medi. Şu an zaten su parası
yok, elektrik parası ödeni-
yor.

Kışlar nasıl geçiyor?

Çok zor geçiyor. Soba kuru-
yoruz, kömür yasak. Odun
yakıyoruz.

**Sivil toplum örgütleri olsun,
şahıslar olsun, yardım geliyor
mu? Gelen giden var mı?**

Eskisi gibi değil. Eskiden daha
çok yardım eden vardı.

**Yerel seçimler yaklaşıyor. Oy
kullanacak mısınız?**

Ben şahsen kullanmayı düşün-
müyorum. Buradaki insanların
sorunlarıyla kimse gelip ilgilen-
medi. Benim gibi düşünen in-
san da çok var burada.

**Geliyorlar ama vaad ettikleri
şeyleri mi yapmıyorlar?**

Gelmiyorlar. Sandık yok bura-
da. Sandık olsa her türlü gelir-
ir. Oy kullanmak için çarşıya
gitmelisin. Araba yok ki oy
kullanmaya gitsin insanlar.

İnsanların ruh hali nasıl?

Kimsenin ruh hali kalmadı ki.
İmkanlar yok, para yok, hep
dert, hep dert. Ekmek parası
bulamıyor adam.

Kira alınıyor mu şu anda?

Alınıyor tabii ama verebilen-
den 20 milyon alıyorlar. Me-
murlardan alıyorlar örneğin.
Durumu olan verebiliyor. Du-
rumu olmayandan ne alacak
ki... Adamın parası yok, nasıl
alsın...

**Sizin hayatınızda nasıl yansıdı
bu değişiklik?**

Yeni yeni uyum sağlamaya baş-
ladık. Her şey çok zor burada.

Günler nasıl geçiyor?

İnsanlar kahveye gidiyor. Çay

içecek para yok ama yine de
gidiyorlar. Evinde oturuyor,
arada geziyorlar. Bunalım anla-
yacağın, her şey bunalım. 1400
hane var burada, 500 tanesin-
dekiler çalışıyor. Diğerleri
boşta.

Evlerin durumu nasıl?

5 senelik TSE'si var evlerin.
Bazı müdürlerle görüştüm, "5
senelik ömrü var bunların" de-
diler. 4 sene geçti, demek ki 1
senemiz kaldı...

Bu böyle ne kadar sürecek?

32 yaşındayım. Devlet beni as-
kerlik için buluyor, vergi verir-
ken buluyor, ama aç, işsiz ka-
lınca, hasta olunca neden bul-
muyor?

İşte bu benim gücüne gidiyor.

Siz ne kadar kazanıyorsunuz?

Belli olmuyor. Günde 2-3 mil-
yon kazanıp dükkanı kapattı-
ğım oluyor, 15 milyon kazandı-
ğım da oluyor. Değişiyor.
Saç sakal traş ne kadar?
4 milyon alıyoruz, çarşıda 7-8
milyon.

İlginc olaylar yaşıyor musunuz?

Geçenlerde "deniz feneri
programından geliyoruz, yar-
dım edeceğiz" diye bir kadını
kaçırmışlar. Sahte kart falan
bastırmışlar. Sonra Bolu'da ya-
kalandılar.

**Durumu Kanal 7 yetkililerine
ilettiniz mi?**

Tabii, hemen geldiler. Onlar
zaten yardım yapıyor bize.

"32 yaşındayım. Devlet
beni askerlik için
buluyor, vergi verirken
buluyor, ama aç, işsiz
kalınca, hasta olunca
neden bulmuyor? İşte bu
benim gücüne gidiyor."

Eşini ve çocuğunu Almanya'ya beklerken, mezarlarını Kaş'ta buldu

Akdeniz'de boğulan bir mülteci ailesi

Yusuf Yavuz | yusufyavuz@hotmail.com

Kaş Mezarlığı'nda büyükçe bir mezar, gelip geçenlerin ilgisiz bakışları arasında, trajik bir hikayenin son durağı olarak duruyor.

Bu mezar, **Kuzey Irak'lı** 29 yaşındaki **Galawesch** ve onun 3 yaşındaki kızı **Hassti Mustafa'ya** ait. Anne ile 3 yaşındaki kızının 1997 yılında, savaşın ve yoksulluğun esir aldığı Irak'tan çıktıkları yolculuğun son durağı; Kaş Mezarlığı'ydı.

Kuzey Irak'tan, yurtdışında bulunan eşinin yanına gidebilmek için yola çıkmışlardı. Önce Türkiye ve sonrasında rota; Yunanistan'a ait Meis adası üzerinden Almanya'yaydı. Ama oLmamıştı! İçi mültecilerle dolu teknenin Kaş açıklarında batmış, **Galawesch** ve minik kızı **Hassti Mustafa**, 8 mülteciyle daha Akdeniz'in sularında boğularak can vermişlerdi.

Almanya'da işçi olarak çalışan Halid Mustafa eşinin ve çocuğunun **Kaş'tan Meis'e** geçerken boğulduğunu öğrenen Halid Mustafa, yanına Almanya'da tanıştığı bir Türk'ü de alarak eşinin ve kızının gömülü olduğu yeri bulup mezar yaptırmak için 2001'in Eylül ayında Kaş'a gelmişti.

Kaş'ta ailesinin izini sürerken tanıştığımız Halid Mustafa ile Irak'tan, **Almanya'ya** kadar uzanan yaşamı, savaşı ve boğularak yaşamını yitiren ailesi üzerine konuştuk:

Almanya'ya kaçak olarak gitmeye ne zaman karar verdiniz ?

Aslında Irak'ta bir çok insan bu yolla *-kaçak olarak-* başka ülkelere gidiyordu. Ben de Körfez savaşından sonra gitme planları yapıyordum. Körfez savaşı sırasında Irak ordusunda askerdim.Y illardır bombaların, silah seslerinin gölgesinde yaşadığım Irak'tan, bir an önce kaçıp kurtulmak, kendime ve aileme yeni bir gelecek hazırlamak istiyordum. 1997 yılında, yani ailemin boğulmasından bir buçuk ay önce üç bin dolar verip bir kaçakçıyla anlaştık. Beni Türkiye üzerinden sahte kimlik ve pasaportla Almanya'ya götürdü. Orada barınınca ailemi de yanıma alacaktım. Kısa bir süre sonra bir yakınım yardımcı olup ailem için de bir kaçakçı ile anlaştı ve eşim ile üç yaşındaki kızım da Almanya'ya benim yanıma gelmek üzere yola çıktılar.

Bu süre içinde ailenizle hiç iletişim kurabildiniz mi ?

Zaten Almanya'da kaçak olduğum için fazla ortalığa çıkamıyordum. Daha önce giden bazı tanıdıklarım bana yardımcı oluyorlardı. Ama ailemle fazla konuşamıyorduk. Tek yapabil-diğim ailemin gelmesini beklemektir.

Peki ailenizin bir tekne kazasında boğularak öldüğünü nasıl

haber aldınız?

Önce haberim olmadı. Ben onların gelmelerini bekliyorum. Kazadan birkaç kişi kurtulmuş. Kurtulanlardan biri Almanya'daki Irak'lılara haber vermiş ve eşim ile kızımın Türkiye'de, Kaş'tan Meis'e tekneyle geçerken boğularak öldüklerini söylemiş .

Batan teknede başka tanıdıklarınız var mıydı?

Üç-dört kişiyi tanıyordum. Bunlardan ikisi yüzerek kurtulmuşlar. Kazadan birkaç gün sonra Almanya'ya gelenler onlar. Dediklerine göre, tekneci sekiz kişilik tekneye onsekiz kişi bindirmiş. Bunun üzerine tekne Meis'e varmadan batmış.

Haberi aldığınızda neredeydiniz?

Bana haber ulaştığında, bir süreliğine çalıştığım büfeden çıkıp kaldığım yere gitmek üzereydim. Orada bana yardımcı olan Irak'lı bir tanıdık bu olayı söyleyince, düşüp bayılmışım. Düşerken çenem kırılmış. Beni hastaneye götürmüşler. Üç gün komada kalmışım. Uyanınca sanki bir boşluktaım. Hep kızımı görüyorum; "Irak'ta evimizdeyiz, karım da bir ağacın altında oturuyor, kızımdan saklanıyorum, ona bir sürpriz yapacağım..." Sonra hastanede olduğumu anladım. Çevremde doktorlar var. Sanki büyük bir kuyunun içindeyim, kalkıp gitmek istiyorum, kırıdayamıyorum bile, her tarafım yara bere içinde. Birden ailemin başına gelen kazayı hatırlıyorum. O yaşadıklarımı anlatabilmem imkansız! Hastanede çaresizlikten, hiçbir şey yapamamaktan ağlıyorum. Doktorlar bilmiyorlar ailemin başına geleni; söyleyemiyorum. Onlar yaralarım yüzünden ağladığımı zannediyorlar, oysa yaralarım değil kalbim acıyordu.

Hastaneden çıktıktan sonra ne yaptınız?

Hastaneden ayrıldıktan sonra kaldığım barınakta beş ay boyunca sadece boşluğa bakıp durdum. Yaşamdan hiç bir beklentim kalmamıştı. Oradaki tanıdıklar bana yiyecek bir şeyler getiriyorlardı. İş yok, olsa da çalışmıyorum, rüyalarım da hep kızımı görüyorum, bana gülümsüyor. Kendimi hep suçlu hissediyorum. Onlar için bir şey yapamadım. Böyle günler, aylar geçti. Sonra kendimi biraz toparlayıp birkaç işte çalıştım. Tek amacım ailemin gömülü olduğu yeri bulup, onlara bir mezar yaptırmaktı. Onlara ait bir işaret, bir iz, bir fotoğraf bir şeyler bulup içimdeki sıkıntıyı biraz olsun hafifletmek istiyordum. Almanya'da tanıştığım bir Türk arkadaş'a, bana bu konuda yardım edip edemeyeceğini sordum, Türk arkadaş yardım edebileceğini söyleyince Türkiye'ye geldik. Önceleri çok korkuyordum "beni tutuklayacaklar" diye ama korktuğum gibi olmadı. Kaş Belediyesi personeli bize çok yardımcı oldu. Kazadan sonra ölenlerin resimlerini çekip arşivlemişler. Bu resimlerden karımı ve kızımı teşhis ettim. Gömülü oldukları yeri bulduk. Onlara bir mezar yaptır-dım. Beni en çok rahatlatan olay ise, belediye cesetleri gömerken

Müslüman olmalarından dolayı onları islami kurallara uygun defnetmişler, başlarını kibleye doğru vermişler, dua okutmuş-lar. Olayı bilen, gören personelden bazıları anlattı. Bu beni çok mutlu etti. Türkiye'deki bu duyarlılığı asla unutmayacağım.

Ailenizin mezarının yanına büyük bir mezar daha yaptırmış-sınız, o mezar kimlere ait?

Kazada ölen diğer Irak'lıların da aynı bölgede gömülü olduk-larını öğrenince, onlar için de bir mezar yaptırdım. Toplam dört kişi yatıyor orada da.

Mezar yaptırmamız içinizi rahatlatmış mı?

İçimdeki boşluk biraz olsun doldu, biraz rahatladım. Ama bu onları geri getirmeyecek ne yazık ki. İçimdeki acı silinmiyor, hiç de silinmeyecek. Şimdi tek isteğim başka halklar, başka in-sanlar aynı acıları yaşamamasın. Silahlar, bombalar sussun artık. Her gün Irak'taki yakınlarımı arıyordum ama artık aramaya cesaret edemiyorum. Yeni bir bomba, yeni bir ölüm, kötü bir haber alacağım korkusuyla arayamıyorum.

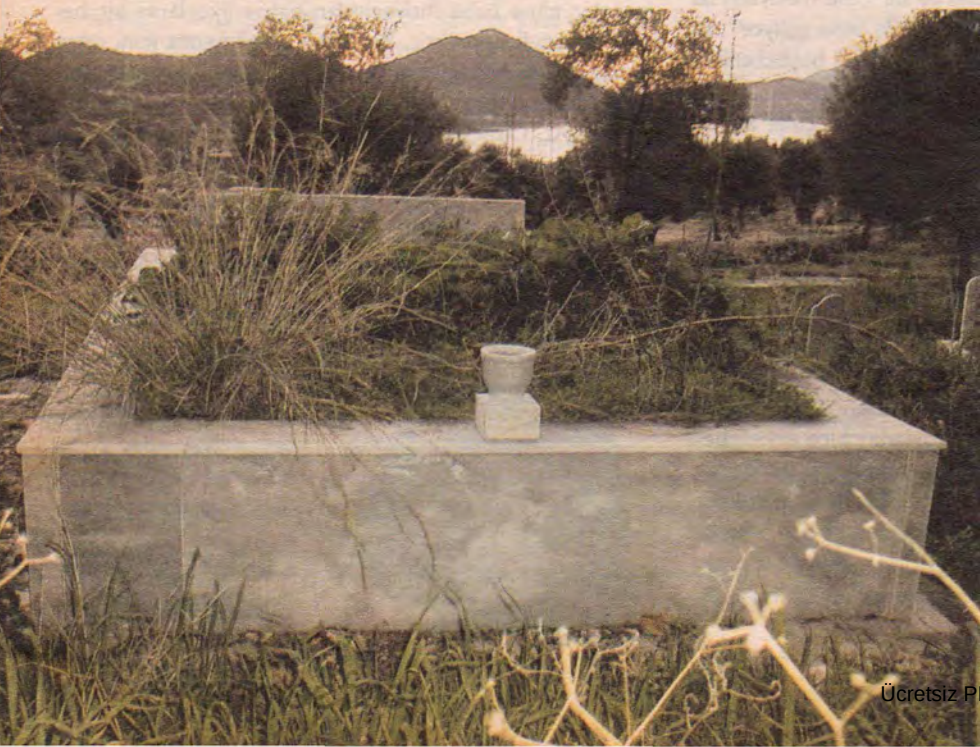
Not 1: Halid Mustafa söyleşide kendisinin fotoğrafının yayımlanmamasını rica etti. Eşi ve kızının kazadan sonra belediye görevlilerince çekilen arşivlik fotoğraflarının yayınlanmaması konusunda da bir dilekte bulundu.

Not 2: Röportajın ardından, Halid Mustafa, 27 Eylül sabahı Kaş'tan Almanya'ya dönmek üzere İzmir'e hareket etti . Aynı günün akşamı Sahil Güvenlik telsizinde şu anons yan-kılanıyordu :

Kekova Adası'nın 40 mil açığında bir mülteci gemisi batmak üzere. İçinde Afgan, İran'lı , Irak'lı ve Afrikalı olmak üzere 236 mülteci bulunuyor. Tamam.

Kaş Belediyesi personeli bize çok yardımcı oldu. Kazadan sonra ölenlerin resimlerini çekip arşivlemişler. Bu resimler-den karım ve kızımı teşhis ettim. Gömülü oldukları yeri bulduk. Onlara bir mezar yaptırdım. Beni en çok rahatlatan olay ise, belediye cesetleri gömerken Müslüman olmalarından dolayı onları İslami kurallara uygun defnetmişler, başlarını kibleye doğru vermişler, dua okutmuşlar.

“Zampara adam, bir yerine ik

Doç. Dr. Kaya ile ilkel libido ve beraberinde getirdiği sorunlar üzerine yaptığımız mülakatta ikinci perde.

Reyhan Karacadağ | reyhan@leman.com.tr

Nesli devam ettirme içgüdüsü de temel içgüdülerden bir tanesi. Nesli devam ettirme içgüdüsüne doyum bulunmazsa, sadece yürüyen bir vajina haline gelir kadın. Bu da onu bir yaştan sonra korkunç, pimpirikli, mutsuz, sağlıklı yapabilir.

Maç sonu sohbetleri saatlerce sürüyor. "Topa şöyle vurdu, şunu şöyle attı, şurada şöyle durmasaydı..", "dur hele dur şunu bir daha göster bakayım!"... Ne kadar açık rahim adamı oldukları. Maçın dedikodusunu yapıyorlar.

Zampara bir adamdan bahsedersek eğer; evdeki hatunu rahimleştirmiştir. Dışarıdakine de bu bilgiyi bilmediği için, vajinayı öğretmediği için, sıklıkla da erken boşaldığı için dışarıdakini de rahimleştirir. Dolayısıyla bir rahim dayığı yiyeceğine çift rahim dayığı yer.

Eski Mısır'dan beri köpek rahim simgelerinden biridir. Türklerin yaratılış efsanesi bile, köpeğe benzer bir kurdun, Asena diye bir kurdun memelerinden emzirerek yaratılmıştır.

İnsanların fal, büyü, tarot, astroloji aracılığıyla hayatlarına yön verme, geleceği tayin etme isteğinin alt beyinle ilgisi nedir?

Rahim toplumlarının farkına varmadan tapındıkları, "kader tanrıçası"dır. Anadolu'daki ismi de "kahpe felek"tir. Kendileriyle alt beyinlerinde barışık olmadıkları için son derece meraklı bir hale gelirler. Bu merak onları ölü düşünceye, tarota, falcılara, üfürükçülere, büyücülere, astrolojistlere veya bilmem ne enerjilerine mahkum eder. Örneğin Freud vaktiyle totem ve tabuda büyüü düşüncenin özüne inmiştir. Büyüü düşünce, içindeki benle barışık olmayan, dolayısıyla "acaba ne olacak?" telaşına düşen insanların düşünce tarzıdır. Bunlar bilime ödün vermezler ama kader tanrıçası onların reisi olur. Kuran'da onun ismi esasında anlayana Saba Melikesi Belkis'tir. Hz. Süleyman O'nu dize getirmek için bayağı uğraşır. Çünkü ateşe tapar, şeytana tapar, güneşe tapar. Dolayısıyla kader tanrıçası aslında şeytani bir güçtür. Gayp insana verilmez. Kuran'ın şifrelerinden bir tanesi budur. Madem ki verilmemiş sen niye meraklı hale gelirsin?

Niye merak ederler?

İçindeki benle kavgalı olunca, şimdi ve burada yaşayamazsın. Bu saniyeleri yaşayamazsın. Ya geçmişe takıntılı kalırsın ya da ileriye son derece aşırı merak eder hale gelirsin. Sohbetler içerisinde eğlence kabilinden kahve falı bakılması başka bir şeydir, insanların işini gücünü bırakıp birtakım yerlerde kuyruklara girip, "acaba bana yarın ne olacak?", "üç gün sonra doğuracak mıyım?", "sekiz ay sonra evlenecek miyim?" falan diye soru sorması bambaşka bir şeydir. İçimizdeki benle barışmanın a harfi; cinselliğimizle, kadınsak kadınlığımızla, erkeksek erkekliğimizle tanışık ve barışık olmak.

Bu gerçekleşmediği sürece insanlar kader tanrıçasına mahkum öyle mi?

Evet. Bunu ihmal ettiğimiz sürece fal bilim merkezleri, bilmem ne türlü enerjiler sürer gider bu toplumda. Fal bilim merkezleri var. Falın bile bilimi olan bir ülke, daha önce de değindiğimiz gibi rahim toplumuyuz işte. Böyle bir şey İnk medeniyetlerinde belki olabilirdi, ama artık hangi çağda yaşıyoruz? Geçenlerde bir tane medyum da televizyonlara çıkmış, "Başbakanlar bile bana geliyor" diye nutuk atıyor. Başbakanların -geçmişteki başbakanlar- medyumlara müracaat ettiği bir ülke demek!

Falcıların kapisını aşındıranlarla, falcılar, tarotçular astrologlar arasındaki fark nedir?

Genelde kader tanrıçasının gücüne özenenler bunu yapar. Bunu da Mevlana'nın Mesnevi'nin beşinci cildinden bir alıntı yaparak cevaplandırmak daha güzel olur. Rahimleri dörde ayırmış. Toprak rahim, su rahim, rüzgar rahim, ateş rahim. Toprak Anadolu'daki bildiğimiz rahimler. Bunları sağlık anlamında gri kabul edebiliriz. Patates yetiştirir gibi çocuk yetiştirirler. Ama sıralamaları bozuktur. Ben Karadenizli bir hanımefendiye bir espri yaptım: "Sizin oralarda sıralama şöyledir; bire erkek bebek, ikiye inek, üçe karalahana, mısır, patates, dörde kız bebek düşer." Katıla katıla güldü; "Haklısınız doktor bey!" diye. Doğurduklarının oğlan kısmını çocuk bırakırlar, kız kısmını rahim olarak yetiştirirler. Bunlar toprak. Su; onların büyük şehire gelmiş halleri. Toprağı bulama-

dıkları için evi sularlar. Yani deterjanlar, hipermarketlerin temizlik reyonları onlar için doldurulur. Onların reklamları var ya; "cart" dedi, "cırt" dedi "daha beyaz" diye... Rahim insanı aptallaştırır. Bunların kilidini açmışlarına yani alt ucundaki vajinayı yaşayanlara rüzgar deniyor. Çünkü rüzgar rahmani bir güç aynı zamanda. Global bir güç. Herşeyi görebilir, her yere yetebilir, bilgiyi dağıtabilir. Ateş en kötüsü. Çünkü koyu siyah. Falla, büyüyle, tarotla en çok bunlar uğraşırlar. Ve daima kader tanrıçası rolüne bürünmeye çalışırlar. Korteksi en cahil olanlarda bile muhteşem yetenekler vardır akılları sıra. En azından rüyaları çıkar mesela. Benim elimde on dört bin tane yazılı rüya var. Bir tane çıkan rüya yok. Ateşe inananlardan sakınmak gerek, onun için de falcılardan, büyücülerden, medyumlardan, bilmem necilerden uzak durulmalı.

Astroloji, mankafa bir sistem!

Astrolojinin de diğer fallardan farkı yok mu?

Yok, aynı. Neden? Araştırdığınızda hayretle görürsünüz ki astronomi bilgilerine göre, kozmosun bilgilerine göre gözüken burç sayısı 12 değil, 13'tür. Yılan vardır bir de. Bunlar onüçüncüyü yok kabul edip sistem kurarlar. Ne oldu? Mankafa bir sistem. Onüç tane burç gözüktürken; "On üçüncüyü görmüyorum, oniki taneyi görüyorum. Buna göre de bir sistem yapıyorum dersin", bir de 100 milyar hücre kullanan bu sistemi 12 tane sınıfa ayırıyorlarsa, kusura bakmasınlar man kafa bir sistemdir. Bu yüzden, toplumu bütün bunlardan çekip, bilim yoluna davet etmek en büyük görevimiz. Bilimadamlarının belki politikacıların, medya mensuplarının, felsefecilerin bir seferberlik yapması lazım. Çünkü bu sistemler gene Murphy kanununa yarıyor, insanları kazlaştırmanın çeşit çeşit tuzakları bunlar, kurtulmamız lazım. Bir de utanmadan yazıyorlar fal bilim merkezi diye. Kardeşim sen bunun bilim olduğunu nereden icat ediyorsun? Korkunç bir detimsizlik var ortada, herkes herşeyi yazabiliyor.

Aileden boşanamamanın sebebi nedir ve sakıncalı mıdır?

Tabii ki bir bebeğin anne babaya ihtiyacı vardır. Bir çocuğun da anne babaya ihtiyacı vardır. Ama kazık kadar insanlar anne baba ihtiyacından bahsediyorlarsa alt beyinleri çocuk demektir. Bir birey olabilmemiz için, önce anacığımızın, babacığımızın rahimsel enerjilerinden kopup, ondan sonra bağımsız ve özgür, özgün olmayı öğrenmeliyiz. Öyle olamazsak bir birey, bir fert olamayız.

Mevlana Mesnevi'nin beşinci cildinde, rahimleri dörde ayırmış. Toprak rahim, su rahim, rüzgar rahim, ateş rahim.

rahim dayağı yer!"

Kedi, klitoral enerjiye kamçı olur. Şehvetli bir canlıdır, devamlı poposunu yalar. Özellikle yatak odasına girmemelidir. Yatak odasına girdiğinde, yorgan üstüne kurulduğu zaman şehvet simgesi olarak gidip kadının klitorisini uyarır.

Mutlaka bir şeyci olmak zorunda kalırız. Hemşehirci, takımıcı, bilmem neci... Tabii ki anneler babalar sevicecek, ben de se-verdim rahmetlileri. Herkes de sevsin. Ama sevmek farklı bir şeydir, onlara bağımlı kalma başka bir şeydir.

Çocuksuz bir hayatı seçmek konusunda ne düşünüyorsunuz? Çok egosantrik. Oradaki ego şişkinliği de sakıncalı. Çünkü örneğin kadından bahsettiğiniz zaman, kadın tabii ki vajinayı alt ucunda öğrenecek. Kilitli kapıyı açacak. Fakat zamanı gelince mutlaka bir de doğuracak. Çünkü nesli devam ettirme iç güdüsü de temel iç güdülerden bir tanesi. Nesli devam ettirme içgüdüüne doyum bulunmazsa, sadece yürüyen bir vajina haline gelir kadın. Bu da onu bir yaştan sonra korkunç, pimpirikli, mutsuz, sağlıksız yapabilir. Yani vajina bilinecek, sonra gebe kalınacak ve doğrulacak. O zaman ne oluyor? Zaten rahim libidosuz olduğu için yürüyen bir rahim halinde olmuyoruz. Olması gereken oluyor. Benim rahimsel enerjilerim çocuğuma,

Kelli felli adamlar bazen erkek erkeğe toplanırlar. İki kadeh attıktan sonra, başlarlar belden aşağı fıkra anlatmaya, katıla katıla gülerек.

vajinal enerjilerim kocama. Bu sadece kocam ve ben ve vajinam olduğu zaman fazla egosantrik bir sistem. Ve yine bir bozukluk çıkıyor. Neden? Ben doğaya uygun laflar etmeyi seven bir hekimim. Çünkü doğanın kanunlarına ters. Nesli devam ettirme içgüdüünü durduruyorsun. Hepimizin genetik geçişlerinde bir de bu var.

Erkek, baba olmadığı zaman nasıl bir eksiklik yaşıyor?

Erkek de yeteri kadar büyüyemiyor. Yani şimdi eşimize vajinayı öğrettik. Onun alt beyninden erkeğin enerjilerini aldık. Güzel, bu bizi muayyen bir hedefe doğru götürür. Büyümeye başlarız. Ama babalığı tatmadık. Sadece yine kendimiz için olduk. Toplumsal hale getiremedik. Çocuk sahibi olduğumuz zaman önce başkaları için de fedakarlık yapmayı öğreniriz. Sağlıklı olanı budur. Rahim adam veya rahim kadın olmayız böylelikle. Benim bir kadını, bir dişi gücüm var, bir de çocuğum var. Dolayısıyla erkeksek muayyen bir yaştan sonra kendimizi hazır hissettiğimiz zaman baba olacağız. Ama tabii karımıza vajinayı öğrettikten sonra gebe bırakacağız onu.

Vajinasını bilmeyen, libidosu rahimde ama çocuğu da olmayan kadın ne yapar, çıldırır mı?

Tabii böyle danışanlarım da oldu benim, özellikle doğurganlık yaşının bitmesine yakın bir panik görüyoruz. Yani kırklara doğru. Menopoz dediğimiz döneme girmek üzere, regl fonksiyonları bozulmaya başlamış, yumurtalıkları; "hay Allah yine döllenmeden sokağa atıyorum!" halinde isyan etmeye başlamış. Özel bir panik durumu çıkar. Hatta biz normalde şöyle deriz; 42-43'e kadar hiç doğurmamış olduğun için sabret, bir çocuğun olabilir. Ama baktık artık reglleri de kesiliyor. Vaktiyle tavsiye etmediğimiz köpeği onlara tavsiye etmeye başlıyoruz. Çünkü niye? Köpek onlar için bir çocuk, büyümeyen

bir bebek görevi görmeye başlıyor. Ama gençlikte köpek önermiyoruz, sağlık anlamında konuşuyorum. Genç bir kadın, köpek beslemeye başladığında, o büyümeyen bir bebek haline gelir ve rahimine kamçı vurur. Doğurmaktan bile vazgeçebilir. Eski Mısır'dan beri köpek rahim simgelerinden biridir. Türklerin yaratılış efsanesi bile, köpeğe benzer bir kurdun, Asena diye bir kurdun memelerinden emzirek yaratılmıştır. Bunların hepsi birbirine bağlıdır aslında. Kırkbeş yaşından sonraya saklayacak kadın köpek besleme dürtüsünü.

Kedinin libido ile ilişkisi var mı peki?

Kedi de klitoral enerjiye kamçı olur. Şehvetli bir canlıdır, devamlı poposunu yalar. Özellikle yatak odasına girmemelidir. Dışarıda olabilir. Ama yatak odasına girdiğinde, yorgan üstüne kurulduğu zaman şehvet simgesi olarak gidip kadının klitorisini uyarır. Dolayısıyla kedili kadınların vajinayı öğrenmesi kedisiz kadınlardan çok daha zor hale gelir. "Ben klitorisini kullanırım kardeşim, bundan da vazgeçmem. Bu beni erkeksi yapıyor, savaşçı yapıyor, kedimle de çok mutluyum!". "Ya sen benim klitorisime ne karışıyorsun zınnık doktor!" der feministler.

Ahlakçı olmakla övünen bu toplumun ahlaksızlığı başta yapımasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

İçindeki benle barışık değilse, bunu dışarıya yansıtmaya başlar. Birinci hedefi, kavgı. İkincisi; dışarıya güvensizlik. Kapatmalar buradan çıkıyor. Vaktiyle Ortaçağ'da kilitli donlar varmış. Kadının öcüler gibi örtünmesi de bu yüzden. Adam kendisine güvenli değil ki, rahat olsun. Dolayısıyla ne yapıyor, ben örtünmüş kadın alırım, örtülü kadın severim. Türban değil bahsettiğim, kara çarşaf. O söylediğinin açılımı bu işte. Ben orada çıplakları seyredirim. Kızımı dışarı bırakmam, karımı da kapatırım. Çünkü içinde geçimsiz, kendisiyle kavgalı, güvensiz, paranoid, şüpheli. Kendi familyasını kapatıyor ama dışarıda yapılanları seyrediyor. Kavganın ve barışsızlığın temel nedenidir. Temel göstergesidir. Kelli felli adamlar bazen erkek erkeğe toplanırlar. İki kadeh attıktan sonra, başlarlar belden aşağı fıkra anlatmaya, katıla katıla gülerек. Ama dışarıdan bakarsın çok ciddi adamlardır. İç dünyamızı anlamak için Yunus Emre'nin "Bir ben vardır bende benden içerisi"ni unutmamamız lazım. Alt beynimizin, içimizdeki benimizin bir kuyruğu olduğunu ve bu kuyruğun bacağımızın arasında bittiğini unutmamız lazım. Eğer orada enerjileri doğru hale getirmesek, bunlar hep devam edecek. Şu anda toplum hakkında şikayetlerimizin a harfi budur.

Özel hayatların ifşa edilmesi; beraber olduğu kadınları anlatan adamlar, erkekleri anlatan kadınlar... İtiraf furçası var, herkes dile geldi. Neden?

Global bir bakış açısıyla baktığımızda deşifre etmek bir nevi dedikodudur. Rahim toplumları dedikodu sever. Kendisiyle kavgalı ya... Dolayısıyla bunların bir kısmı başkaları hakkında dedikodu yaparken, bir kısmı da kendi için dedikodu yapıyor. Kendi için dedikodu yapanlar da bunu "ben çok cesurum" havasında yapıyor. Ama yaptıkları dedikodudan başka bir şey değil. Birkaçına rastladım, hakikaten dedikodu kitapları. İçinde bir şey yok. Ben razıyım, "bir çuval keçi boynuzu yiyeyim de

bir tane tat alayım". Yok öyle bir şey. Sadece vıdı vıdı ve dedikodu var. Bunlar niye satılıyor; çünkü rahim toplumlarında şöretin yolu dedikodulardan geçer. Tele magazinler, televoleler... Muhteşem bir dedikodu! Fiiliyat yok. Maç sonu sohbetleri saatlerce sürüyor. "Topa şöyle vurdu, şunu şöyle attı, şurada şöyle durmasaydı...", "dur hele dur şunu bir daha göster bakayım!"... Ne kadar açık rahim adamı oldukları. Maçın dedikodusunu yapıyorlar ve milyonlarca insan onları izliyor. Komedi.

Bir kadın çok şuhsa, vajinayı bilmiyordur!

Cinselliğini ifşa eden insanlarda cinsel hayatlarının şahane olduğuna mı işaretler arızaya mı?

Yani genelde bu konularda doyumlanmayanlar gösteriyi severler. Mesela bir kadın çok şuhsa görünüşte, kadınlığını gözüne sokuyorsa, allanıp pullanıyorsa, şuh kahkahalar atıyorsa vajinayı bilmiyordur. Bilse bunun gösterisini yapmaz. Ben şüpheli bakarım, bir sorunu vardır mutlaka.

Çok eşlilik hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ben doğanın monogamiyi sevdiğini düşünüyorum. Poligamiyi değil. Çünkü ancak monogamide a harfi geçilip, b, c, d, e öğrenilebilir. Poligamide öğrenemezsin. Alt ucunda hep a, hep a, hep a'dır. A da genelde bilinmez zaten. Yani vajina. Bu yüzden de zampara bir adamdan bahsedersen eğer; evdeki hatunu rahimleştirmiştir. Dışarıdakine de bu bilgiyi bilmediği için, vajinayı öğretmediği için, sıklıkla da erken boşaldığı için dışarıdaki de rahimleştirebilir. Dolayısıyla bir rahim dayağı yiyeceğine çift rahim dayağı yer.

Kadınlar da rahim oldukları için, onu da çocukları gibi görmeye başladıkları için mi kabullenirler peki?

Nasıl olsa ben rahimleşmişim, artık doğuruşum da, üç-beş tane çocuğum da olmuş, hele hele bir de erkek çocuğum olmuş. Libidom da, rahmimde. Koca da en büyük oğlan çocuğu yerine geçer. Dolayısıyla o en büyük oğlan çocuğunu, yaramazlıklarını her zaman affetme eylemi çıkar. Aslında doğa kadın erkek ilişkisinde eşitliği ve monogamiyi sever. İki güç eşittir. Monogamide derinleştiren zaman da, rahim rahman farkı kalkar. Derinliğe doğru indiğin zaman teklik çıkar. İşte o yolculukta monogami bence çok daha sağlıklı.

Tek eşliliğin insan doğasına aykırı olduğu savunulur?

Bir sürü insan şehvet seksini, pornografik seks, eşcinsellerin evliliğini bile tasvip ediyor. Şimdi, sekste her şey serbest, insan her şeyde özgür diyen bir sistem de var ortada. Olabilir, kimseyi kısıtlamayız. Ama ben bir hekimim, sağlıkçıyım. Zihin sağlığı, beyin sağlığıyım. Tecrübelerime göre sağlıklı olanları söylüyorum. Ama böyle devam ettikleri zaman da harpler bitmez, savaşlar bitmez. Elinde tüfekle heykel yaptıran Saddam'la kovboy gibi dolaşan Bush arasında fark yoktur. Dolayısıyla işin bir de o tarafı yani. O tarafa karşı bizler mücadele edeceğiz ki günün birinde belki bin sene sonra, belki iki bin sene sonra bunlar iyice anlaşılacak. İnsanların savaş severliğinin temelini kendi içlerindeki benle -a harfinde- kavgalı olmaları anlaşılacak. Şimdi ben a'da kavgalıysam b'de, c'de barışık olamam ki. İçin-

Önce doğuran kazanır rahimlerde. Hiç doğurmayan devamlı dayak yer!"

deki kin ve kavga dışarıya yansımaya başlar. Vurur, kırar, tetiği çeker... Onun için bu son derece önemli bir a harfi.

Aldatmayla ilgili her türlü haber, kitap, film büyük ilgi görüyor. Herkesin aklının bir köşesinde bunun takılıyor olması neden?

Rahim intikamcı ve kindardır. İster adam olsun, ister kadın olsun. Bunu Anadolu'dan şöyle bir gözlemle daha net anlayabiliriz. Kan davalarında çocuklarını intikam dürtüsüyle yetiştiren kimlerdir? "Babanın kanı yerde kalmasın" der intikamcı rahim. Primel inşaatı Allah'a, tanrıya, bağlayabiliriz; sperm ve yumurta. Ama rahim karanlıksa, doğarken kararlı savaşı doğabiliriz. Onun niçin alt beynsel anlamında kadına kadın gücünü öğretmek zorundayız.

Aldatmak, intikamcı rahim dürtüsü mü?

Genetik öğretilerde şöyle bir şey var. İslam'da da "bir erkeğe dört kadın" ikide bir karşımıza çıkar ya ben şöyle düşünürüm: Üçü rahimse biri vajina kalsın. Niye? Erkek hiçbir zaman sadece hu çekerek güçlenemez. Daima bir kadına, vajinayı bilen bir dişi güce ihtiyacı vardır. Saliha bir kadına, huri bir kadına veya Eski Mısır'daki kavramıyla İsis gücüne sahip bir kadına. Bir şekilde evdekinin iyice rahimleştirmenin farkına varıyor erkek. Özellikle doğurduktan sonra. Örneğin kilolar alıyor, göğüsleri şişiyor, kalçaları şişiyor... Kendine bakmaktan vazgeçiyor, çocuğuna bakmaktan... Devamlı çocuğunun peşinde koştu-ran bir anne evin içerisinde. Ne yapıyor adam; bir dürtü duymaya başlıyor. Sezgisel biçimde, vajinayı bilen bir dişi güç aramaya çıkıyor sokağa. Ama bu bilgiye sahip olmadığı için gidip onları rahimleştiriyor. Dolayısıyla böyle zamparalık yapan adamların başı daha çok derde giriyor. Rahimlerin sayısı artıyor; anasının rahmi var, karısının rahmi var, met-resinin rahmi var. Onun için adamlara tavsiyem yani bu işi yapacaklarsa adam gibi yap-

İnternette korteksli adam yakalarsın. İstedğin herşeyi yazarsın. Cep telefonunda da korteksli adam yakalayabilirsin. İstedğin herşeyi söylersin, mesaj yazarsın. İki de korteks. Duygu nerede?

sinlar. Önce evdeki eşlerine bunu öğretmeye çalışırlar. Monogamiyi seviyor ya doğa. Bak-tılar öğrenmiyor. Sekiz tane kilit. Çünkü bazılarında öyle. Yaş da geçmiş, aç aç bitmiyor. Çok fazla kilit var. O zaman bile yine bence global laf bu; doğa monogamiyi sever. Poligamiyi değil. Erkek de kadında da. A harfi geçildikten sonra "Love" derinliği başlar. A'yı geçemedin. İlişkiler fotoroman, pembe dizi, Dallas, kimin eli kimin cebinde belli değil.

"Love" derinliğinde ne yaşanır?

Alt ucundaki priz dengesini kurmadan -yani kadın girintiden erkek çıkıntıdan adam gibi haz almadan- priz iyi oturmıyorsa hiçbir şey çalışmaz. Buzdolabı, çamaşır makinesi gibi... Aşk derinliğine geçmek için kapıyı geçme şartı var. Kapıyı geç cenneti bul, huri gücü çık-sın. Çıktı. Derinleşmeye başlar. Mutlaka Allah'ın Rab sıfatı devreye girer. Rab ne? Mürebbiye. Yani terbiye edici. Terbiye etmeye başlar. İki tarafı da. Niye? Çünkü love derinliğine geçerken şuna dikkat etmek lazım; hiçbir yer tengri gök tengri kadar fazla benimse-yemez. Romeo ve Juliet, Arzu'yla Kamber

hep bize üstü kapalı olarak bunu anlatır. Mesela "benim tanrıçam!", hayır olmaz. Niye olmaz? Herşeyin önüne koydun. Yaşama sebe-bimiz bu değil. Felsefi derinlikten bahsediyorum şimdi. B harfi. B harfi zordur. Kolay değildir. Rabbin tokatını yemeden b geçilmez mesela. A geçilir de şu bilgilerle, B'yi D'yi geçmek çok daha zor.

Tecavüz, ensest ilişki, cinsel sapmaların temelinde ne var?

Diyelim ki a harfi konusunda yeterli bilgileri-miz yok. Toplumu da suçlamıyorum ben. Bilim adamlarını suçluyorum. Belki kendimi daha çok suçluyorum. Bu biz bilgiyi iletemedik diye. Bunun ne kadar önemli olduğunu anla-tamadık. Bu önemli olan yeri geçemedi vatan-dışlar. Yüzde 90'ı geçemedi biliyoruz artık. Ne yapar? O doyumсузлук saptırılmış cinsel güdülerin eseri olur. Sadece ensest o-laylarını sorgulamıyorum. Çocuk pornografilerinden hayvan severliğe, eşcinselliğe giden bir sürü cinsel sapıklık örnekleri var. Bu cinsel sapıklıkların tamamı, global bakış açısıyla; içindeki benle, a harfiyle barışamamaktadır. Bunun karşılığı doyumсузлuktur. "Acaba hangi çare beni doyurur?" arayışına girmektir. Ne yapsa olmaz. Al sana sapma. Bestailite - hayvanlarla seks yapmak- korkunç yaygın. Bunların geçilebilmesi için doyumun kaynağı-nın adam gibi olma şartı vardır. Söylediğim şey bu. Çünkü bu saptırılmış olan seksüel dürtülerin temeli gene doyumсузлuktur. Enerjiyi normal yoldan almamaktır. Nasıl kadınlar yürüyen rahim haline geliyorsa, adamlar da yürüyen penis haline gelir. Tecavüz, doyumсузлук, mastürbasyon... Bütün bunların sebebi bu.

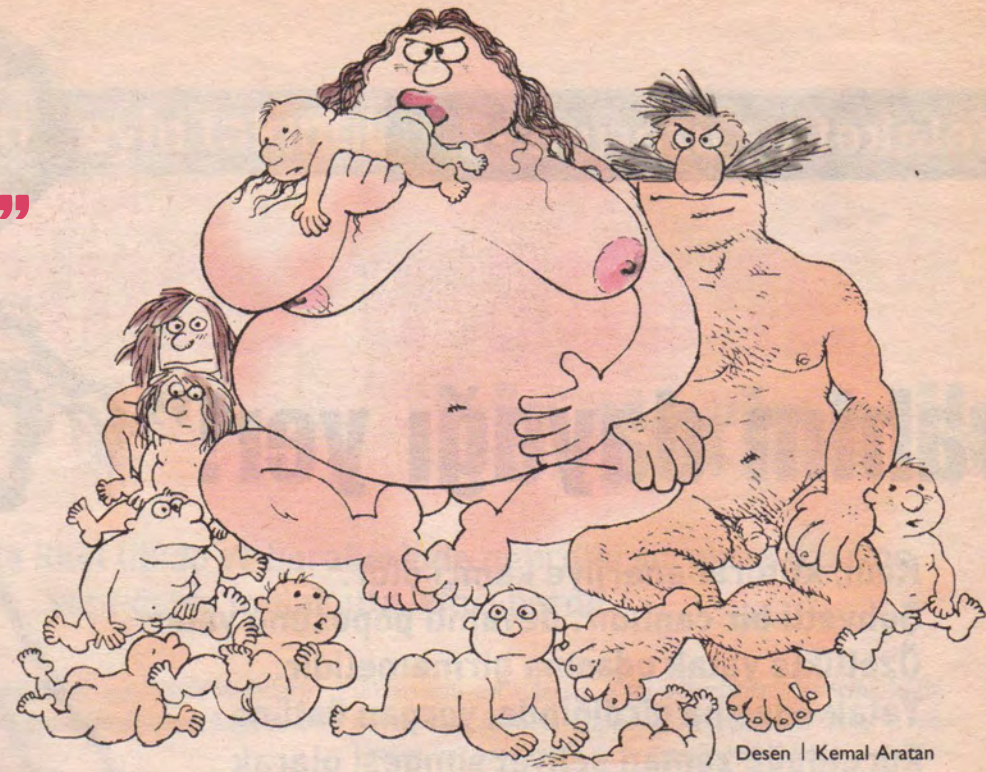
İnternet üzerinden yaşanan ilişkiler niye cazip?

Alt beynimizle kavgalıysak, hayatımız yaşasın korteks haline gelir. Yaşasın korteksin büyük şehir toplumlarında açılımı da; "yaşasın cep telefonu, yaşasın bilgisayar ve internet". Do-

layısıyla her ikisi de duygusal sağlık anlamında negatiftir. Çünkü internette korteksli adam yakalarsın. İstedğin herşeyi yazarsın. Cep telefonunda da korteksli adam yakalayabilirsin. İstedğin herşeyi söylersin, mesaj yazarsın. İkisi de kortekstir. Duygu nerede? Artık öğrendiğimiz gibi alt beyinde. Duygunun olmadığı ilişkiler nedir? -hele de kadının orgazm şartı bilgisi de yoksa- fotoroman. Kim kime dum duma. İnternet aşkları, cep telefonu aşkları veya mesajları. Yine içindeki doyumсузлук nedeniyle insanlar müthiş bir arayış içerisinde. Teknolojik tuzaklar da bu arayışları körükliyor ve aynı zamanda da duygusal sağlığını canına okuyor. Çünkü aşkı bilmiyor. Bir sevgililer günü programında "Aşk nedir?" diye soruluyor. 17-18 yaşında bir genç kız da kalktı; "Ben şimdiye kadar altı kere aşık oldum. Şimdi de doktoruma aşığım" dedi. O doktor ben değilim. Belli ki aşktan haberi yok, aşk derinliğini bilmiyor ki. 18 yaşındaki velet altı kere aşık olmuş.

Onların aşk dediğine siz ne diyorsunuz?

Fotoroman! Yani "Ben seni seviyorum, sen

Desen | Kemal Aratan

İslam'da da "bir erkeğe dört kadın" ikide bir karşımıza çıkar ya ben şöyle düşünürüm: Üçü rahimse biri vajina kalsın. Niye? Erkek hiçbir zaman sadece hu çekerek güçlenemez.

beni seviyorsun", "Ona baktın, buna baktın". Kıskançlık da zaten bu yüzden. Eğer üst beynsel ilişkiyi kurarsan, alt beynin duyguları devrede değilse, alt ucunda da kavgalıysan, kendine güvensizliğini yanındakine güvensizlik olarak yansıtırsın. Sonrası kıskançlık ve şiddet. Özellikle ayrılık depresyonlarında, çok fazla şiddet var. Özellikle delikanlılardan şiddet tehdidi ve uygulanması var genç kızlarımıza. Eğer barışık değilsek içimizdeki benle, bunun açılımı öfke kontrol güclüğüdür.

Ayrılık herkes için acı... Çok sağlıklı, alt beyniyle barışık insanlar nasıl ayrılırlar?

Kadın vajinayı yaşadıysa, erkek de barışık hale geldiyse penisıyla, priz dengelerini de kurdularsa, zaten bir süre sonra love derinliği açılır. Love derinliği açıldıktan sonraki ayrılışlarda artık olay farklı bir boyut kazanır. Fotoroman ayrılışlarından çok farklı. Her iki taraf da birbirlerinden uzak bile olsalar birbirlerini korumaya, aslında beraber olmaya devam ederler.

Anne-kız, gelin-kaynana çatışması?

Global öğreti: "Büyük rahim küçük rahmi döver". Bir; kadın vajinayı bilemedi. Rahimde yaşıyor. Genç bir kadın. Küçük bir çocuğu var. Bil ki, annedir. Çünkü büyük rahim onu komuta eder. Neden? Kendisinden önce doğurduğu için. Hatta bu o kadar yaygındır ki daha yeni doğurmuş bir rahim başka bir taraftaki kendisinden önce üç çocuk doğurmuş başka bir rahmin komutası altına girer. Önce doğuran kazanır rahimlerde. Hiç doğurmayan devamlı dayak yer. Büyük rahim daima galip gelir. Kadının bu kavgadan kurtulması için dişi güce sahip olması gerek.. Vajina rahime galiptir her zaman, her durumda. Ama rahmani özellikte savaş yok. Yani kadın kapıyı bildi, rüzgar rahim haline geldi.

Dişi güce birşey yapamayan rahim perişan mı olur?

Hah, bravo! Bi kefeye İsis koy -eski Mısır'daki kavramlarıyla- yani dişi güç. Diğerine de kırk tane rahim. İsis ağır basar. Rahim ona bir şey yapamadığını fark ettiğinde kendi içinde perişan olur.

Tüm bu bilgilere herkesin sahip olması için nasıl bir yol izlenmeli? Lisede cinsel eğitim bir çözüm değil mi?

Şu anda deneme aşamasında benim bildiğim

kadarıyla, böyle bir proje var. Ama tabii bu çok tartışılıyor. Tutucular da var -tutuculara rahimler diyebiliriz- Şart olduğunu savunan reformistler de. "AB ülkelerinde ortaokul, lise kitaplarının hepsinde var. Hatta şimdi Amerika'da ilkököl kitaplarına koymaya başladılar. Bizde niye olmasın?" diyorlar. Diğerlerini biliyorsun; rahimler hala seksi, yorgan altında tutmaya çalışıyorlar. Ayıp, günah, aman kimse öğrenmesin yaptıklarımızı, karanlıkta seks yapalım da biz bile görmeyelim... Eğer böyle bir proje günün birinde gerçekleşirse...

Şu anda verilmesi düşünülen cinsel eğitim dersleri yeterli mi?

Şu andaki yetersiz bence. Bu yüzden zaten şu anda onun kitabını yazmaya başladım. Ama klitoris, vajinal orgazm şartından bahsetmeden olmaz. "Ateş düşürücü fitiller koymayın, beraber aynı yatakta uyku uyumayın" demek şart. Bu konuda korkunç bir bilgisizlik var. Hekim arkadaşlarımız da bile. En son bir konferansta bir çocuk doktoru söz aldı. Dedi ki; "doktor bey, biz sizin dediğinizi artık panellerde tartışıyoruz ve tatbik ediyoruz. Yani özellikle erkek çocuklara ateş düşürücü fitil popo derecesi vermiyoruz". Çünkü onlar da başlamışlar yansımalarını öğrenmeye. Bunları öğretmemiz lazım.

Çocukla birlikte uyumayı da çok sakıncalı buluyorsunuz, öyle mi?

Tabii korkunç sakat... Altı aylıktan sonra yasak AB ülkelerinde. Kişiliği gelişmez diyorlar. Ama biz o kişiliğin gelişmemesinin açılımlarını yapıyoruz. Üst beyin bilir; yanındaki ane, baba, baci, kardeş, ama alt beyin bilmez. Kimin yanında yatıyorsa, ona seks içgüdüğü artar. Babasının yanında uyuyan bir erkek çocukta bahsedelim mesela; uykunun hızlı göz hareketleri döneminde, pipi veya penis sertleşir. Dolayısıyla babanın penisini sertleşir kocaman, çocukcağının pipisi ufak. Normal olsa bile "benim pipim küçük" zannıyla dolaşmaya başlar. Alt beyin de hisseder, etkilenir. Mukayese sendromları çıkar. Veya kız kızı uyuduğu zaman, alt beyin kendisini eşcinsel zanneder. Bizim toplumda çok yaygın. Üst beyinde seks serbest olmadıkça, kimse kimseyle uyumayacak. Ama üst beyinde seks serbestse bir şey olmaz.

Anime James Dean:

Pembe Panter

Ekrana yansıdığı ilk günden beri süregelen başarısı ve pandomim bir karakter olması onu tek kılar. Altmışları temsil halinde, her şeye karşı soğuk tavrını muhafaza eder. Sofistike, kurnaz ve yaramaz.. Çizeri David De Patie'ye göre tavrı ve etkisiyle o anime bir James Dean..

Pembe Panter, film endüstrisinin en uyanık çizgi yıldızıdır. Kaliteli tarzı, akıllı mizahı ve renkli maceraları ile bu pembe mürekkep silüeti her yaşta izleyiciye hitab eder. Friz Freleng tarafından Blake Edwards'ın filmi için yaratılan kedi, "filmin kendisi kadar iyi mi, yoksa daha mı iyi" şeklindeki tartışmalara yol açmıştı. Yeni yıldız açıkça hedefine pençelerini geçirmişti. Friz Freleng bu iş için biçilmiş kaftandı. Walt Disney için animasyon yaptığı Kansas City'deki küçük stüdyoda başladığı kariyerini, 1920'lerin sonlarında taşındığı Kaliforniya'da sürdürür. Kaliforniya'nın ortamı Kansas City'ye nisbetle daha sıcak olduğu için Freleng'in yaratıcılığı yükselmeye başlar. Çok geçmeden, Warner Biraderler için "Looney Tunes" serisini hazırlamaya başlayan Kansas City'li arkadaşları Hugh Harman (Harman mı?) ve Rudolf Ising'e yardım etmeye başlar. Muhabbetli Kaliforniya ortamı ürüne ürün katar olmuştur artık. 1930'ların ortasındaki MGM ile geçirdiği bir sene dışında Freleng, bir Warner Brother's üyesi idi; Bugs Bunny, Duffy Duck ve Tweety gibi klasikleşen çizgi filmleri 30 yıl kıdemli direktör olarak denetledi. Çizgi filmin denetlenmesi işi nasıl olur o da muamma. Sınırsızlığın hüküm sürdüğü bir hayaller ülkesi, buraya zabıt dikemezsin ki... "Hatalı plan mevcut mu, boya konturundan dışarı taşmış mı" gibi durumlar için herhal... Freleng ayrıca Sylvester, Porky Pig ve Yosemite Sam'in rol aldığı ve stüdyoya dört Akademi Ödülü kazandıran ilk çizgi filmleri de yönetti. 1962'de Warner Brother's animasyon departmanını kapatınca, Freleng, anime reklamlar ve endüstriyel filmler yapmak için çizgi film yapımcısı David DePatie ile bir araya geldi. Aynı dönemde, ünlü yönetmen Blake Edwards -ki kendisi klasik Warner Brother's çizgi film ve komedilerinin dahisidir- "The Pink Panther" adlı yeni bir komedi üzerinde çalışıyordu. DePatie ile tanışıklığı Warner

Brothers'dan geliyordu. Bir gün Edwards, DePatie'yi aradı. Buluştuklarında bahsi geçen filmin senaryosunu eline tutuşturdu ve bir an önce okuyup, kendisini aramasını istedi. Bir kaç gün sonra tekrar konuştuklarında Blake, filmin çalışmalarına başlamak için Roma'dan ayrılmak üzereydi. Ve tek bildiği bu filme bir şekilde anime bir karakter eklemek istediği idi: "Onunla ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yok, ama böyle bir karakter istiyorum." Böylece DePatie stüdyoya döndü ve mevzuyu Freeleng'e açtı. Freeleng de piyangoyu şık bir omuz darbesiyle sahiplenerek projeye dahil oldu. İki kafadar en yaratıcı adamlarından oluşturdukları bir grup ile çalışmaya başladı. Ortaya yüze yakın farklı taslak çıktı. Yeri gelmişken söyleyelim; Freleng'in de Pembe Panter üzerinde emeği büyüktür. DePatie işi bağlamış olmanın rahatlığıyla, Freeleng'i bir tür "Hadi bakalım arkadaş, işin hamallığı da senin" biçimine almıştır. İki dost çalışmaları tamaladıktan sonra, bir pazar günü Edwards'ın evine gidip, tüm oturma odasının parke zeminine bu çizimleri serdiler. Edwards, kağıt yığınının arasında bir süre dolaştıktan sonra, durdu, birini eline aldı ve hiç tereddütsüz "Bu o!" dedi. Karakterin çizimleri belirlendikten bir kaç ay sonra, film post-produksiyondayken Edwards, DePatie'yi aradı ve, "Ne yapmak istediğimi biliyorum! Sizin bu karakteri alıp, film için onunla bir jenerik hazırlamanızı istiyorum." dedi. İstedikleri kadar uzun tutabileceklerini ve bu karakterin tanıtım yazıları ve isimlerin hepsiyle interaktif olmasını istediğini de ekledi. Film, vizyona girmeden önce seyirciye tanıtımında, hazırladıkları bu jenerik sonunda projektörü durdurmak zorunda kaldılar çünkü izleyiciden büyük bir tepki almışlardı. İnsanlar gülmeye, hatta bağırmağa başlamıştı. Bir süre sonra anladılar ki, izleyicilerin bu tepkisi müsbet yönde. Herkes jeneriği tekrar görmek istiyor. Hal böyle olunca

görevliler iki kez ardarda Pembe Panter'in şovundan müteşekkil görüntüleri bastılar... Basında yapılan kritikler de farklı değildi. Eleştirmenler bu minik sürprize bayılmış, Edwards'ın bir devrim yaptığı konusunda hemfikir olmuşlardı. Bu ilgi ikilinin ağzını sulandırdı. Freleng bu ilgiyi bağımsızlaştırma temayülündeki arkadaşı DePatie ile birlikte Pembe Panter'i temsili bir çizgi film serisi yapmak istedi, bu fikri United Artists'e götürdüler. Ve daha önce görülmemiş bir teklif ile karşılandılar; 156 bölüm hemen sipariş edildi. Herkesin bu karaktere inancı büyüktü. Çizim ve grafiklerin cool stili, Henry Mancini'nin ayırt edilen tema müziği ve pandomim komedisi ile rakipleri tarafından üretilen ucuza mal edilmiş temsili çizgi filmlerden ayrılıyordu. İlk Panter filmi, The Pink Phink, bir Akademi Ödülü ile onurlandırıldı. Freleng'e göre zaten hiç bir zaman çocuklara hitap etmemişlerdi. Pembe Panter biraz daha karmaşıktı ve gerçek hayranları erişkinlerdi. (bkz. büyüklere çizgi filmler) Freleng ve DePatie, Panter'i pek çok olağandışı pozisyona soktular; Pinkfinger'da gizli ajanlar, Psychedelic Pink'de ise genç kültür gibi 60'ların trendleri ile dalga geçtiler, Pink, Plunk, Plik ile müzikal temaları keşfedip, Pink Punch ile sürrealizmin içine girdiler. Dial 'P' For Pink'deki "küçük adam" ve Pink Pajamas'daki sarhoş da eğlenceli tiplerdi. Daha sonra Edwards, bir Inspector Clouseau filmi yönettiğinde de benzer bir durum oluştu. A Shot In The Dark (1964)'in açılışını da hazırlayan DePatie ve Freleng bir başka temsili seri için talep aldı. Nükteli ve ayırt edilen çizgi filmlerin yaratıcıları, bu kez The Inspector adındaki ünlü komedyen Pat Harrington'ın ses verdiği iki karakteri parlattı; çok zeki olmayan bir dedektif ve onun sağ kolu, asistanı Deaux-Deaux. Pembe Panter'in aksiyon filmleri 70,80 ve 90'larda devam etti, hepsi bol animasyonlu jenerikler ile..

Pembe Panter Kokteyli

0.1 cl süt
0.2 Votka
0.2 Vişne Suyu

Bu muhteva kırılmış buzla karıştırılmak suretiyle servis edilebilir. İçine de Gin-Fizz'lere şekil olsun diye konan kırmızı toplardan atılabilir. Bunlar girdikleri mekanda hesabı zıplatmaya yarar, başka da bir işe yaramaz. O yüzden yine de tercih sizin diyorum.

PEMBE PATİ İZLERİ

27 Nisan 1964'de, Pembe Panter, Time Dergisi'nin kapağı oldu. Ve anime karakterin "filmden daha iyi" olduğu yazıldı.

15 Ağustos 1964'de ikinci film, "A Shot In The Dark" yayınlandı.

18 Aralık 1964'de, ilk Pembe Panter çizgi dizisi izleyici ile buluştu.

5 Nisan 1965'de "The Pink Phink"

Akademi ödülünü kazandı ve Mancini de film müziği ile 3 ödül kaptı. Usta müzisyenin kırk yıl önce terennüm ettiği meşhur "Dinin ninin nin nininin nininin" ezgisi, mütekip yıllarda ağızlara sakız olacak ve bir olayın boka sardığı ya da sarması muhtemel anlara yegane soundtrack olarak kalacaktı.

21 Aralık 1965'de "Sink Pink"de ünlü kedi ilk kez sessizliğini bozdu ve "Neden insanlar hayvanlara daha

çok benzeyemiyor?" serzenişinde bulundu.

1981'de Friz Freleng, Amerikan Film Enstitüsü tarafından onurlandırıldı.

1982'de MGM/UA 172 bölümün hepsini ABD'deki tüm televizyon piyasası üzerinden sendikala. Halkçı, emekçi Pembe Panter.

1 Ocak 1984'de, Pembe Panter'in oğulları Pinky ve Panky ile tanıştık. Seri 13 bölüm ve bir sezon sürdü.

24 Kasım 1988'de 62. Macy Şükran Günü kutlamalarında 140 feet yüksekliğindeki Pembe Panter balonu boy gösterdi.

Çizgi karakterin 25. yaşında, Friz Freleng sınırlı bir seri çizdi ve yayınladı.

1993 Ocak'ında yeni Pembe Panter Şovu başladı. İlk sezondaki 40 bölümün hepsinde kedi konuştu. Seslendirmeyi komedi oyuncusu Matt Frevre yaptı.

1 Ocak 1994'de, Pembe Panter, bina malzemeleri devi Owens Corning'in resmi sözcüsü oldu.

1999 Nisanında Pembe Panter pati izlerini Mann's Chinese Theater'a bıraktı ve Hollywood'da bireysel şovunu yapan ilk çizgi karakter oldu.

21 Haziran 1999'da, Alman Telekomünikasyon devi Deutsche Telekom'un yasal sözcüsü oldu.

Hacettepe'nin mor menekşeleri

Gürkan Hacı

Ankara- Hacettepe'nin 1962'de 1. Lige çıkışı ise çok renkli olmuştur. Ön elemelerde fırtına gibi esmişler, **Şekerspor**, **Altın Hilal** ve **Vefa**'yı teker teker yenmişler ama asıl gürültüyü dönemin flaş ekibi **Beyoğluspor**'u devirerek çıkarmışlardı. Böylelikle baraj maçını oynamaya hak kazanmışlar, Bursa'da yapılacak maçta ise o yılların güçlü takımı **Demirspor**'la karşılaşacaklardı. Bu arada deplasmana takımla beraber taraftarın da gitmesi ilk kez Hacettepe'nin hayata geçirdiği bir yenilikti. Hem de ne yenilik! İnanılır gibi değildi.

Deplasmandaki maçlara 2-3 bin kişilik kalabalıklarla gidebiliyorlardı. Bursa'daki maça da yine cümbür cemaat gitmiş, tribünlerdeki yerlerini almışlardı. Maç karşılıklı gollerle geçmiş ve Hacettepe son on dakikaya 2-1 yenik durumda girmişti. Bu arada futbolcularda da adım atacak hal kalmamıştı. Takımla tribün bütünleşmesi işte tam bu noktada harekete geçmiş; taraftarlar takımlarının imdadına yine en iyi bildikleri yöntemle yetişmişlerdi. Kavgayla!

Eski kalecilerden **Orley İhsan**, rakip takımın taraftarlarının üzerine saldırıya geçmiş ve ortalık karışmıştı. O günkü kavgada yeralan **"Nay nay nom Erol"**un anlatımına göre karşı tarafa 40 yaralı vermişler, kendilerinde ise başta kendisi olmak üzere 4 yaralı ile bu cengi atlatmışlardı. Bu arada istedikleri olmuş, maça tam yarım saat ara verilmiş, takım nefes alma imkanı bulmuştu. Maç tekrar başladığında ise artık taraftarın görevi bitmiş, iş teknik direktöre kalmıştı. O da üstüne düşeni dahiyane bir taktikle yerine getirmişti. **Teknik Direktör Sabri Kiraz**, verilen bu yarım saatlik aradan sonra sol kanatta oynayan **Susak Yılmaz**'ı sağışe almış ve bu değişiklikte rakibin tüm planını alt üst etmeyi başarmıştı. Susak'ta bu değişikliği attığı nefis golle taçlandırmış ve maçı 2-2'ye taşımıştı. Hacettepe 1. Ligdeydi artık.

Sert Abiler!

Mahallenin ve futbol takımının en renkli simalarından biri de Karagöz Kemal'di. Asıl adı Kemal Sevilen olan Karagöz'ün lakabı babasından dolaydı. Ünlü karagöz sanatçısı Hayali Küçük Ali olarak bilinen **Mehmet Muhittin Sevilen**'in oğluydu. Dünyaya geldiği Hacettepe'de soyadı gibi çok sevilmiş, kuruculuğuna tanıklık ettiği Hacettepe futbol kulübünün de sembol isimlerinden biri olmuştu. Ama Karagöz'ün asıl ünü, kabadayılığından gelmişti. Üzerinde toplu iğne dahi taşımayan mert bir kişi olarak ünü tüm Ankara'ya yayılmıştı. Akli dengesi bozuk birinin kaçırdığı bir kız çocuğunu, polisten önce davranarak güçlü kuvvetli bilekleriyle elinden almış, küçük kızın hayatını kurtarması ise tam da bir şehir efsanesi olmuştu. Hacettepe sert abilerin, ağır delikanlıların harman olduğu yerdi, ama efsanevi "Kabadayı Üçlemesi" Ankara'da herkese korku veriyordu.

Kabadayı Mehmet, Sarı Veli (Dayı), Karagöz Kemal

Kabadayı Mehmet, Ankara çapında tanınan bir kabadayıydı. Lakabı gibi soyadı da Kabadayı olan Mehmet, mahalleli tarafından son derece mert, iyiliksever bilinmesine karşın aynı zamanda çok sert, acımasız ve gaddar biri olarak da tanınıyordu. O yıllardaki yakın korumasının ismi bile Kabadayı Mehmet'in nasıl bir "Kabadayı" olduğunu bizlere iyi anlatır. Yakın koruması: **Dündar Kılıç**. Kabadayı Mehmet'in ünü Hacettepe'nin dışına taşmış, işlettiği kumarhanesiyle Ankara'nın gayri-meşru hayatını kontrol eder olmuştu. Ancak, kuşkusuz dönemin Ankara'sında yalnız değildi. Altındağlı Kürt Cemali de şehrin güçlülerindendi. Üzerinden 50 yıl geçmesine karşın halen nasıl olduğu bilinmeyen müthiş bir cinayetle Kürt Cemali öldürüldü. Kabadayı Mehmet'in açtığı kulübe davetli olarak kumara gelen Kürt Cemali bir tartışma sonrası konuşan

silahlardan çıkan mermilerin hedefi olmuş ve oracıkta ölmüştü. 50 yıldır bu cinayet üzerine yapılan tartışmalar bitmez. Şüpheli olarak **Kabadayı Mehmet** ve **Dündar Kılıç** aranır. Anlatılanlara göre kulübün ışıkları bir an için söndürülmüş ve karanlıkta kimin kime ateş ettiği belli olmayan bir çatışma çıkmış, ortalık durulduğunda **Kürt Cemali**'nin cesedi ile karşılaşmıştı. Cinayetten sonra Ankara kaynayan bir kazana dönmüş, infial içindeki Kürt Cemali'nin yakınları ve Altındağlılar yürüyüş yapmış ve intikam yemini etmişti. Cenazesi büyük bir kalabalıkla kaldırılmış, gazeteler günler boyu bu olayı manşetten vermişlerdi.

Artık hedefteki yer Hacettepe'ydi

Yıllar sonra Dündar Kılıç "O an bizi yakalayanı Ankara'ya Veli yaparlardı" diyerek o günkü durumu özetler. **Kürt Cemali**'nin ardından ağıtlar, şiirler yakılacak, hatta yıllar sonra Haldun Taner'in **Keşanlı Ali Destanı** adlı oyununun da Kürt Cemali için yazıldığı söylenecekti. Bu olay Kabadayı'nın yakasını ölüncüye kadar bırakmayacak, birkaç gün sonra polise teslim olup cezasını yatmaya başlayacaktı. Ardı sıra cinayetten sorumlu tutulan **Dündar Kılıç** da teslim olacak ve cinayete iştiraktan yargılanarak, cezasını Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde çekecekti.

Bu arada mahalle de Sarı Veli'ye kalmıştı. Mahallelinin "**Veli Dayı**" dediği Sarı Veli, Kabadayı Mehmet'in en yakın arkadaşıydı. İçtikleri su ayrı gitmezdi. İki kabadayı sırt sırta verip tüm dövüşlerden çıkmış, aynı cezaevinde aynı yatağı paylaşmış, can dostlarıydı. Ama Kabadayı'nın cezaevinden çıkmasından sonra ne olmuşsa olmuş, iki can dostunun arasına dedikodu ve çekememezlik girmiş, yolları ayrılmıştı.

Ardından Hacettepe tarihindeki belki de en dramatik olay yaşanmış, Kabadayı Mehmet, en yakın arkadaşı Sarı Veli'yi öldürmüştü. "**Ölümün ve Raconun Çocukları**" artık birbirlerine de kıymaktaydı. Mahallenin iki büyük ailesinin de arası açılır. Hacettepeliler aradan geçen onca yılda, bu olayı iki kabadayı'nın arasına girenlerin hazırladığını düşünürler.

Bu kez çanlar "Kabadayı" için çalmaktadır. Hayatı boyunca hiç ağladığı görülmeyen Kabadayı'nın, öldürdüğü yakın arkadaşı Sarı Veli'nin mezarını ziyaret ettiğinde, gözlerinin dolduğu anlatılır. En yakın arkadaşını katletmiş, yakın koruması Dündar ise çoktan İstanbul'a yerleşmiştir. Savunmasız kalan Kabadayı için beklenen son gecikmez. Yıllar önce işlediği cinayetin diyetini ödeme zamanı gelmiştir. Kabadayı Mehmet, Kürt Cemali'nin yakınlarıncı öldürülür.

Kabadayı Mehmet ve Sarı Veli ölmüş, **Karagöz Kemal** ise zaten onlar kadar kıyıcı olmadığı için kabuğuna çekilmiştir. Dündar Kılıç çoktan İstanbul'u mesken tutmuştur. Hacettepe artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktır.

Mahallenin yaşadığı en son sarsıntı ise İhsan Doğramacı ile olacaktır. Hacettepe'ye bir "hastane" projesini hazırlayan Doğramacı'ya, futbol takımının kapanacağı endişesiyle, mahalleliler büyük tepki gösterir. Ancak İhsan Doğramacı, dahiyane bir sözle mahallelinin gönlünü alır: "**Hacettepe'yi Arsenal yapacağım!**"

Menekşelerin Hüznü

Bu isyankar mahalle, daha birçok kez mahkeme tutanaklarına, adliye koridorlarına düşecektir düşmesine ama mahallenin yaşadığı en büyük ve en son sarsıntı ise İhsan Doğramacı ile olacaktır. Hacettepe'ye bir "hastane" projesini hazırlayan Doğramacı, ilkin mahallelinin tepkisiyle karşılaşır. Özellikle futbol takımının kapanacağı endişesi, Hacettepeliler'i ayağa kaldırır. Ancak **İhsan Doğramacı**, dahiyane bir sözle mahallelinin gönlünü alır: "**Hacettepe'yi Arsenal yapacağım!**"

Takım için kurulan bu fantastik hayal bir tarafa, evler için yatırılan istimlak bedelleri daha iyi bir yaşam hayalinde olan mahalle sakinleri için bulunmaz bir nimet olmuştur. Birer ikişer istimlak bedelleri bankadan çekilmeye başlanır. Zamanında Harbiye öğrencilerine bile ölümüne direnen bu ele avuca sığmayan mahalle, belki de kendisini tümünden yok edecek bu harekate umulan direnci gösterememiştir. Halen tüm Hacettepeliler'in anlayamadığı bir teslimiyetle "Hastane projesi" için evlerini boşaltmaya başlarlar.

Böylelikle "En arızalı semt" ayıklanmış ve kendilerine Hacettepeli deyip ceket omuzdan düşük yürüyenler, kentin dört bir yanına savrulmuştu.

Artık anlatılacak sıkı hikayeler dışında sarılacakları tek bir birliklikleri kalmıştı: Futbol takımı.

Ancak o da mahallenin dağılmasını takip eden yıllarda 1. Ligde zor tutunmaya başlamıştı. 1968'de 1. Lige veda eden **Hacettepe** bir daha 1. Ligin yüzünü göremeyecek 2. ve 3. Lig derken amatör kümeye kadar düşecekti. Kulübün geleceğini kurtaracağım diye yönetimi alan Melih Gökçek'in son hamlesiyle de tarih olacaktı. Keçiörengücü adını alan kulüp Hacettepeliler'in açtığı iptal davalarına aldırmaksızın kendi yoluna devam eder. Artık Hacettepe ile hiçbir ilgisi kalmayan kulübü geri almak için açılan davanın itiraz süresini kaçıran Hacettepelilere ise her zamanki duyguları miras kalır: Öfke!

Bugün "**Hacettepe'yi Sevenler Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği**"nin lokalinde toplanan bu "Ankara'nın Eski Fırtınaları", mor renkli örtülerin serili olduğu masalarda oturup, anılarını yad ediyorlar. Ölen arkadaşlarının cenazelerine Hacettepe bayrağı sererek kaldırıyor, birbirlerinden bahsederken abimizdir, kardeşimizdir sözlerini eksik etmiyorlar. Çok uzun yıllar önce mahalleden ayrılan Karagöz Kemal'in Çanakkale'de oturduğu evin dış boyasında yaşayan mor beyaz renkler, belki de son sığındıkları bir liman gibi duruyor. Dernek eski Başkanı Lütfi Yanar'ın öncülüğünde biraraya gelen **Tık Tık Sami**, **Baba Kazım**, **Santrafor Hayri** ve eski başkan Cemal, geçen günleri bugünmüş gibi anlatırlarken; ellerinden alınan mahallelerine inat, gelecek kuşaklarla paylaşacakları Hacettepe öykülerine sıkı sıkıya sarılıyorlar.

Gürkan Hacir
hacirgurkan@hotmail.com

“ Zamanında bazıları da Karayalçın’dan bölücü damgası yemişti”

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’a çok ağır suçlamalarda bulunan, AKP iktidarının çalışmalarına karşı, "gerilla mücadelesi çağırısı" yapan CHP Grup Başkan Vekili Ali Topuz, iktidarın uygulamaları, kamu reformu yasa tasarısı, yaklaşan yerel seçimler ve Uzan grubuna yönelik operasyonlarla ilgili olarak sorularımızı cevapladı:

Başbakan Tayyip Erdoğan’a önce "İBDA-C’ci” ardından "Baş imam" dediniz...

Necip Fazıl Kısakürek’in Büyük Doğu Hareketi var. Sonra Büyük Doğu Akıncıları oldu. Daha sonra Cephesi oldu. Yani İBDA-C oldu. Bu hareketin temelinde din kurallarının devlete egemen olması yatıyor. Sayın Başbakan da geçmişte görev ve sorumlulukları açısından değerlendirildiğinde İBDA hareketinden gelerek İBDA-C’ye kadar giden bu hareketin içerisinde yer almıştır. Onu MSP Gençlik Kolları başkanıyken, il başkanıyken, Milli Türk Talebe Birliği Kültür Müdürü’ymen o dönemde yapılan açıklamalar ve üstlendiği sorumluluklar, bu hareketin içerisinde liderlerden birisi olarak gösteriyor. İBDA-C hareketinin başlangıcındaki yöneticilerinden birisidir. İBDA-C’nin internet sitelerinde yapılan yayınlarda şunlar söyleniyor: "İBDA ismiyle iktidara geldiniz fakat İBDA’ya aykırı hareket ediyorsunuz. İBDA Meclis’te, İBDA-C’liler hapiste" diyorlar. Sayın Recep Tayyip Erdoğan da böyle bir sürecin içinden geldi. Ama sonradan çıktı dedi ki; "Ben böyle bir süreçten geldim, başka şeyler de söyledim ama onlar gençlik heyecanı içerisinde o günün koşullarında söylediklerim yerlerdi, ben değiştim" dedi. Ben bir siyasi yorum yaptım. Yani Sayın Erdoğan’ın İBDA’cı olduğu kitaplara geçmiş. "İBDA’cı Tayyip" diye yazıyorlar. İBDA’cıların Tayyip Erdoğan hakkında söyledikleri var. İBDA’cıların İstanbul Belediyesi’nde görev almış olmaları söz konusu. Benim söylediklerim siyasi bir yorum ve bazı gerçeklerdi. Neyse onu mahkemeye bıraktık. Ama şunu da hemen belirtiyim Sayın Tayyip Erdoğan’la benim aramda hiçbir kişisel başka mesele yok. **Tayyip Erdoğan ile Rize’den hemşehrisiniz. Bir de karşı köylüsünüz herhalde?**

Evet evet! Ben de belki hemşehriliği dikkate alarak söylediklerimi biraz daha hafifletmiş olabilirim. Yoksa daha ağır konuşurdum.

"Kamu Reformu Yasa Tasarısı" hazırlanıncaya kadar Başbakanlık Müsteşarı Ömer Dinçer’e ağır bir eleştiriniz yoktu. Dinçer ise yaklaşık bir yıldır müsteşar. Acaba CHP biraz uyudu mu?

Şimdi bakın kimin ne yaptığını kimin nerede hangi işle meşgul olduğunu bilemezsiniz. Ömer Dinçer’in peşine bir hafiye takip ne yapıyor diye onu takip etmek gibi bir sorumluluğumuz yok! Geçmiş biraz irdelenmeye başlandı galiba?

Kamu yönetimi temel kanunu dedikleri tasarı daha taslak halinde ortaya çıktığı vakit biz karşıt görüşlerimizi ilettik. Fakat baktık ki ne tesadüf, Ömer Dinçer’in 8-9 sene evvel bir sempozyumda yaptığı konuşmaya ulaştık. Bunun üzerinde ben inceleme yaptırdığımda dehşete kapıldım.

Tam bu sıralarda mı elinize geçti?

Evet bana birisi gönderdi bunu. Rejimle ilgili, cumhuriyetle ilgili, cumhuriyetin temel nitelikleri ile ilgili fevkalade rahatsız edici, bana göre rahatsız edici yorumlar vardı orada. Globalleşmeden başlıyor, globalleşmenin bize yaptığı etkileri dikkate alarak ve oradan sonuçlar çıkartıyor ve Türkiye için bir düzen öneriyor. Türkiye için önerdiği düzeni de çok cesur bir şekilde ifade ediyor. Yerel kültürleri öne çıkararak, daha doğrusu bütünü küçülterek, sizi parçalayarak, daha küçük unsurlar haline getirerek, "Daha

çok unsurlarla, yöresel bir takım koşulları da dikkate alan bir gelişme, kalkınma sürecinde olmalıyız" diyor.

Sizce bununla üniter yapı mı tehdit ediliyor ?

Tabii. Oraya geleceğim. Diyor ki; "Çağımızda büyük fabrikalar kitlesel üretim yapan şeyler bile artık doğru değil. Daha küçük ölçekli üretime geçmek lazım" diyor. Bunların hepsi ekonomik olarak tartışılan konular. Bunları ifade ederek Türkiye’de de böyle bir model öneriyor. Üniter yapısını federatif bir yapıya daha parçalı bir yapıya doğru götürme eğilimleri bunun içinde görülüyor. Ben bunun üzerine bir açıklama yaptım. Acaba Ömer Dinçer de 8-9 sene evvel bu düşüncelerini söyledikten sonra Başbakan gibi görüşleri değişti mi? O nedenle burada iki sorunun cevabı alınması lazım. Değişti mi, yoksa halen bu düşünceleri taşıyor mu?

Size kendisinden cevap geldi mi?

Ertesi gün verdi. "Ben hiç değişmedim" dedi. Aradan geçen zaman benim haklı olduğumu kanıtladı, "bugün de aynı sözlerin arkasındayım" dedi.

Bir de "aklımı peynir eklemekle yemedim" diye bir ifadesi oldu kendisinin.

Evet bir de öyle şeyler söyledi.

Ne var kendisinin sözlerinde?

Herkesin okuduğu zaman o da gayet tabii normaldir, olması gereken budur diyebileceği kavramların arasına getirdikleri model şu oluyor: Bu tasarıyla bir kere devleti sosyal devlet olmaktan çıkartıyor. Bütün kamu hizmetlerinin yerli yabancı özel sektör eliyle yapılmasına imkan vermiş oluyor. Bu işlerin yapımındaki denetimi de icabında yerli yabancı özel şirketlere devretmeyi öngören gevşek, merkezle ilişkisi zayıf kendi aralarında birbirini ile ilişkisi olmayan Türkiye’yi bir tane devlet yerine 81 tane il genel meclisinin küçük devleti gibi bir yapıya dönüşüyor. Sivil toplum örgütü olarak sadece ve sadece TOBB’u, TÜSIAD’ı ve bu patronların oluşturduğu vakfı alıyor. Üniversite diye sadece Bilgi Üniversitesi’nden görüş alıyor. Hiçbir sivil toplum örgütü, meslek örgütü sendikalar, odalar, hiçbirisinin görüşünü almıyor. Her yerde şu olacak, yerel kültürlerin ağırlığı artacak, yerel kimliklerin etkisi artacak ulusal kültür ve ulusal kimlik zayıflayacak.

Yasa maddeleri Meclis’ten ağır geçiyor ama çoğunluk dikkate alınırsa genel kurultanla tümüyle çıkacak. O zaman Cumhurbaşkanı’ndan dönme ihtimali var mı? Sonrası için Anayasa Mahkemesi’ne mi başvurmayı planlıyorsunuz?

Şimdi bu tasarı nedense ham hum şaralopa getirilmek istendi. Gelecek, "pat" diye çıkacak. Yahı bu tasarı anayasa değişikliği gerektiriyor. Bu tasarı Türkiye’nin geleceğini, elli yılını, yetmiş yılını, yüz yılını yapılandıracak. Bu tasarı idareyi daha işler hale getirmekten çok, idareyi nasıl bozarım nasıl tersine... Tekirdağ Milletvekili Enis Tütüncü geçen gün "Bu yasa 29 Ekim 1923’ün rövanşidir" yorumunda bulunmuştu.

Evet, bir nevi katılıyorum tabii. Türkiye’de bu karşı devrim hareketi bugün işbaşına gelmiştir. Bu cumhuriyete karşı bir tavidir. Cumhuriyet devrimine karşı. Yani cumhuriyet devrimine karşı dediğiniz zaman "hakaret ettiniz" diyorlar.

Hayır, cumhuriyet devrimini savunuyorsan, çok de ki; "Ben bu cumhuriyet devrimini savunuyorum". Hayır, "bu cumhuriyet modası geçti, etkinliği azaldı" diyorsan ve bunu diyen adamı hala "Başbakanlık Müsteşarlığı"nda tutuyorsan, karşısın demektir.

Cumhurbaşkanı’nın bu yasa ile ilgili tasarrufu ne olur sizce?

Tabii, Sayın Cumhurbaşkanımız’ın ne yönde karar vereceğine yorum yapmamız mümkün değil ama bir tahmin söylemememiz mümkündür. Bunu hem devletin yapısı ile ilgili olarak hem de anayasa hukuku açısından geri gönderecek diye düşünüyorum. Bu tasarıya itiraz eden bir tane AKP’li milletvekili yoktur. Topyekün tasarıyı destekliyorlar. Çünkü böyle talimat almışlar. Zannediyorum ki; bu tasarıyı okumamışlar. Yüzde doksani okumamıştır. Okumadıkları bir şeyin iyi olduğuna inanmışlardır.

Bu gerilla yöntemleriyle mücadele çağrınız neydi?

Şimdi bakın, tabii son yıllarda sansasyonel olaylar öne çıkıyor. İçerik kayboluyor, bir kelime veya bir tanımlama yansıtılıyor. Ben şunu anlattım: Bu mücadele... bir topyekün mücadele haline dönüşünceye kadar, bu zihniyetin sakıncaları görülen yerde herkesin inisiyatif kullanması lazım. "Gerillaya benzer gerilla yöntemlerine benzer bir yöntemle mücadele etmek lazım" dedim. Ben "silahı herkes eline alıp çıksın" demedim. Bir bakanlığın herhangi bir biriminde rejimle ilgili, cumhuriyetle ilgili, laiklikle ilgili veya bir başka konuyla ilgili ters bir iş yapıyorsa oradakiler buna müdahale etmeli. Böyle yüzlerce yerde müdahale olursa bunlar sonra topyekün müdahalenin unsurlarını teşkil eder. Bizim kurtuluş savaşımız başlamadan önce müdahale-i hukuk cemiyetleri kuruldu. Elleri silahı alıp da dağa çıkmadılar onlar da, bölgesel olarak orduya filan insanları direnişe davet ettiler.

Durum Kurtuluş Savaşı kadar vahim mi sizce?

Eğer Kurtuluş Savaşı sonrası kurulan cumhuriyet ve devrim, Türk aydınlanması için çok önemliyse, bugün de o eski duruma veya Kurtuluş Savaşı öncesine götürülmek istenen eğilimler var ise, tabii ki dış düşmanları bir tarafa bırakırsak, içerideki sorunlar bakımından çok büyük bir benzerlik var.

Çıkışlarınızda bu sivrilik niye? Siyasi yaşamınızda sağdan sola, soldan sağa savruluyor musunuz?

Hayır efendim, şimdi bakın burada da çok büyük bir yanlışlık var. Bana siyasi yaşamım içerisinde, zaman zaman "komünist" de dendi, "sağcı" da dendi. Bunların hiçbirisi doğru değil. Ben nasıl başladım siyasete, aynı doğrultuda gidiyorum. Yani Marksizm’in veya Kapitalizm’in manifestolarına hiçbir zaman kendimi teslim etmedim. Ben kendimi hep sosyal demokrat çizgide bildim. 50 küsur yıllık bir cumhuriyet birikimim var. Ve ben Atatürk’e çok inanan, onun düşüncelerine çok inanan bir insanım ve son derece de barışçılıyım, ben hayatımda hiç kimseyle itişip kakışmamışım, kimseye tokat atmamışım, kimseden yumruk yememişimdir.

Geçen gün CHP Trabzon Milletvekili Şevket beyle bir yumrukleşme olmuştu galiba ama, öyle yansıdı ajanslara da..

Hayır olmadı. Kapalı oturumda o arkadaşımızın

bizlere uygun olmayan tavrı vardı. Yoksa bunun dışında bir şey yok yani. Şunu söylemek istiyorum ben; mizaç itibarıyla dengeye çok önem veririm yani, terazi burcunun bütün özelliklerini taşıyım. Hiç kimseye karşı da bir kin tutmam.

CHP’de Atatürk’ten sonra 3 liderle de çalıştınız. İsmet İnönü, Bülent Ecevit, Deniz Baykal. Hangisini daha başarılı buluyorsunuz?

Kıyaslamak pek doğru değil ama elbette ki İsmet İnönü farklı bir liderdi. Çok objektifti. Onun yerine de kolay kolay adam konamaz. Genel başkanlar, liderler kendilerinden farklı düşünenleri de dinleyerek hareket ettikleri zaman daha başarılı olurlar.

Yerel Seçimler için CHP’de şöyle bir senaryo olduğu söyleniyor: "Antep’i Celal Doğan alır, İzmir’den Piriştina çıkar, Ankara’da da kafa kafaya gideriz... Bir de yüzde 19 -Genel seçimlerde CHP’nin aldığı oy oranı- aldık mı bu seçimleri hasarsız atlatırız?"

Öyle bir şey yok. CHP her yerde seçimi almak için uğraşır. Hedefini kazanmaktır.

Neden sol ittifakların dışında kalıyor CHP? Tek sorun DEHAP mı?

Artık biz mi kaldık, onlar mı kaldı bilmiyorum? Tabii o konuda sayın Genel Başkan’ın yaptığı açıklamada etnik temele dayalı bir siyaset yapmanın yanlışlığı vurgulandı. Herhangi bir etnisi-tenin, etnisite olarak varlığını hissettirmek amacıyla siyasi hareket içinde olması Türkiye’nin üniter devletiyle ilgili bir takım sakıncalar doğurur düşüncesi yabana atılacak bir düşünce değildir. Geçmişte SHP böyle bir açılım yapmış, böyle bir siyaset denemişti. SHP bunun sonucunda kendisini topluma yabancılaşma noktasında buldu. Orada ağır bir darbe yedi.

Bir de "bölücü" tartışması çıktı. Hemşehriniz olan Rizeli Karayalçın da mı "bölücü"?

Zamanında da bazıları Karayalçın’dan bölücü damgası yemişti. Sosyal demokrat çizgide kazanmaya yakın duran tarafın başarısını engelleyen tarafa bu sıfat veriliyor. Bakalım hangisi az alacak, hangisi çok alacak. Sosyal demokrat adaylardan birisi az almış diğeri, çok almışsa, az alan bölücü oluyor!

Uzan operasyonu için ne diyeceksiniz?

AKP’nin yaptıklarını desteklemiyorum. Yapılanların doğru tarafı var, yanlış tarafı var. Hem siyasi bakımdan, hem de ticari bakımdan Uzan gurubunu bir deneme tahtası olarak gördüler. Siyasi bakımdan Uzan gurubuna bir tepkileri olduğu anlaşıyor. Batık bankalara uygulanacak prosedür, diğer bankalara uygulanmadan bu guruba yöneltildi. Bu diğer medya guruplarına da, diğer girişimcilere de bir gözdağıdır. Şunu demek istiyorlar, "Bak bunu yapabilirim! Kendini ona göre ayarla..." Tabii bir de bu işleri yaparken hassas olmak lazım. Hani bir aralar "hortumcu" diye yakalıyorlar, kelepçeyi takıp götürüyorlardı. Onu teşhir etmek, kimliğiyle, kişiliğiyle oynamak yanlıştı.

Slogan attığı için 18-19 yıla yargılanan öğrenciler de kelepçeleniyor ama...

Ben bunların hepsine karşıyım. Kendisini çağdaş diye gösteren bir anlayışın bunlara dikkat etmesi lazım.

YER ALTININ STARLARI 3

TURBO

Barış Ünal | leon@leman.com.tr

Turbo şarkı sözlerindeki içerik olsun müziğindeki altyapı olsun bu işe tek başına başlayanlardan. Piyasada başarıyı yakalamış, yurt dışında da sevilen bir kitleye sahip gelecekte ise pek bir umudu yok gibi yeni hip-hop sevenlerin çabuk hazmetmemesi gerektiğine dikkat çekiyor...

Merhaba Turbo, kendinden ve müzik yaşantından bahseder misin?

Selam Barış. Hip-hop kültürü ile ilgilenmeye 1982'lerde başladım. O dönemlerde break dance, bir furyaydı. Ben de break dance ile başladım. Daha sonraları graffiti daha çok ilgimi çekmeye başladı. Afrika Bambaataa, Newcleus, Egyptian Lover gibi electro sound'lar derken bir anda Boogie Boys, Run Dmc, LL Cool J, Beastie Boys gibi isimlerle rap dinlemeye başladım.

Ya senin tarzını etkileyen gruplar?

Beni tam anlamı ile etkileyen grup Public Enemy oldu. 1990'lardan sonra ise Public Enemy ile birlikte İngiliz hardcore rap grupları olan Gunshot, Hijack, Blade ve Silver Bullet gibi isimleri dinlemeye başladım.

Müzik geçmişini anlatsan biraz.

Cartel'den sonra İstanbul'da kendi müziğini yapan ilk gruptuk. Çünkü ben ve grup arkadaşım Jemy, uzun süreden beri bilgisayarla uğraşıyorduk. Crack ve Demo grupları için müzik ve grafik yapıyorduk. Grubumuz Statik aslında; ilk önce break beat grubu olarak kuruldu. Bazı Drum'n Bass çalışmalarımız da oldu. Hatta bir tanesi Aksi istikamet -Kod Muzik- adlı alternatif toplama albümde çıktı. Sonra Blue Jean dergisinde rap ve graffiti sayfaları hazırlamaya başladım. Benimle temasa geçen Yener, Ses ve Susturucu grubu ile birlikte o dönemlerde beraber takıldığımız Nefret ve Silahsız Kuvvet'i bir araya getirerek Efsane toplama albüm olan Yeraltı Operasyonu'nu çıkardım. 2000 yılında gruba Dj Mahmut dahil oldu. Statik olarak; Paris, Frankfurt, Nürnberg ve Berlin'de konserler verdik. Almanya'da çıkan bir çok prodüksiyonda yer aldık. İsviçre'den Makale'nin albümüne

konuk sanatçı olarak katıldık. Türkiye'de çıkan bir çok albümde de featuring'imiz oldu. Sonra Universal'den "Yeraltı Operasyonu 2" adlı albümü çıkardık.

Ne kadar zamandır rap ile ilgileniyorsun ve bu müziği neden seçtin?

Rap müziği seçmemdeki en büyük etken hip-hop kültürüne olan ilgim. Beni rahatsız eden olayları en iyi şekilde rap ile ifade edeceğime inanıyorum. Müzikte ise melodiden çok ritmlerin beni cezbetmesi de baska bir yön tabii ki.

Rap müziğinde dikkatleri üzerine çekmeye başladın ve oldukça eskisin. 1995'ten bu yana ne değişti hiphop'da?

O dönemler daha iyiydi diye düşünüyorum. Dinleyicilerin ve üreticilerin birbirine saygısı

çalışarak pratik yapılmalı. Şu an birçok kişi var. İçlerinde yetenekli arkadaşlar da var ama ben olsam yeteri kadar pratik yapmadan ortaya çıkmazdım.

Türkçe rap'i amatör ruhdan çıkıp profesyonelce yapabiliyor musunuz?

Bana göre halen az sayıda insan dışında amatör ruhla yapılıyor. Ötekiler ise profesyonelce yapmaya çalışıyor. Eğer gerçekten profesyonelce yapılsaydı Cartel gibi bir patlama olmalıydı. Türkçe rap halen yeraltında bence. Patlama için daha süre var gibime geliyor.

Sıkıntılarınız oluyor mu albüm çıkartırken?.. Stüdyo, albüm satışları, plak şirketleri, çoğu insan yurt dışında albümleri hazırlayıp satıyor... RTÜK yüzünden

gözükmesi çok zor. Müzik kanalları video klipleri yayınlamak için ciddi paralar istiyor. Küçük şirketlerden çıkan albümlere satışlar düşük olduğu için iyi promosyon yapamıyorlar. Birbirlerine zincirleme ile bağlı bu sebeplerden dolayı televizyon biraz hayal gibi gözüküyor.

Kendi aranızda sevilen veya sevilmeyen insanlar var mı? Bazı raperlar küfüre karşıyken bazıları "işin doğasında var" diyor. Kendi arasında ayrışıyor mu Türkçe rap?

Tabii ki yukarıda dediğim gibi, takım tutar gibi dinleyiciler yüzünden taraflaşmalar oluyor. Küfür her ne kadar sokakta devamlı olsa da, bizim kültürümüze ters düşen bir olay. Benim düşünceme göre küfür olmamalı. Herşeyin bir yeri var.

Senin albüm çalışmaların nasıl gidiyor, kimlerle feat yapıyorsun, albümünde kimler var?

Albümümüz yavaş ilerliyor. Dj Mahmut'un Frankfurt'ta yaşaması birçok işi yavaşlatıyor. Zaten acelemiz yok. İyi bir albüm ile dinleyicilerin karşısına çıkmak istiyoruz. Albümde birçok isim var. Türkçe Rap piyasasında çok arkadaşım olduğu için neredeyse herkes featuring yapmak istedi. İmkân dahilinde hepsi ile yapmaya çalıştık. Sırtlan, Düş-man, Steryo Cem, Yener, Makale, Suikast gibi isimler var.

TÜRKÇE RAP BÜYÜK PLAK ŞİRKETLERİNE ZIPLAYAMADI DAHA. KÜÇÜK PLAK ŞİRKETLERİ İLE BU İŞ ŞU ANDA OLUĞU GİBİ YERALTINDAN KURTULAMAYACAK. RTÜK İLE BİR PROBLEM OLACAĞINA İNANMIYORUM. ÇÜNKÜ ÇIKAN ALBÜMLERİ EĞER KÜLTÜR BAKANLIĞI YETERİ KADAR DİNLESEYDİ BİR ÇOĞU ÇIKMAZDI.

Rap severlere söylemek istediğin son söz nedir?

Saygı dahilinde bu işle uğraşmaları. Orjinal albüm almaları ve grupları sevmeseler bile en azından kötü diye konuşmayarak en küçük desteği vermeleri. Türkçe hiphop kültürü yolundaki tüm kardeşlerime selam söylüyorum.

vardı. Bence en büyük değişiklik internet. İnternet'in yaygınlaşması herkesin bir anda rap konusunda bilirkişi olmasını sağladı.

Şarkı sözlerinde hedeflediğin bir amaç var mı? Dikkat ettiğin noktalar nedir?

Statik, genel olarak sosyal, politik sözler içeriyor. Ben sözlerimi birer bulmaca olarak yazıyorum. İlk dinlemede pek anlaşılmaması hoşuma gidiyor. Çok fazla benzetme ve şifre kelimeler kullanıyorum. Büyük çoğunluğu daha anlaşılmaması da aslında çok hoşuma gidiyor. Farklı kafiyeler ve günlük yaşamda fazla kullanılmayan kelimeleri benim sözlerimde bulmak mevcut. Aslında hiçbir iddiam da yok. En iyisi benim ya da şöyle böyle diye. Ben içimden geleni yapıyorum. Beğenen dinler, beğenmeyen dinlemez. Hedefim ise üçüncü gözün açılması. Fişlenen Nesil'i -Dj Mahmut Türkçe Rap Mixtape 1- dinleyenler daha olayların farkında değiller.

Nasıl başlanır rap'e? Biraz break dance, biraz ritm duygusu, biraz da kulak yeterli mi rap yapmak için?

Bence Türkçe rap yapmak isteyenlerin bir dünya görüşü olması. Bu görüşü iyi bilmeli ve karşıt görüşleri de iyi tanımalı. Aksi takdirde kendisini iyi anlatamaz ve savunamaz. Maalesef günümüzde herkes bir anda "rap yapıyorum" diye ortaya çıkıyor. Rap yapmak, tecrübe ve genel kültür gerektirir bence. Sadece Battle rap yapmak insani kısır döngüye sokar. Bol bol okumak ve etrafımızda neler dönüyor diye iyi gözlem yapmak gerekir. Sonra

Önünüzün açılması için neler olmalı?

Bir çok sorun tabii ki var. Türkçe rap büyük plak şirketlerine zıplayamadı daha. Küçük plak şirketleri ile bu iş şu anda olduğu gibi yeraltından kurtulamayacak. RTÜK ile bir problem olacağına inanmıyorum. Çünkü çıkan albümleri eğer Kültür Bakanlığı yeteri kadar dinleseydi bir çoğu çıkmazdı.

Gençlerimizde bir özentilik var mı yabancı gruplara karşı?.. Ne kadar sahip çıkılıyor bu müziğe?

Bence yeteri kadar sahip çıkmıyorlar. Korsan albüm alıyorlar. Dinledikleri grupları fanatik taraftarlar gibi dinleyip başka gruplara şans tanımıyorlar. Zaten senede 2-3 tane bandrollü albüm çıkıyor. Bunları bile almıyorlar, korsan albümlere yöneliyorlar. Bu şekilde nereye kadar gidecek; merak ediyorum.

Amerika'da bu müzik yapıyorlarsa siz de kendilerine karşı yapılan baskılara karşı sınırları ile gitme amaçlı bir duruş niteliğinde ortaya çıktı. Türkçe rap'in kimlere karşı bir duruşu var, sözü var?

Türkçe rap Almanya'da Türklerin Alman politikalarına karşı bir duruşu olarak çıktı. Burada ise genelde sosyal haksızlıklara karşı bir duruşu var bence. Ama şu aralar grup ve MC'lerin birbirine karşı duruşu var. Devamlı Battle Rap denen türü yaptıkları için şu aralar çoğu birbirleriyle uğraşıyor.

Tv'de görünmemek bu müziği etkilemiyor mu? İnsanlara sevdirmek adına, tv izlemeyen gençlerin nasıl haberi oluyor? Rap kliplerinin şu aralar müzik kanallarında

Rap kliplerinin şu aralar müzik kanallarında

'Çarşı herşeye karşı!'

Beşiktaş'ın kapalı tribünü onlardan soruluyor... Kimi zaman, son derece renkli tribün şovlarıyla futbola ayrı bir renk katıyor, kimi zaman derbilerde yaşanan şiddetten sorumlu tutuluyorlar. Beşiktaş'ın en büyük destekçisi, rakip takımların en büyük çekincesi onlar... ABD Irak'a saldırınca "Çarşı savaşa karşı" diye pankart astılar, Pascal Nouma, Türk örf ve adetlerinden dolayı Beşiktaş'tan kovulunca tribünlerde "hepimiz zenciyiz" dövizleri açtılar... Beşiktaş'ın "Çarşı" grubundan amigo Ali, Hakan Utkan, Ahmet Topal, Metin Kumbay, Ümit Külcü, Ergün Türkkan, Metin Özmen'le "Çarşı efsanesini", Beşiktaş'ı ve tribünlerdeki futbol aşkını konuştuk. Fotoğraf çekmek istediğimizde "Çarşı demokratik bir kurum. Biz kendi adıma değil, "Çarşı" adına konuşuyoruz, fotoğraf çektirip özne olmak istemiyoruz" dediler...

"Çarşı" nasıl bir topluluk?

- Çarşı çok büyük ve çok özel bir topluluk. İlk başlarda 10-15 kişiyle kurulan ve sonra büyüyüp bugünlere gelen bir topluluk. Çarşı bir markadır. UltraAslan gibi gruplarda bir "yaşanmamışlık" eksikliği var. Biz hep beraber büyüdük. Aynı semtin çocuklarıyız. Sadece maçlarda, kapalı tribünde beraber değiliz. Hayatı hep beraber yaşıyoruz. Kelimelerle anlatılamayacak bir olgudur "Çarşılı" olmak. Yaşanması gerekir.

- Ben ikinci kuşak çarşıyım. 10-11 yaşlarındayken çarşılı abilerimin yanında yetiştim. Onlardan öğrendim Beşiktaşlı olmayı. Şimdi o abilerimiz evlendi, çocukları oldu. Biraz daha gençlere bıraktılar tribünü. Ama yine hep yanımızda ve arkamızdalar.

- Biz hiç bir siyasi partiye bağlı olmayan, kulüpten hiç bir çıkarı olmayan, içinde sadece Beşiktaş aşkını barındıran bir topluluğuz.

- Çarşı kurulduğunda gerçekten bir topluluktu, ama şimdi bir yaşam biçimi oldu... Eskiden belli başlı kişiler Çarşı'dan deniyordu ama şimdi maça giden herkes "ben Çarşıdanım" diyor. Esasında Çarşı grubundan olduğu için değil Çarşı felsefesini yaşadığından böyle diyor.

- Biz Çarşıyız. Her şeye karşıyız. Kendimize bile... İkinci yarının başındaki tartışmalı Samsunspor maçı hakkında hemen herkes bir şeyler söyledi. Günlere gazetelerde, televizyonlarda kırmızı kartlar, Lucescu, Cem Papila tartışıldı. Siz nasıl görüyorsunuz yaşananları? Kimi çevrelerin iddia ettiği gibi, birileri Beşiktaş'ı durdurmak için harekete mi geçti? Ortada bir düğme var mı basılan?

- Tabii ki bir düğme var. İyi oynayan Beşiktaş'ı ancak Beşiktaş yener" düşüncesinden yola çıkarak bir abartma operasyonu başlattılar. Son maçlara bakın, hakemler dokunsan kart veriyor, dokunmasan kart veriyor. Fenerbahçe'nin maçlarında tekmeler havada uçuşuyor, tek kart yok. Ama hiç önemli değil, düğmeye bassalar da basmasalar da bu takım şampiyon olacak bu sene. Kimse de bunu engelleyemeyecek.

- Ortada düğme var mı yok bilmem ama kesinlikle "keşke Beşiktaş yenilse de ortalık kızılsa" düşüncesi var belli kesimin içinde. Ama ben o maçtan dolayı kendi taraftarımıza biraz sitemliyim, daha 5. dakikada kendi oynucumuza kartı atmaya başladık...

Sizce neden böyle bir şeye gerek duyuldu? Rant mı söz konusuydu?

- Kesinlikle rant söz konusuydu. Beşiktaş yarış-

sal'ın... Erman kendine benzetti Şansal'ı, Şansal da bozdu kendini.

- Şimdi izleyin Maraton programını, Şansal'ın bütün yorumları Beşiktaş'ın lehine... Yaptılar yapacaklarını, şimdi kenara çekildiler. Medya, Beşiktaş'ı karalama kampanyası başlattı. Sinan Engin'in "puanlar eşitlensin" sözüne katılıyoruz. Beşiktaş her şeye rağmen açık ara şampiyon olacaktır. Beşiktaş şampiyon olur herkes bakar...

Spor medyası daha çok Galatasaraylı ya

"Bu adamların işi bu. Bu işten para kazanıyorlar. Sansasyon yaratacak ki reytingi artsın. Hıncal Uluç, Lucescu Galatasaray'dayken çok beğenirdi. Şimdi Lucescu'yu korkalıkla suçluyor. Türkiye'nin en iyi forvetini oluşturmuş bir teknik adama "korkak" demesi de, polemik yaratma çabasından başka bir şey değil. Ne kadar polemik, o kadar reyting. Ne kadar reyting o kadar para..."

ta tek kaldı. Lig Tv'nin yayınları düştü. Maraton programının son dört-beş haftaki yayınlarını izleyin, Erman Toroğlu sürekli Beşiktaş'ın aleyhinde konuştu. Erman Toroğlu'nun bir sözü, bir cümlesi, hakem camiasında çok etkili. Hadi, Toroğlu çok etkili değil diyelim, ama Show Tv çok seyredilen bir Tv kanalı. İster istemez göz önünde Toroğlu ve söyledikleri.

- Bu adamların işi bu. Bu işten para kazanıyorlar. Sansasyon yaratacak ki reytingi artsın. Hıncal Uluç, Lucescu Galatasaray'dayken çok beğenirdi. Şimdi Lucescu'yu korkalıkla suçluyor. Türkiye'nin en iyi forvetini oluşturmuş bir teknik adama "korkak" demesi de, polemik yaratma çabasından başka bir şey değil. Ne kadar polemik, o kadar reyting. Ne kadar reyting o kadar para...

- Ben Lucescu'nun yüzüne baktığım zaman müthiş bir haz müthiş bir elektrik alıyorum. Muhteşem bir insan. Yolda görsem ellerinden öperim. - Rant ilgilendirmez bizi, Beşiktaş topunu kaleye atacak. Gerisiyle uğraşmayacak. Bu tip işler Çarşı felsefesine yakışmaz...

Nedir "Çarşı felsefesi"?

- Çarşının tek ortak paydası Beşiktaş'tır. Çarşı, Beşiktaş aşkı demek. Birlik demek. Bir sigaranın paylaşılması demek. Koşulsuz Beşiktaşlılık demek. Medyaymış, rantmış, paraymış, bunlarla ilgilenmez Çarşı. Ama, bu oyunların Beşiktaş'a zarar verdiğini görürsek de tepkimizi her türlü gösteririz. Çarşı, her şeye olduğu gibi dönen rantlara da karşı...

Peki Şansal Büyüka'ya neden tepki gösterdiniz Samsunspor maçında?

- Çünkü Şansal Büyüka, Erman Toroğlu ile danışıklı dövüş yapmaya başladı Maraton programında. Eskiden böyle değildi, konsepti değişti Şan-

da daha çok Fenerbahçeli mi? Beşiktaş üçüncü planda mı kalıyor?

- Medyanın az bir kesimi Beşiktaşlı ama Cumhurbaşkanı da Beşiktaşlı. Futbol kulüplerinde çalışan antrenörlerin de çoğu Beşiktaşlı. Bizim ihtiyacımız yok böyle şeylere. Bizimle uğraştıkları içinse ayrıca mutluluk duyuyoruz. Beşiktaş'a olan sevgimiz artıyor...

- Zaten az olmak daha iyi, çoğunluk olan bir Beşiktaş istemeyiz. Beşiktaş öyle "burnu havadaların" takımı değil... Az olalım öz olalım...

Peki bu yaşananlardan Beşiktaş tribünü etkilendi mi? Farklı düşünenler görüş ayrılığına düştüler mi?

- Tribüne yansımaları sadece aile içindeki kavgaya gibi oldu. Üç gün küsersin, beş gün küsersin sonra sarılıp barışırsın...

- Tribünde bölünme, bir tek kapalı tribünün yeniden düzenlenmesi yüzünden oldu. Kapalının bir ruhu vardı. Ama biz her zaman kapalıdayız ve başka bir yere de gitmeyiz. Medyanın yıpratmalarıyla ise Beşiktaş tribünü bölünmez.

- Kapalı tribünde değişiklikler modernleşme yüzünden yapılıyor deniliyor. Modernleşme nasıl olur; tribündeki koltukları daha güzel ve rahat yaparsın, seyirci için daha rahat koşullarda maç izlemesini sağlarsın... Bu konuda kırgınım Serdar Bilgili'ye...

- Beşiktaş, en üst standartlarda bir kulüp olabilir hatta olacak... UEFA'da finali oynayacak. Ama kapalı tribün numaralı olmayacak, herkes ayakta olacak. Her şey modernleşerek olabilir, başarı modern bir anlayışla gelir ama kapalı belli çaplarda modernleşebilir. Ama başkan, inşallah önümüzdeki sene tekrar kapalıyı eski haline getirip, basın tribününü numaralıya gönderecek...

İlhan Mansız'ın Japonya'ya gidişine sevinirsiniz mi?

- Çok sevindik. İlhan Mansız bir sene sonra transfer olsaydı, belki 1 milyon dolara bile gidemezdi. Şimdi kulüp de kazandı.

- İlhan Mansız'ın eksikliği duymayız. Adrian Ilie geldi. Ahmet Hassan ve Ilie bu senenin yıldızları olur.

- İlhan Mansız Beşiktaş'a ne vermiş? Derbilerde bir tane gol atmış mı? Hiçbir maçı kurtarmadı. Tamam Beşiktaş'a emek verdi, teşekkür ederiz. Ama gitmesi iyi oldu.

- İlhan Mansız'ın Beşiktaş'a en büyük getirisi reklam oldu. Dünya kupasında attığı golle hem kendi adını hem de Beşiktaş'ın adını yüceltti. Beşiktaş'ın reytingini artırdı İlhan Mansız.

- Tribünlerin sevgilisiydi, şimdi Japonların sevgilisi olur.

- Biz Beşiktaş tribünü olarak tüm futbolculara destek veriz. İyi de olsa kötü de olsa...

Sergen'in Avrupa'ya transfer olmasını ister misiniz?

- Sergen Beşiktaş'tan giderse ancak Karagümrük'te oynar. Yaşı geçti.

Sergen bir tek Beşiktaş'ta yıldız olabilir. Bunun örnekleri çok. Trabzon'da, İstanbulspor'da. Galatasaray'da yapamadı. Sergen Beşiktaş'ta futbolu bırakır. Sonra Sinan Engin'in yerine geçer, menajer olur.

- Siz bile bu soruyu sorarken cevabın "hayır" olduğunu biliyorsunuzdur. Sergen artık simge oldu Beşiktaş'ta hiçbir yere gidemez.

- Sergen'in anıtını yapmayı düşünüyoruz. Jübile yapsın, Beşiktaş'taki parklardan birisine dikeceğiz anıtını. Bir daha Sergen gibisi gelmez. Geçenlerde Sabah gazetesi spor ödülleri verdi. Gittiler Nihat Kahveci'ye ödül verdiler. Sergen ne güne duruyordu?

Basının karaktersizliğidir bu. Yılın teknik direktörü ödülünü voleybol milli takımı antrenörüne verdiler. Bizce yılın teknik adamı Lucescu'dur.

UEFA Kupası'nı kazanabilir mi Beşiktaş?

- Bu işler zamanla olur. Gökten düşmeyle olmaz. Önce bir kaç tur geçeceksin, sonra final oynayacaksın. Sonra da kupayı alacaksın.

- Real Madrid, Manchester United, Barcelona gibi takımlar çok büyük yatırımlar yapıyorlar. Önce ekonomik olarak onlarla aynı seviyeye gelinmesi gerekir. Sonra Avrupa'da şampiyon olmayı konuşabiliriz.

Beşiktaş'ta en çok hangi futbolcuyu görmek isterdiniz?

- Pascal Nouma... Nouma'nın kovulması çok saçmadır. Bunda da basının büyük payı vardır. "Yaptığı hareket örf ve adetlere aykırıdır" diye ortalığı ayaga kaldırdılar.

- Örf ve adetler bir tek Nouma'yla mı zarar gördü. Bir maçta 40.000 kişi biraraya gelip birbirine küfür ediyor. O zaman futbol da yasaklasınlar.

- Nouma bir taraftar gibi bakıp, taraftar gibi düşünürdü. Onun için çok sevildi ve sahip çıkıldı tribünde.

Futbol maçlarında yaşanan şiddet ve kavgalarda belli bir oranda azalma var. Bu sadece emniyetin bir başarısı mı, yoksa tribünde de bir sağduyu var mı?

- Kesinlikle emniyetin başarısıdır. Emniyete kimi zaman kızıyoruz, eleştiriyoruz ama bu konuda başarılı oldular.

- Şiddetin azalmasına biz de çok sevinyoruz. Emniyetin uygulamaları başarılı oldu.

- Bir Fenerbahçe maçı için Kadıköy'e gittiğimizde, polis etrafımızı kuşatmıştı. Bırakmıyorlar... Kar yağıyor, hava buz gibi, saatlerce dışarıda bekledik. "Tamam bırakın bari evimize gidelim" diyoruz, bırakmıyorlar, "bırakırsak siz Fenerbahçe'ye saldırırsınız, biz sizi değil onları koruyoruz" diyorlar. Çarşı deyince adamların kafalarında böyle bir imaj doğuyor.

Konya Faciası, AKUT...

"Bu kurallar kanla yazılmıştır..."

Böyle saçmalık olmaz. 21.yüzyıl Türkiye'sinde, üstelik AB üyeliği arifesinde yaşanabilecek en absürd olaylardan biri geçtiğimiz günlerde yaşandı. Absürlüklerle dolu zaten hayatımız. Pozitif bilim, profesyonellik ve akılcılık yollarının hiçbirine sapılmadı, sapılmadığıyla da kalmadı...

Mevzu magazin ortamına sürüklendi, hiç gerek yokken. Kamu yararına çalışan, son derece onurlu bir şekilde hizmet eden, kendilerine her zaman müteşekkirdiğimiz sivil ve resmi arama kurtarma gruplarından bahsediyorum. Bu gruplar Konya'daki faciada gene müthiş bir iş çıkardılar. Olaydan günler sonra hepimizin çok sevdiği Muhammet Kalem ve Yasemin Yaprakçı'yı enkazdaki yaşam boşluklarından sağ olarak çıkardılar. Ancak gruplar fikir ve yöntem ayrılığından çıkan ilk anlaşmazlıkta süperegolarına yenik düştüler ve türlü çekeme-mezliklerle arkadaşlarına sataştılar. Sataşmasalardı da aynı başarı gene onların olacaktı. Sağolsunlar. Ya enkaz üzerinde fotoğraflar çektiren tulumları gıcır arkadaşlara ne demeli. Bu da necip türk milletine has bir tavırdan olsa gerek herhalde. İnsan hayatının bu kadar ucuz olduğu bir ülkede yaşadığımızdandır belki de... Kalan sağlar bizim nasıl olsa.

Konya'daki süreçte gözlemlediğimiz kadariyle, ekipler arasında büyük bir deneyim ve bilgi farkı var. Bu büyük ve istekli insan gücü, eğer doğru yönlendirilmez ve yetkin liderler tarafından yönetilemezse, arama kurtarma gibi son derece kritik kararların ve risk analizlerinin sürekli olarak yapıldığı koşullarda, bütün iyi niyete rağmen, verebileceği zarar, getireceği faydadan çok daha fazla olabilecektir.

Bu durum üzerine AKUT yönetim kurulu başkanı Nasuh Mahruki ile konuştum. Nasuh Mahruki:

"Enkaz altında yaşam boşluğu adı verilen yerlerde kalmış, korku ve çaresizlik içinde kurtarılmayı bekleyen olası kazazedelerin yaralanması hatta ölmesine sebep olabilecek paletli, darbeli-kırıcı araçların daha 21. saatte enkaza sokulmasının yaratabileceği riskler vurgulanmalıydı. Konuyu 'AKUT haber vermeden enkazdan ayrılabilir mi, ayrılamaz mı' gibi bizce 4. öncelikli bile sayılamayacak bir yere getirdiler. 350 - 400 kişilik bir kurtarma ordusu enkaz üzerinde çalışırken bu iddiaları

anlamak mümkün değil." diyor ve ekliyor.

"Hiç haketmediğimiz bir şekilde eleştirildik ve çok üzüldük. Konya olayı sonrasında bu haber ve yorumlar bizi kritik etmenin ve sorgulamanın ötesinde, insanların arama ve kurtarma konularında yanlış bilgilendirilmeleri ve yönlendirilmeleri noktasına geldi ki, ülkemize ve insanımıza karşı duyduğumuz sorumluluk gereği bu saatten sonra artık istesek de susamayız. Türkiye son birkaç yıldır bütün afet planlama ve yönetim organizasyonunu gözden geçiriyor. Bu süreçte iyi niyetle dahi olsa kalıcı hatalara izin veremeyiz. Bu kadar kaçak yapının ve hırsız zihniyetin yıllarca hakim olduğu ülkemizde daha çok enkaz çalışması yapabileceğimizi unutmayalım. Türkiye bu konuda mutlaka çağdaşlığı yakalamalı."

Arama kurtarma kurallarının uygulanması konusuna gelince kendisi şöyle söylüyor.

"Derneğimizin misyon cümlesinde şu yazar; dağ ve doğa koşullarında meydana gelen kaybolma ve kaza olaylarında, deprem, sel gibi doğal afetlerde ve büyük kazalarda, tamamen gönüllü olarak, amatör bir çalışma ve profesyonel bir yaklaşım ile, başı dertte olan kişilere en kısa sürede ulaşmak, yardım için gereken en uygun koşulları yaratmak, doğru arama ve kurtarma çalışması yaparak, kazazedelere temel ilk yardım desteğini sağladıktan sonra emniyetli ortam koşullarına nakillerini sağlamak ve bu tür olaylarda can kaybını en aza indirmek, derneğimizin temel amacıdır. Unutmamak lazımdır ki AKUT'un 8 yılda yurt içi ve yurt dışında gerçekleştirdiği 170 arama kurtarma görevinden sıfır hata ile çıkmış olması, çalışma başarımız, bu kurallara olan bağlılığımız ve doğru uygulayışımızın en doğru göstergesidir. Disiplin ve doğru yöntemden ödün vermeyişimizden dolayı, Birleşmiş Milletler'e bağlı çalışan Uluslararası Arama ve Kurtarma Grubu - INSARAG'ın bünyesine yıllar önce dahil edilmiştir. Şunu hiç unutmayalım, kurallar kanla yazılmıştır, çünkü o uygulamanın kural haline gelebilmesi için birisinin kanı akmalıdır."

Bir de bu şov yapma lafı nedense bazı gruplar tarafından sıkça kullanılıyor. Sizce artık AKUT'un bu konuda şov yapmaya ihtiyacı var mı? Şov demek istemiyorum ama onlar en büyük derslerini 17 Ağustos depreminde verdiler. Şimdi de onun üzerine yatmıyorlar. Eşşek gibi çalışıyorlar. Nasuh'u tanıdığım için ne kadar çalıştığını biliyorum ve kendisi ile gurur duyuyorum. İyi ki varsın.

Konya'da Zümrüt Apartmanı faciasının faillerinin nerede ve kimler olduklarına bir bakmak gerekmiyor muydu? Sadece müteahhitler mi suçlu acaba? Nerede bu inşaat izninin alındığı kağıtların altına sık imzalarını koyanlar? İnşaatın yapıldığı devirdeki bu pek sayın yetkili arkadaşları bulmak ve sorumluluklarını yerine getirmediklerini hatırlatmak lazım. İznin altında imza atma yetkisi alanın konuyla ilgili aksaklıklardan sorumlu tutulması gereken bir kanuni yapılanma, iki deprem, dört sel ve durup dururken çöken birkaç binadan sonra inşallah koyulacak. Ve bunu müteahhip, bir süre içinde de yaptırımı görülecek. Ama bu elim olay eskide kaldı bile. Esasen üzerine gidilmesi gereken konu bu iken, orada iyi niyetle çalışmaya gelen AKUT'un başına patladı kabak. Sakın yanlış anlaşılmasın, bundan eminim ki, diğer arama - kurtarma grupları da aynı niyetle gittiler. Hatta işçiliklerini de ellerinden gelenin en iyisini yaparak koydular ortaya. Benim buradaki eleştirim tamamen uygulamada çıkan ihtilafta, AKUT'un yayınladığı bilimsel raporu göz önünde bulundurarak işin yapılsı yöntemine ve tüm bunları olabilecek en cahil üslupla ortaya atan bazı basın kuruluşları ve bazı köşe yazarlarına. AKUT bu haberciklere basın bülteninde kendisinden

beklenen aklı selim üslubuyla cevap vermiş. Tülin ve Caner'i seven, Bayhan'ı bağrına basan bazıları, bu kuruma neden bu kadar hararetle bağırıyor hayret doğrusu. Türkiye'de kişi veya kurumların başarıları oranında artan kendilerine yönelik bir nefret ve çekememezlik olduğunu bir kez daha görmüş olduk böylece.

Her eve lazım...

Cahit Sıtkı Ciltas

Metroyum gencim güzelim

"Alma mazlumun ahını çıkar aheste aheste"

Tarihte bilinen ilk "Metro" kaynaklarına MÖ 4. yüzyılda bulunduğu (rastlandığı) söylene de, bazı tarihçiler ve özellikle de antropologlar bu görüşe katılmamaktadırlar. Bir kısım "metro tarihçiler" bunun daha erken döneme rastladığını konusunda tezler ileri sürmüşlerdir. Kimileri de bunun "erkek bronz" çağına denk düştüğünü konusunda birleşmişlerdir. Mevzu kısaca bu minvaldedir. Tartışmalara Türk Tarihçi İlber Ortamlı da kendi bakımından eğilmiş ve tarihimiz açısından konuya ışık tutmuştur. Gerçi arada Yunan (Helen) tezleri de vardır ama şimdilik bunlara değinmeyelim. (Cimnasyumlarda verilen eğitim filan)

Hocamızın görüşleri esasla şöyledir. "Gordion, Hattuşaş, Alaca Höyük, Çatal Höyük bunlar nedir? Adı üstünde metrodur. Bu antik yerleşim bölgelerin toplumsal dokusu oluşurken metro katmanların yerli yerine oturması, gelişim süreci içinde kendisine akacak bir mecra bulmuş ve ilk örneklerini de başarıyla vermiştir. Mesela BJK'li İlhan Amansız metroluk tribine sokulmak istenmiştir ama olmamıştır. Çünkü tiyatinde yoktur. İngiliz Davit Beckham hiç yadırgamış mı? Hayır, aksine sanki kendisine biçilmiş bir kaftan misali üstüne cuk oturmuştur. (Armando Diego Maradona da şahittir, kendisinin beyanattı vardır). Zaten İngiliz tezleri de buna dayanmaktadır. Ama maalesef metro seksüellik sanıldığı gibi modern toplumların içinden çıkan bir şey değildir. Evveliyatı vardır. İpek yolu, Baharat yolu, Bağdat yolu tüm bunlar insanlığın gelişimi içinde neye hizmet etmiştir? Bunun bilim adamlarınca yeterince ir-

delenmemiştir. Tabii bizim Ankara'da da bu konuyu irdeleyecek arkadaşlar vardır fakültede. Baharatın, ipeğin, şalın, cimbızın, kremin (crem) bu kadar uzun yolu dolaşmasının (Çinden-Maçine kadar) sebebi neye bağlanabilir. Avrupa ortaçağ karanlığını yaşarken bütün bu medeniyetler metro kültürünü ve bunun içindeki "Metro Seksüel" kişi tipini yarattı ve kıtasal yayılımına sebep oldu. İnsanlığın topluca yaşamaktan dolayı üretebildiği en önemli entelektüel edimlerinden birisidir Metro Seksüelizm. Coğrafyamız ve kısmen tarihimiz açısından başka bir örnek Anadolu Medeniyetler Müzesidir. İçerisi Metro Metal örneklerle doludur. Örnekleme gerekirse: Yiv-törpü-mızrak-kandil-bileklik ve kask. Buradaki eserlere göz gezdirdiğimizde görmekteyiz ki, o dönemde de baskılar varmış. Alaca Höyük kazılarında çıkarılan açılmamış bir mektup tablette iki metro arkadaşın arasındaki ilişkiye şahit oluyoruz. Bu yazışmalar çok manidardır. "Alış verişten sonra, şöyle ağız tadiyla, bir restoranda karşılıklı salata yiyememekten yakınmaktadırlar" (Bahsi geçen çoban salata). Sonra mektupta göz altı kreminden de bahsedilmekte (Oysa Haviland Crem öyle mi?) "Çin işi işporta krem cildi yakıyor".

Ayrıca binlerce yıldır "Hacı Yağı" olarak bilinen (Metro Hacılarının kullandığı) ki önemli bir krem (crem) fenomenidir. Hamam yaptıktan sonra vücuda yedirilerek sürülen türden bir metro kozmetiktir. Ayrıca başka bir tablette: "Krem işine giremem baba, masraflı oluyo... (Burada tablet kırılmış) Ayrıca ipek ve kadifeler de pahalı. Hem bek-

lemek lazım yeni modeller gelecekmiş Cemil İpekçi'den, onlara da bakalım sonra karar verimiz." Bir başkasında, burası herhalde hetero seksüellerin toplandığı bir yer öyle anlaşıyor. "Eh be kardeşim bi saattir seni bekliyoruz, neredesin? Ya bavul biraz ağır bi de yeni mallar aldım ondan geciktim. Burası da dikkat çekecek bir yer, hani diyorum daha tenha bir yerde yapsaydık şu işi, böyle elimizde kremler filan dikkat çekmesin. Yarısı kırılmış bir tablette aşağı yukarı şöyle yazıyor. "Metro seksüelliğe para mı dayanır be kardeş, yok onu sür, bunu giy yok şunu ye bunu yeme, oysa homoseksüelliğin masrafı yok denecek kadar az değil mi kardeş?" Bir başka kaynakta "Abi, bu Metro Seksüel ne iş ya? Dur be kardeşim kağıt oynuyorum şimdi anlatamam" Burasının da kiraathane olduğu anlaşıyor. "Abi metroda yapılan bir iş mi? Hayır! Fortçuluk mu yoksa? Değil Bahattin hoca değil! Ya Murat abi şuna sen anlatı ver be abi. Senin için metro seksüel diyorlar aslı var mı? Olmaz olur mu Ahmet hocam, şu metro mevzusuna on gündür gülüyorum ya. Hocam, Haşmet Babaoğlu'nun resmi gözlerimin önünden bir türlü gitmiyor. O ne kull bakışlar, ince süzüşler. (Burada zaman makinesi kullanılmış) Hasyün ispata gerek varmış gibi ellerini lhan'a uzatmış, ısrarla bak lan şu ellere "ben metro değilim" der gibi duruyordu.

Fransız televizyonunda bir Metro'nun alemlere hazırlanışını gösterdiler inanmadım; adam boylu boyunca yatmış göğsüne ağda yaptırıyordu.

Merhamet! Eyy Oscar...

PSİKOMOTOR

pelingous@yahoo.com

Pelin Gökmen

En iyi erkek oyuncu dalında, bu yıl verilecek Oscar ödülleri, kaydedilmiş tarihteki en matrak ve taş adayları bünyesinde barındırıyor ki; öyle böyle değil... Pirates of the Caribbean'deki acayip uçuk, müthiş komik Kaptan Jack Sparrow rolüyle -kendini itirafına göre Keith Richards taklidiyle- aday olan Kertenkele Kral Johnny Depp varlığıyla Oscar gecesine can katacak. Kafası iyi olursa ve de kazanırsa ödülünü verecek Nicole Kidman'ı kündeye getirmesini ve hatta Lenny Kravitz'e ithafen bir gitar solo çekmesini bekleyebiliriz kendisinden.

Lost in Translation'la aday olan biricik ghostbusterımız Bill Murray'ninse bugüne dek Oscar ödülünü yapmacık bulduğunu ve hiç zikine takmadığını birçok kez dile getirmiş olması, geceye katılmama olasılığını kuvvetlendiriyor. Cold Mountain adlı ikinci İngiliz Hasta vakasındaki rolüyle dünyalar güzeli Jude Law da yerinde bir adaylığa sahip. Onun da ödülü alıp almamasından çok, yeni boşanmış olması dolayısıyla geceye kimi getireceği merak konusu. Ve de Madonna'yı dövmesiyle ünlü kabız suratlı Sean Penn var; Mystic River'dan en iyi daşhak sahibi oyuncu kategorisi listesine giren. Bu adamın oyunculuğu üzerine muhakeme yapamıyorum artık; zira bir oyuncu olarak politikayla gereğinden fazla kafayı bozmuş durumda. Şu son Irak savaşı sırasında ABD Başkanı George Bush aleyhtarı gösterilerde ön saflarda yer almasıyla Akademi'nin gözünü korkutan bir isim olmalıydı oysa. Nitekim geçen yıl da aday olmasına rağmen törene gelmemişti. Bu da Akademi'yi sallamadığına ve eskaza ödül alırsa bir dönem Richard Gere'in yaptığını yapıp kürsüyü politik manifestolar savurmak için kullanabileceği anlamına gelir.

3 yıl önce Traffic'le kazandığı bir Oscar'ı bulunan Brando'nun latin veliahtı Benicio Del Toro da yardımcı erkek oyuncu kategorisinin en güçlü adayı, 21 Grams ile. Her ne kadar Tim Robbins bastırarak olsa da Benicio'yu tek geçerim. Ama ödül alıp da başrollerde mi oynayacak sanki. O dumanlı gözleriyle ödülünü alacak ve sessizce kabuğuna çekilecek yine besbelli. Bunun yanında tabii son yıllarda görmeye alıştığımız sürpriz isimler ve hayal kırıklıkları da var. Bana göre en büyük hayal kırıklığı Tom Cruise'un yine aday listesinde olmaması -The Last Samurai ile-. Bu oyuncumuz Magnolia'yla ve hatta Vanilla Sky'la ödülü çoktan hak etmiş olmasına rağmen, yine aday dahi olmadı. Oscar'ın, Akademi'nin yani Amerikan sinema endüstrisindeki yapımcı, yönetmen, oyuncu vesairenden oluşan zevatin verdiği bir ödül olduğunu idrak edersek, ısrarla Tom Cruise'a ödül verilmeme sebebini de kolayca anlamış oluruz. Çünkü Tom Cruise 2004 itibarıyla Hollywood'un en çok kazanan aktörü; her rolün altından ustaca kalkan, bizi güldüren, şaşırtan, ağlatan muhteşem bir yaratık. Pekçok oyuncunun hayal bile edemeyeceği bir kariyeri ve ödül geçmişi de var halihazırda. Yani Oscarcılar'ın Tom'a gösterip gösterip vermeme sebepleri, kuvvetli ihtimalle bir hasımdan kaynaklanıyor. Bu sadece Tom'a özel bir durum değil tabii. Akademi'nin görmezden geldiği ama karşısına komik isimler çıkardığı daha birçok oyuncu var. Hele bazı isimler var ki insanın aklı almıyor. Mesela Joaquin Phoenix'e karşı -ki kendisi aynı kategoriye bile alınmamıştı- Avustralya'nın şıgırtmacı Russel Crowe'a ödül verilince "Oha!" demek zorunda kalmıştım. Gladiatör'da kaslarını ve dişlerini sıkmaktan başka bir bok yapamayan Crowe, beni acımdan yataklara düşürecek kadar mükemmel oynayan Phoenix'i sollamış, ödülü almıştı o sene. Bunlar akademinin küçük oyunlarından başka bir şey değildi. Böylesine ses getirmiş, bol hasılatlı bir projede ödülü alacaksa Maximus almalıydı. Zaten Joaquin, -benim küçük güvercinim- halen ex abisi River'in lanetini üzerinde taşımak zo-

runda ne yazık ki. Sonra -Allah affetsin- yürüyen odun Denzel Washington'ın dandik bir polisiedeki zikindirlik oyununa da hiç vicdanları sızlamadan ödülü veren bu ibişler değil mi? Halle Berry ve Nicole Kidman içinse tek sözüm sadece, "ödül kabullerinde zırladılarına bile tahammül edemedim, filmlerdeki rollerini nasıl beğeneyim" olacaktır. Bence Helena Bonhem Carter, Juliette Lewis ve Angelina Jolie her zaman için osurarak bile bu kişilerden daha çok ödülü hak ederler.

Bu yılın sürpriz isimlerine gelince... Charlize Theron ilk isim. Bu kız pek çok haliyle Grace Kelly'e benzeyen bir Amerikan rüyası. Bugüne dek oynadığı rollere bakınca kendisinin orta karar romantik filmlerle, gerilimsilerde güzelliğini ortaya çıkartıp durduğunu görürüz. Buna ilk büyük çıkışını yaptığı Devil's Advocate da dahildir. Orada da şeytani Al Pacino'nun götürmek istediği kız olarak izlemiştik kendisini. Oscar'a aday olduğu rolse Monster diye yine Amerika'nın kendi içinde yarattığı gerçek bir karakterden yola çıkılarak yapılmış orta halli bir televizyon filmi ni andıran filme ait. Bu filmde herkesi şaşkına çevirecek kadar değişime uğramış bu bir gerçek. O güzel kız gitmiş, yerine bir mu-

tant gelmiş sanki.

Ama Allahaşkına sadece çirkin lezbiyen bir katili canlandırmayı kabul eden güzel bir kadın olduğu için ödülleri topluyorsa, içine tükürürüm Oscar'ının da Golden Globe'unun da... Bu durumda kadının makyajcısına ödül versinler kardeşim; ne yani. Christina Ricci de mutasyon geçirmiş aynı filmde. O da lezbiyeni oynuyor. Üstelik Christina Charlize'i 50 kere donunda çevirecek kadar yetenekli bir oyuncu. Ne ki bu? Naomi Watts var bir de. Bu kıızı ilk kez David Lynch'in Mullholand Drive'ında görüp beğenmiştik. Sonra Ring'in afişlerinde Nicole Kidman zannedip izleyince, o olmadığını anlamış, "Ama demek ki senaryo boktan olunca, bu karı da boktan oluyor" diyerek bir garip oyuncu olduğuna karar vermiştik -me & myself and I olarak-. Aday olduğu "21 Grams" ise Benicio Del Toro yüzünden nefes nefese beklediğim bir film. Bence sıkı bir rolü var ve bu kez şaşmadan iyi oynamıştır. Ama boşa konuşuyoruz, tahminim Akademi Charlize'e verecek bu ödülü, bakın görün. Yardımcı kadın oyunculardaysa 2 popüler adayın ismi öne çıkıyor. Bunlardan biri +Oscar ödüllü Holly Hunter, 13 denen Türkiye'deki abazan popülasyonunu da fena halde taltif etmiş lolitalı filmdeki anne rolüyle; ve Bridget Jones's Diary'nin kızkurusu ve deli Bridget'i olarak, dişi kalplerde özel bir yeri olan Renée Zellweger. Bu onun üçüncü adaylığı oluyor, ki bu da Akademi tarafından kutsandığı ve artık olduğu anlamına geliyor. Aslında Teksaslı, tombul suratlı bir oyuncu için 30'undan sonra hiç de fena yol katedmedi. Bazı çevrelere göre aday gösterildiği Cold Mountain'da Shirley MacLaine'in Oscar kazandığı Terms of Endearment filmindeki halini anımsatıyormuş. Jim Carrey ve George Clooney'le de beraber olmuşluğu var; boş kız değil yani.

En iyi uyarlama senaryo ödülünün en güçlü adayı City of God. Sinema eleştirmenleri tarafından da çok çok beğenilmiş bir film bu. Return of the King'de eksik kalmamış ama şimdi çe-

nemi tutuyorum. Eminim 11 dalda aday gösterilip bir kez olsun kürsüye çağrılmayacak değil adamlar. Gerçi kazandıkları onca hasılatla ödülleri çoktan almadılar mı ki? Neyse dediğim gibi ben sevmiyorum, sevenlerden de uzak duruyorum Lotr'leri. Bir de enteresan film var American Splendor diye... Sundance ve Cannes film festivallerinden ödül almış egzantrik bir yapım... Halen hayatta olan Amerika'nın ünlü mizah dergisi yazarı Harvey Pekar'ın hayatını anlatıyor. Robert Crumb'ta James Urbaniak tarafından canlandırılıyor filmde.

En iyi yönetmen kategorisi de bu yıl çok renkli. Clint Eastwood var listenin başında. "Baba kuş kalkıyo mu hala?" diye sorası gelmiş akademinin herhalde. Ben olsam bunu soramaz, korkardım çünkü kendisinden. City of God'la Brezilyalı Fernando Meirelles de aday. Sanırım ana kategorilerde üçüncü dünyadan ilk aday kendisi. Ve ilk kez bir kadın yönetmen aday var listede, üstelik hayli iddialı ve gencecik Sofia Coppola o. Eğer ödül alırsa ağlarım vallahi. Bu kız beni Godfather'da ölürken de çok ağlatmıştı, ilk filmi Virgin Suicides'la da. Peter Weir'sa çok kalıplı ve kallavi bir aday ama kalpleri ısıtan filmler yapmak yerine milyarlarca insanı etkilemek için dev bütçelere, efektif görüntülere ihtiyaç duyan yönetmenleri, mutluluk çubuğu ya da viagrayla kadınları uçuran adamlara benzetiyorum. O

da bu adamlardan biri bence. Ay malesef çorbanın üstündeki küçük siyah kıvrıkcık kıl kadar mide bulandırıcı Peter Jackson burada da var. Defolsun n'olur!!! Uf anneciğim yaa!!! Oscarın en önemli kategorisi olan en iyi film ödülünün adayları da ayrı dava. İlk davalı Lord of the Rings serisinin -nihayet- son filmi olan Return of the King. Aman ya'rabbî! Bu filmin nesine ödül verecekler hala yaa? Senaryosu orijinal değil bir kere, adaptasyon. Belki 60'larda çok ses getirmiş olabilir ama Tolkien'in mirasını amma yediler be kardeşim, yeter artık! Sıkıcı bir masaldan başka birşey değil bu seri. Üstelik çok uzun çokook ve üstelik oyuncular da çokook uyuz ve boktan!!! Ne yani frp oynayan asosyal heriflere mi yaranmaya çalışıyor Akademi. Hasssktrin!!! İkincisi Mystic River. Direkt hasssktr'i hakeden başka bir film. Yoksa içinde yeni bir malzeme yok, ambalajına aldanmayın. "5.film hangisi olsun acaba?". "Clint'in filmi olsun. Clint abi candır" hesabı bir vicdani muhakeme yapılmış olabilir belki adaylar seçilirken. Seabiscuits ise muhtemelen amerikan ev kadınlarını memnun etmek için adaylık statüsüne yükseltilmiş iç karartıcı akıllara ziyan bir film. Russel Crowe'lu Master and Commander'a gelince: Yine tekrarlıyorum artık içinde o sığır çobanının rol yapmaya çalıştığı hiçbir filmi izlemem! Bu kararım Yılmaz Erdoğan'ın filmlerini izlemeyeceğim kadar kesin. Bu yüzden filmin nasıl bir bok ihtiva edip de Oscar'a aday olduğunu bilemem. Ama muhteşem bütçesi ve etkili mefektli olması ve ayrıca 20th Century Fox yapımı bir film olması -

ki Hollywoodcular ordan çok ekmek yiyorlar- iyi birer sebep. Geriye bir tek Francis Ford'un kızının filmi Lost in Translation kalıyor. En orijinal film onunki. Senaryoyu yazdığına ve bir de eski kocasıyla babasından hiç yardım almadığına kendimizi inan-dırırsak çok iyi iş çıkarmış kızcağız.

Gördüğünüz üzere, bu yılki ödül töreni çok çok renkli ve heyecanlı. 29 Şubat Pazar gecesi hepinizi Oscar törenini izlemeye ve kendinizi kapıp koyvermeye davet ediyorum. Biz de paramızı verip sinema salonlarında izlemedik mi bu filmleri? Öyleyse hepimizin hakkı var bu Oscar üzerinde; iki elimiz de yakasında!..

yeniHarman

Sahibi
LM Basın Yayın Ltd. Şti. adına
Tuncay Akgün

Sayı: 55 - 27 Şubat Cuma
15 günde bir yayımlanır

Yayın Yönetmeni Tuncay AKGÜN Editör Kutlu ESENDEMİR Yazışları Müdürü Kerem ŞENEL (Sorumlu) Yazışları Müdürü Ayhan ERDOĞAN

Art Direktör Reyhan KARACADAĞ Sayfa Tasarımı Tanzer ERCANPOLAT Fotoğraf Editörü Sinan GÖKSEL Satış Müdürü Cengiz KOCALI Müessese Müdürü Ali YAVUZ

Kapak Dezeni: Kemal Aratan Harman Kaldırımlar Mihri Belli-Eflatun Nuri-Yonca Poyraz Doğan-Sefer Selvi-Derya Sayın- Behiç Pek-Ahmet Sümbül-Mutlu Esendemir-Ata Erad-Cahit Cilttaş-Raffi A. Hermonn-

Yudum Şaşmaz- Pelin Gökmen-Yılmaz Şen-B.Mutlu- Özgür Atak-Oktay Taftalı-Oktay Güzelöglü-Helin Şahin-Reni Parker-Timur Danış-Kaan Sezyum-Kaan Ertem-Serkan Kölek-Özge Turgut- Nil Akerman-

Candan Dinç- Melike-Barış Ünal-Tuğba Çiçek-

Tel: 0212 - 292 94 50 - 292 94 51 Adres: Firuzağa Mah. Deftardar Yokuşu No:47 Beyoğlu/İstanbul E-mail: yeniharman@leman.com.tr Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx)

Dağıtım: BBD Merkez - Avrupa Distribution: ASV

Okur Mektupları 3

Kaan Sezgin

Bu hafta da denizin buz gibi soğuk sularından gelen okur mektuplarına devam ediyoruz. Yurdun dört bir yanından adeta çığ gibi kafamıza kafamıza gelen okur mektuplarından sizler için seçtik, sizler için şeyettik...

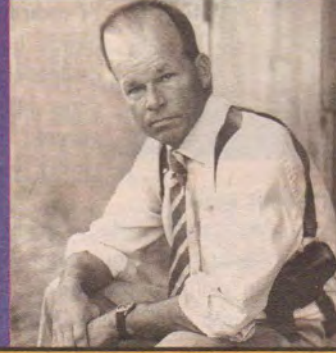

Merhaba yeniHarman. Biz cemiyyetin en gözde dilberlerinden İpek Yalayaman'la Oksan Herbiyerimi'yiz. Özellikle derginiz sayesinde edindiğimiz sosyal birikim sayesinde, piyasanın en genel kültürlü kızları olduk. Metroseksüel olsun, biseksüel olsun, bütün erkekler muhabbetimizi arıyor. Derginize duacıyız (agnostik olmamıza rağmen duacıyız yazdık ehihihih:)))

Selam yeniHarman. Biz bir grup orta ila lise eğitimi arasına sıkışmış genç bireriz. Derginizi, özellikle gülmek eğlenmek için alıyorduk. Fakat sonra beşimiz birden Yalçın Küçük'ün yazılarının hastası olmaya başladık. Gördüğünüz gibi hastalığımız şu günlerde daha da ilerlemiş durumda. Dışlarımızdaki deformasyonun önüne geçemiyoruz... Arkada sağda kalan arkadaşın dişleri görünmüyor ama onunkiler de en az bi Süleyman Demirel modeli oldu yani.

Merhaba harmanlı dostlar. Adım Abas Güçlü. Özel korumayım. Sizlere bir anımı anlatacağım. Geçtiğimiz hafta, koruduğum bir ünlüye yapılan bıçaklı saldırıda, vazifemi yapmak adına bıçağın önüne atladım. O sırada bıçak karnıma saplandı. Bir an öleceğimi, sırat köprüsündeki kurbanlık koçları falan düşündüm. Fakat o da ne? Sabah bayıdan aldığım ve pantolonumun içine soktuğum yeniHarman, bıçağın karnıma girmesini engellemiş! O an öyle bi rahattım ki hayvan gibi osurmuşum. Neyse çok sağolun yani.

İstanbul'dan Rumuz Yağlı: Merhaba harmanlı kardeşlerim. Sizlere kardeşlerim diyorum çünkü derginiz sayesinde öyle garip manitalarla tanışıyorum ki aklınız almaz. İşte son olarak geçen hafta bayide karşılaşıp tanışıp sevdiğim manyak bir manita daha. Manita öylesine çılgın çıktı ki, inlemeleri sevimli değilken sonra da kesilmedi. Ben de komşulara nispet olsun diye kızı mikrofona aniden bütün mahalleye naklen yayınladım. Benim gibi yağlı dobleri bile topluma kazandırdığınız için sizlere ne kadar teşekkür etsem de azdır. O yüzden manitanın fotorafını yolluyorum. Nasıl?

Selam. Biz bir grup genciz. Daha doğrusu ten temasını seven bir grup genciz. Genelde sohbetlerimiz, toplantılarımız sırasında bizi birbirimize bağlayan tek şey yeniHarman'ın yenilikçi, korkusuz ve sıra dışı yazıları oluyor. Pelin Gökmen'in geçtiğimiz haftaki yazılarıysa misal, kendimizden geçtik. Üç saat uyanamamışız. Bir de acaba Kemal Aratan bizi de bir ara derginizde çizer mi?

Slm. Biz üniversite sınavına hazırlanan 3 arkadaşız. Büyüyen yeniHarman ve Perihan Maden okumak istiyoruz. Şimdiden ne gibi hazırlıklar yapmak gerekir onu merak ediyoruz? Merhaba gençler: yeniHarman'ın ciltleri piyasada. Hızlıca Haziran'dan sonra onları okumanızı öneririz. Perihan Maden konusunda da, nasıl olsa Kutlu Ataman yakınlarda onun filmini çekecek, şimdilik okumanız da olur. Filmini izlersiniz.

Biz ortamlarda hosteslik yapan iki genç kıyız. Boş zamanlarımızda yeniHarman okumak istiyoruz ama ne yazık ki boş zamanımız yok ehue! Belki sizin derginizin de filmi çıkar. Yeni albümünüz ne zaman çıkıyor? - Kızlar anladığımız kadarıyla ortamlar sizin ayarınızla inceden oynamış, sizlere günde 2 ölçü Cezmi Ersöz, haftada bir de bir ölçü Nihat Genç öneriyoruz. Biraz toparlanın be yav!

Merhaba. Biz Kartal - Maltepe arasında oturan iki arkadaşız. Mesajımız, "yeniHarman bir balonmuş, bi iki ayda söndü, gitti" diyen kendini bilmezlere. İşte elimizde yeniHarman balonunu görüyorsunuz. Bir yıl oldu hala sönmüyor. İlk günkü kadar şey. Eh Mrs, fena olduk biz. Bye.

Öncelikle soldan sağa kendimizi tanıtalım. Fehmi (29) yarı canlı manken, Piraye (36) erotik küratör, Temcit (32) naylon fatura uzmanı, Ecis (65) genç gösteren ve Cemüz (41) taksi plakası müptelası... Gördüğünüz gibi biz birbiriyle hiçbir ilgisi olmayan 5 insanız. yeniHarman beşimizi bir yere getirdi, içimizdeki sevgiyi uyandırdı. Kafamızda içi boş kalmış bazı noktaları doldurdu. Artık hep beraber takılıyoruz. Aynı evde komün hayatı denemesine bile giriyoruz haftaya. Sağolasın yeniHarman!

Ben bundan bir yıl öncesine kadar, çevresine aşırı maço tavırlar sergileyen gizli bi eşcinseldim. yeniHarman, bana kendimden kaçmamam gerektiğini öğretti. Okuduğum her yeni sayıyla birlikte ben de giderek alenen eşcinsel oldum. Artık çevremdekilere ve çevreme karşı aşırı saygılıyım. Bakın sizlere bunları yazarken sigaranın külü birikti onu bile elimde silkiyorum o derece yani. Rumuz: Teyakküz 2000.

